SHIRLEY JACKSON

CASA BÂNTUITĂ

NETFLIX
ROMANUL CARE A INSPIRAT SERIALUL DIFUZAT PE NETFLIX

„Unul din cele două mari romane cu subiect supranatural din ultimii o sută de ani."
Stephen King

buzz BOOKS

virtual-project.eu

SHIRLEY JACKSON

CASA BÂNTUITĂ

Original: *The Haunting of Hill House* (1959)

Traducere din limba engleză:
MARIUS MICHAL KLIMOWICZ

virtual-project.eu

— 2019 —

Lui Leonard Brown

— 1 —

1

Niciun organism viu nu poate să ducă o existenţă sănătoasă în condiţii de realitate absolută pentru prea mult timp; se spune că până şi ciocârliile şi cosaşii visează. Hill House, antiteza sănătăţii mintale, se înălţa singuratică pe fundalul dealurilor, iar înăuntrul ei sălăşluia întunericul; aşa dăinuise vreme de mai bine de optzeci de ani şi poate că avea să mai dăinuie încă optzeci. Înăuntru, pereţii se înălţau drepţi, cărămizile se aliniau ordonat, podelele erau ferme şi uşile erau închise pe bună dreptate; liniştea se sprijinea cu nădejde de lemnul şi piatra casei, şi orice umbla pe acolo, umbla în singurătate.

Doctorul John Montague era un savant; îşi luase doctoratul în antropologie cu sentimentul obscur că acest domeniu îl va apropia cel mai mult de adevărata sa vocaţie: analiza manifestărilor supranaturale. Făcea uz de titlul lui în mod sistematic, sperând ca diplomele să-i confere un aer de respectabilitate, dacă nu de autoritate academică, în condiţiile în care investigaţiile lui nu erau chiar ştiinţifice. Îl costase destul de mult, atât financiar, cât şi ca orgoliu, de vreme ce nu era un milog, să închirieze Hill House pentru trei luni, dar se aştepta să fie răsplătit cu vârf şi îndesat de senzaţia plăcută pe care avea să i-o stârnească publicarea lucrării lui de căpătâi, tratând cauzele şi efectele anomaliilor paranormale dintr-o casă despre care se ştia că este „bântuită”. Îşi dedicase viaţa găsirii unei case care să fie cu adevărat bântuită. Când aflase de Hill House, la început fusese sceptic, apoi plin de speranţă, apoi înverşunat; nu era genul de om care să lase să-i scape comoara odată ce o găsise.

Intenţiile doctorului Montague cu privire la Hill House derivau din metodologia curajoşilor vânători de fantome din secolul al XIX-lea; urma să locuiască efectiv acolo şi să observe ce se întâmpla. Iniţial voise să urmeze exemplul acelei lady anonime care se mutase în Ballechin House şi, pe toată durata verii, îi găzduia pe toţi doritorii, atât cei

sceptici, cât şi cei convinşi, crochetul şi căutarea fantomelor fiind atracţiile principale, dar scepticii, pasionaţii şi jucătorii buni de crochet sunt din ce în ce mai rari în ziua de azi; doctorul Montague se vedea forţat să angajeze asistenţi. Poate că stilul de viaţă mai tihnit al epocii victoriene se potrivea mai bine cu investigaţiile paranormale, sau poate că documentarea minuţioasă a fenomenelor dispăruse ca metodă de determinare a realităţii; în orice caz, doctorul Montague nu numai că trebuia să-şi angajeze asistenţi, dar mai întâi trebuia să-i găsească.

Deoarece se considera atent şi conştiincios, petrecu destul de mult timp în căutarea acestora. Inspectă meticulos registrele societăţilor de cercetare a fenomenelor paranormale, arhivele ziarelor de scandal, rapoartele parapsihologilor şi compuse o listă cu numele unor oameni care fuseseră implicaţi în evenimente anormale, într-un fel sau altul, indiferent pentru cât de scurt timp sau cât de dubioase ar fi fost circumstanţele. De pe lista lui elimină mai întâi numele persoanelor care muriseră. Apoi, după ce şterse numele celor care i se păreau avizi de publicitate, cu o inteligenţă sub medie sau neadecvaţi pentru că aveau o tendinţă clară de a se plasa în centrul atenţiei, îi rămaseră doisprezece indivizi. Fiecare dintre aceştia primi apoi o scrisoare de la doctorul Montague prin care era invitat să-şi petreacă toată vara sau o parte din ea într-o casă de ţară confortabilă, veche, dar complet echipată cu canalizare, electricitate, încălzire centrală şi saltele curate. Scopul şederii era să observe şi să studieze diversele poveşti neplăcute despre casă, care se răspândiseră în cei optzeci de ani de existenţă. Nu se menţiona în mod explicit că Hill House ar fi fost bântuită, deoarece doctorul Montague era un om de ştiinţă şi, până când nu avea să trăiască pe pielea lui o manifestare paranormală la Hill House, nu se putea pronunţa. În consecinţă, scrisorile lui aveau o anumită demnitate ambiguă, calculată în aşa fel încât să stârnească imaginaţia unui anumit tip de cititor. Primi răspunsuri la

patru dintre cele douăsprezece scrisori; ceilalţi opt candidaţi ori se mutaseră şi nu lăsaseră noua adresă, ori îşi pierduseră interesul pentru supranatural, sau poate că nici nu-l avuseseră vreodată. Celor patru care-i răspunseseră, doctorul Montague le scrise din nou, indicându-le ziua când casa avea să fie locuibilă şi adăugând indicaţii detaliate despre cum puteau ajunge acolo, deoarece, aşa cum se vedea obligat să explice, informaţiile legate de situarea ei precisă erau greu de obţinut, mai ales din partea comunităţii rurale din jur. Cu o zi înainte de a pleca spre Hill House, doctorul Montague se lăsă convins să primească în compania lui selectă şi un reprezentant al familiei care deţinea casa; tot atunci, unul dintre candidaţi îi trimise o telegramă prin care-l anunţa că renunţă, dintr-un motiv evident fabricat. Altul nu mai ajunse deloc şi nici nu mai scrise, poate din cauza unei probleme personale urgente. Ceilalţi doi veniră.

2

Eleanor Vance avea treizeci şi doi de ani când sosi la Hill House. Singura persoană din lume pe care o ura din inimă, acum că mama ei murise, era sora ei. Nu-şi putea suferi cumnatul şi pe nepoata de cinci ani şi nu avea prieteni. Acest lucru se datora în mare parte celor unsprezece ani pe care-i petrecuse având grijă de mama ei invalidă, care-i aduseseră oarecare competenţă ca infirmieră şi o inabilitate de a ieşi la lumina puternică a soarelui fără să clipească. Nu-şi putea aduce aminte de vreun moment când fusese cu adevărat fericită în viaţa de adult; anii cu mama ei fuseseră clădiţi cu devotament în jurul vinovăţiei şi al micilor reproşuri, al oboselii constante şi al disperării nesfârşite. Deşi nu-şi dorise vreodată să devină retrasă şi timidă, petrecuse atât de mult timp singură, fără a iubi pe cineva, încât îi era dificil să se adreseze altei persoane, chiar şi în treacăt, fără a fi foarte conştientă de sine, de incapacitatea stânjenitoare de a-şi găsi cuvintele. Numele ei apăruse pe lista doctorului Montague deoarece într-o zi, când avea doisprezece ani şi sora ei optsprezece, iar tatăl lor murise de mai puţin de o lună, o ploaie cu pietre începuse să cadă pe casa lor, din senin şi fără vreo indicaţie în ceea ce priveşte scopul sau motivul, pătrunzând prin tavan, prăvălindu-se cu zgomot asupra pereţilor, spărgând ferestre şi ropotind exasperant pe acoperiş. Pietrele căzuseră cu intermitenţe timp de trei zile, timp în care pe Eleanor şi sora ei le deranjase mai puţin acest fenomen neobişnuit, cât faptul că vecinii şi tot soiul de gură-cască se adunau zilnic în faţa uşii de la intrare, pentru a nu pomeni de insistenţa orbească şi isterică a mamei lor că totul se datora oamenilor răi şi pizmaşi din cartier, care voiau să-i facă de petrecanie de când se mutase acolo. După trei zile, Eleanor şi sora ei fuseseră duse la casa unei prietene, iar pietrele încetaseră să cadă şi nici că mai căzuseră vreodată, deşi Eleanor, sora şi mama ei se mutaseră înapoi, iar duşmănia cu întreg

cartierul continuase la nesfârşit. Povestea fusese uitată de toată lumea, cu excepţia oamenilor pe care i-a consultat doctorul Montague; bineînţeles că fusese uitată şi de către Eleanor şi sora ei, fiecare presupunând atunci că cealaltă fusese de vină.

În sinea ei, de-a lungul întregii sale vieţi, de la prima amintire, Eleanor aşteptase ceva precum Hill House. În timp ce avea grijă de mama – o muta pe acea bătrânică morocănoasă din scaun în pat, pregătea la nesfârşit castroane de supă şi terci, îşi făcea curaj pentru rufele murdare –, Eleanor se agăţa de năzuinţa că într-o zi se va întâmpla ceva. Acceptase invitaţia la Hill House răspunzând la scrisoare, deşi cumnatul ei insistase să dea nişte telefoane ca să se asigure că acest doctoraş nu avea ca scop s-o iniţieze în nişte ritualuri animalice implicând unele practici despre care sora lui Eleanor considera că nu se cade să fie cunoscute de către o femeie necăsătorită.

— Se prea poate, şoptea sora lui Eleanor în intimitatea dormitorului matrimonial, se prea poate ca doctorul Montague – dacă ăsta *e* într-adevăr numele lui, până la urmă – se prea poate că acest doctor Montague să *folosească* aceste femei pentru – ei bine – *experimente.* Ştii tu, *experimente,* cum s-a mai întâmplat.

Pe sora lui Eleanor o măcina gândul la experimentele despre care auzise că le făceau aceşti doctori. Eleanor nu avea astfel de idei sau, dacă le avea, nu-i era frică. Eleanor, pe scurt, s-ar fi dus oriunde.

Theodora – acesta era numele întreg pe care-l folosea; schiţele ei erau semnate, „Theo”, iar pe uşa apartamentului, pe vitrina magazinului ei, în cartea de telefoane, pe hârtia cu antet şi la baza portretului său fotografic pe care-l ţinea deasupra şemineului, numele era întotdeauna doar Theodora –, Theodora nu era deloc ca Eleanor. Datoria şi conştiinciozitatea erau pentru Theodora calităţi care aparţineau de drept Cercetaşelor. Lumea Theodorei era una a deliciilor şi culorilor pastel; ajunsese pe lista doctorului Montague deoarece atunci

când intrase râzând în laborator, aducând cu sine o năvală de parfum floral, reuşise cumva, amuzată şi entuziasmată de propriul talent, să identifice corect optsprezece cărţi de joc din douăzeci, cincisprezece cărţi din douăzeci, nouăsprezece cărţi din douăzeci, ridicate de un asistent în afara razei ei vizuale şi auditive. Numele „Theodora” strălucea în dosarele laboratorului, şi astfel ajunse inevitabil în atenţia doctorului Montague. Prima lui scrisoare o distrase pe Theodora, care-i răspunsese mai mult din curiozitate (cunoaşterea superioară care-i indica simbolurile de pe cărţile de joc ridicate în afara razei sale vizuale o îndemna poate pe drumul spre Hill House), având de fapt intenţia să refuze invitaţia. Totuşi – poate din cauza acelui sentiment de nelinişte, de urgenţă –, când sosise scrisoarea de confirmare a doctorului Montague, Theodora fusese tentată şi cumva se aruncase orbeşte, nemotivat, într-o ceartă violentă cu prietena cu care împărţea apartamentul. De ambele părţi se rostiseră lucruri pe care doar timpul le mai putea şterge; Theodora distrusese, dinadins şi cu sânge-rece, frumoasa figurină pe care prietena ei o sculptase, luând-o pe ea ca model, iar prietena ei rupsese în bucăţi, cu cruzime, volumul de Alfred de Musset pe care i-l dăruise Theodora la aniversare, stăruind cu înverşunare asupra paginii conţinând dedicaţia iubitoare şi glumeaţă. Aceste fapte erau, desigur, de neuitat, şi până când aveau să poată râde împreună de ele trebuia să mai treacă un timp; în acea noapte Theodora îi scrisese doctorului Montague că-i accepta invitaţia, iar a doua zi plecase păstrând o tăcere glacială faţă de colocatara ei.

Luke Sanderson era un mincinos. Era şi hoţ. Mătuşii lui, care era proprietara Hill House, îi plăcea să clarifice că nepotul ei avusese parte de cea mai bună educaţie, cele mai bune haine, cele mai bune gusturi şi cei mai proşti tovarăşi dintre toţi oamenii pe care-i cunoscuse ea; n-ar fi lăsat să-i scape nicio şansă de a-l pune la adăpost pentru câteva săptămâni. La insistenţele ei, avocatul familiei îi

explicase doctorului Montague că nu i se putea închiria casa pentru scopurile anunţate, sub nicio formă, fără prezenţa restrictivă a unui membru al familiei pe toată durata şederii sale, şi e posibil ca la prima lor întâlnire doctorul să fi simţit în Luke un fel de putere sau un instinct felin de autoconservare, căci s-a arătat aproape la fel de nerăbdător ca doamna Sanderson să-l aibă pe Luke alături. În orice caz, Luke era amuzat, mătuşa lui, recunoscătoare, iar doctorul Montague, mai mult decât satisfăcut. Doamna Sanderson îi mărturisi avocatului familiei că, oricum, în casă nu era mare lucru de furat pentru Luke. Argintăria veche avea ceva valoare, adăugă ea, dar reprezenta o dificultate aproape insurmontabilă pentru Luke: era nevoie de multă energie să o furi şi să o transformi în bani. Doamna Sanderson era nedreaptă faţă de Luke. Nu era deloc probabil ca Luke să dispară cu argintăria familiei, cu ceasul doctorului Montague sau cu brăţara Theodorei; tânărul era necinstit doar în măsura în care fura mărunţiş din portofelul mătuşii lui şi trişa la cărţi. Era de asemenea înclinat să vândă ceasurile şi portţigaretele pe care i le făceau cadou prietenele mătuşii lui cu dragă inimă, îmbujorându-se drăgălaş. Într-o bună zi, Hill House avea să-i revină lui Luke, dar niciodată nu-i dăduse prin cap că avea să locuiască în ea.

3

— Pur şi simplu nu cred că ar trebui să ia maşina, asta-i tot, spunea cu înverşunare cumnatul lui Eleanor.

— E pe jumătate maşina mea, zise Eleanor. Am plătit şi eu la ea.

— Pur şi simplu nu cred că ar trebui s-o ia, asta-i tot, insistă cumnatul ei. Îşi privea rugător soţia. Nu e corect s-o folosească ea toată vara, iar noi să fim nevoiţi să ne descurcăm fără.

— Carrie o conduce tot timpul, eu nici măcar nu am scos-o vreodată din garaj, spuse Eleanor. În afară de asta, voi o să fiţi la munte toată vara, nu puteţi să o folosiţi *acolo.* Carrie, ştii şi tu că n-o să folosiţi maşina în munţi.

— Şi dacă se îmbolnăveşte sărăcuţa Linnie sau mai ştiu eu ce? Şi avem nevoie să o ducem la doctor?

— E pe jumătate maşina mea, stărui Eleanor. Intenţionez s-o iau.

— Dar dacă s-ar îmbolnăvi chiar *Carrie?* Dacă nu putem să aducem un doctor şi trebuie dusă la spital?

— O vreau. Intenţionez s-o iau.

— Nu prea cred. Carrie vorbi încet, cu prudenţă. Nu ştim unde te duci, nu? N-ai găsit de cuviinţă să ne spui foarte multe despre toate astea, nu? Nu văd cum aş putea accepta să te las să-mi împrumuţi maşina.

— E pe jumătate maşina mea.

— Nu, spuse Carrie. N-ai voie.

— Exact. Cumnatul lui Eleanor încuviinţă din cap. Avem nevoie de ea, aşa cum a zis şi Carrie.

Carrie zâmbi uşor.

— Eleanor, eu nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ţi-aş împrumuta maşina şi s-ar întâmpla ceva. De unde ştim noi că ne putem încrede în acest doctoraş? Până la urmă, tu eşti încă o femeie tânără, şi maşina aia valorează o grămadă de bani.

— Haide, Carrie, că *doar l-am sunat* pe Homer de la biroul de credite şi mi-a spus că tipul e respectat la o

facultate sau alta…

— Desigur, avem *toate* motivele să presupunem că e un bărbat onest, replică sora ei încă zâmbind, dar Eleanor nu vrea să ne spună şi nouă unde se duce sau cum să dăm de ea dacă vrem maşina înapoi; ar putea să i se întâmple ceva, şi noi nici măcar n-am afla vreodată. Chiar dacă Eleanor, continuă ea pe un ton delicat, adresându-se ceştii de ceai, chiar dacă *Eleanor* e pregătită să fugă până la capătul pământului la invitaţia oricărui bărbat, *în continuare* nu există niciun motiv pentru care ar trebui să i se permită să-mi ia maşina.

— E pe jumătate maşina mea.

— Dacă sărăcuţa Linnie se îmbolnăveşte, acolo sus în munţi, cu nimeni prin preajmă? Niciun doctor? interveni cumnatul.

— În orice caz, Eleanor, sunt sigură că fac ceea ce mama ar fi considerat că e mai bine. Mama avea încredere în mine, şi sunt sigură că n-ar fi fost de acord să te las să-ţi faci de cap, să pleci Dumnezeu ştie unde cu maşina mea.

— Sau dacă m-aş îmbolnăvi chiar *eu,* acolo sus în…

— Sunt sigură că mama ar fi fost de acord cu mine, Eleanor.

— Pe lângă asta, spuse cumnatul lui Eleanor, lovit subit de o idee, de unde ştim că ar aduce-o înapoi în stare bună?

„Totul are un început”, îşi spuse Eleanor. Coborî din taxi, foarte devreme dimineaţa, tremurând pentru că sora şi cumnatul ei probabil deja începeau să freamăte mânaţi de primele suspiciuni; îşi luă repede valiza din taxi, în timp ce şoferul scotea cutia de carton care stătuse pe scaunul din faţă. Eleanor îi dădu un bacşiş mai mare decât era necesar, întrebându-se dacă sora şi cumnatul ei îi luaseră urma, dacă nu cumva chiar acum coteau pe stradă spunându-şi: „Uite-o acolo, exact cum am crezut, hoaţa, uite-o acolo”; se întoarse în grabă spre intrarea imensei parcări municipale în care-şi ţineau maşina, uitându-se neliniştită spre capetele străzii. Se izbi de o doamnă foarte scundă, făcând-o să-şi scape diferitele pacheţele în toate

direcţiile, şi se uită cu groază cum unul dintre ele îi căzu la picioare, împrăştiind pe trotuar o bucată ruptă de prăjitură cu brânză, felii de roşii, o pâinică.

— Lua-te-ar naiba, lua-te-ar naiba! urlă doamna scundă. Le duceam acasă, lua-te-ar naiba, lua-te-ar naiba!

— Îmi pare rău, spuse Eleanor.

Se aplecă, dar nu părea posibil să adune fragmentele de roşii şi prăjitură cu brânză şi să le îndese cumva înapoi în pacheţelul rupt. Bătrânica se încruntă în jos şi înşfăcă restul pacheţelelor înainte să poată Eleanor să ajungă la ele; până la urmă Eleanor se ridică, oferindu-i în chip de scuze un zâmbet crispat.

— Îmi pare atât de rău, repetă ea.

— Lua-te-ar naiba, zise iar bătrânica, dar mai liniştită. O duceam acasă pentru un prânzuleţ. Şi acum, din cauza *ta…*

— Aş putea să le plătesc, dacă sunteţi de acord.

Când Eleanor îşi scoase portmoneul, doamna scundă căzu pe gânduri.

— N-aş putea să iau bani aşa, pur şi simplu, răspunse ea într-un târziu. Nu le cumpărasem, vezi dumneata. Erau resturi. Îşi ţuguie buzele de furie. Ar fi trebuit să vezi şunca, dar pe *aia* a luat-o altcineva. Şi tortul de ciocolată. Şi salata de cartofi. Şi bombonelele în hârtiuţe plisate. Am ajuns prea târziu pentru *toate.* Iar acum…

Şi ea şi Eleanor priviră spre harababura de pe trotuar. Peste câteva clipe, doamna micuţă adăugă:

— Deci, vezi tu, n-aş putea să iau bani pur şi simplu, nu bani direct din mâna ta, nu pentru nişte resturi.

— Pot să vă cumpăr ceva ca să le înlocuiesc? Sunt groaznic de grăbită, dar dacă am găsi o prăvălie deschisă…

Doamna micuţă zâmbi maliţios.

— Încă mai am *asta,* oricum, zise ea strângând un pachet la piept. Poţi să îmi plăteşti cursa de taxi până acasă. Atunci *nimeni* altcineva nu va mai putea da peste mine.

— Cu mare plăcere, spuse Eleanor şi se întoarse spre şoferul de taxi care, interesat de scenă, nu plecase. Puteţi

să o duceţi pe doamnă acasă? îl întrebă.

— Vreo doi dolari sunt de ajuns, zise micuţa doamnă, fără a pune la socoteală bacşişul pentru acest domn, desigur. Fiind *atât* de scundă, explică ea cu glas scăzut, e un adevărat pericol, chiar un adevărat pericol, să dea oamenii peste tine. Totuşi, e o veritabilă plăcere să găseşti pe cineva care e atât de binevoitor încât să-şi răscumpere greşeala. Uneori, oamenii care dau peste tine nici măcar nu se întorc să se uite.

După ce o ajută să se urce în taxi cu pacheţelele ei, Eleanor scoase doi dolari şi o monedă de cincizeci de cenţi din portmoneu şi i-i dădu bătrânicii, care-i înhăţă imediat cu mânuţa ei mică.

— În regulă, mamaie, zise şoferul de taxi, unde mergem?

Micuţa doamnă chicoti.

— Îţi zic după ce pornim. Se întoarse apoi spre Eleanor: Mult noroc, drăguţă. De acum înainte să fii mai atentă şi să nu mai dai peste oameni.

— La revedere, spuse Eleanor, şi chiar îmi pare foarte rău.

— Nu-i nimic, spuse micuţa doamnă făcându-i cu mâna în timp ce taxiul se punea în mişcare. O să mă rog pentru tine, drăguţă.

„Ei bine”, se gândi Eleanor, cu ochii la taxi, „măcar există o persoană care o să se roage pentru mine. Măcar una.”

4

Era prima zi de vară cu adevărat însorită, o perioadă a anului care pentru Eleanor venea întotdeauna cu amintiri dureroase din copilărie, când părea să fie vară tot timpul; nu putea să-şi amintească nicio iarnă de dinaintea morţii tatălui ei, care se petrecuse într-o zi rece şi umedă. În ultimul timp, în aceşti ani care treceau atât de grăbiţi, începuse să se întrebe ce se întâmplase cu toate acele zile de vară irosite; cum putuse să le petreacă într-o asemenea delăsare? „Sunt o proastă”, îşi spunea vară de vară, „sunt o mare proastă; acum am crescut şi ştiu cât valorează fiecare lucru. Nimic nu e irosit cu adevărat”, judeca ea raţional, „nici măcar copilăria.” Cu toate astea, în fiecare an, într-o dimineaţă de vară, un vânt cald cobora pe strada pe care se plimba şi o atingea cu un gând rece: „Am lăsat să treacă şi mai mult timp”. Dar în această dimineaţă, pe când conducea maşinuţa pe care ea şi sora ei o deţineau împreună – neliniştită că sora ei ar fi putut totuşi să-şi dea seama ce făcuse, că, adică, se dusese până la urmă la garaj şi o luase pur şi simplu –, pe când înainta cuminte pe drum, urmând liniile albe, oprindu-se când trebuia şi cotind când era permis, Eleanor zâmbi razelor de soare care se prăvăleau în lungul străzii şi-şi spuse: „Am plecat, am plecat, în sfârşit am făcut pasul I!”

Până acum, ori de câte ori avusese permisiunea lui Carrie să conducă micuţa maşină, fusese extrem de precaută, manevrând cu foarte mare grijă ca să evite chiar şi cea mai mică zgârietură sau avarie care ar fi putut s-o irite pe sora ei, dar astăzi, cu cutia ei de carton pe bancheta din spate şi valiza pe podea, cu mănuşile şi portmoneul şi haina subţire pe scaunul de alături, maşina îi aparţinea în întregime, o mică lume izolată, toată a ei. „Chiar am plecat”, gândi ea.

La ultimul semafor din oraş, înainte să cotească pe şoseaua care o scotea din localitate, se opri aşteptând să se facă verde şi scoase scrisoarea doctorului Montague din

agendă. „Nici măcar n-o să-mi trebuiască o hartă”, îşi spuse. „Trebuie să fie un om foarte atent.”… Ruta *39 până la Ashton,* spunea în scrisoare, *apoi coteşte la stânga pe Ruta 5 spre vest. Urmăreşte-o pe aceasta pentru mai puţin de treizeci de mile şi vei ajunge la micul sat Hillsdale. Treci prin Hillsdale până la intersecţia cu o benzinărie pe stânga şi o biserică pe dreapta şi coteşte la stânga pe ceea ce pare a fi un drum de ţară îngust; vei urca pe dealuri şi drumul va fi foarte prost. Urmăreşte acest drum până la capăt – cam şase mile – şi vei ajunge la Hill House. Scriu aceste indicaţii atât de detaliat pentru că nu este recomandat să opreşti în Hillsdale să întrebi pe unde să o iei. Oamenii de acolo sunt nepoliticoşi cu străinii şi de-a dreptul ostili cu oricine întreabă de Hill House.*

Sunt foarte bucuros că ni te vei alătura în Hill House şi îmi va face mare plăcere să te cunosc joi, în data de douăzeci şi unu iunie…

Semaforul se făcu verde; intră pe şoseaua principală, evadând din oraş. „Nimeni nu mai poate să mă prindă acum; ei nici măcar nu ştiu în ce direcţie am luat-o”, se gândi.

Nu mai plecase singură la drum lung până acum. Noţiunea de a-şi împărţi minunata călătorie în mile şi ore i se părea ridicolă; o concepea, ţinându-şi maşina cu precizie între linia de pe mijlocul şoselei şi linia de copaci de lângă drum, ca pe un coridor de momente inedite care o purtau cu ele, o duceau pe o cale de o noutate incredibilă spre un loc nou. Călătoria în sine era acţiunea ei pozitivă, destinaţia fiind vagă, de neimaginat, poate inexistentă. Intenţiona să savureze fiecare clipă, delectându-se cu drumul şi copacii şi casele şi orăşelele urâte, jucându-se cu ideea că i s-ar fi putut năzări să oprească aproape oriunde şi să nu mai plece niciodată. Ar fi putut să-şi oprească maşina la marginea şoselei – „deşi asta nu e permis”, îşi spuse; ar fi fost pedepsită dacă într-adevăr ar fi făcut-o – şi s-o lase în urmă, în timp ce ea ar fi hoinărit printre copaci spre câmpurile molatice şi primitoare din spatele lor. Ar putea să hoinărească până la epuizare, alergând după

fluturi sau urmând cursul unui râu şi ajungând apoi pe înnoptat la cabana vreunui bătrân tăietor de lemne, care i-ar fi oferit adăpost; s-ar fi putut stabili pentru totdeauna în East Barrington sau Desmond sau Berk; ori ar fi putut să nu mai părăsească drumul niciodată, ci să-i dea tot înainte şi înainte, până când roţile maşinii s-ar fi tocit de tot şi ar fi ajuns la capătul lumii.

„La fel de bine aş putea să mă duc până la Hill House, unde sunt aşteptată şi unde o să mi se dea găzduire şi mâncare şi un salariu simbolic în schimbul deciziei mele de a-mi abandona angajamentele şi legăturile din oraş şi de a pleca de acasă ca să văd lumea. Mă întreb ce fel de om e doctorul Montague. Mă întreb cum e Hill House. Mă întreb cine o să mai fie acolo."

Se îndepărtase deja binişor de oraş. Era atentă să nu rateze ieşirea spre Ruta 39, acel firicel magic de drum pe care doctorul Montague îl alesese pentru ea, dintre toate drumurile din lume, ca să o aducă în siguranţă la el şi la Hill House; niciun alt drum nu putea să o ducă din locul unde se afla până unde voia să ajungă. Doctorul Montague fusese confirmat, devenise infailibil; sub panoul care indica ieşirea spre Ruta 39 era alt semn pe care scria: ASHTON, 121 MILE.

Drumul, prietenul ei intim acum, şerpuia şi cobora, având curbe în spatele cărora aşteptau surprize – o vacă o dată, privind-o peste gard, un câine deloc curios altă dată – alunecând în depresiuni în care se aflau orăşele, printre câmpuri şi livezi. Pe strada principală a unui sat trecu pe lângă o casă imensă, înconjurată de coloane şi ziduri, cu obloane la ferestre şi o pereche de lei de piatră păzind treptele, şi se gândi că ar fi putut să locuiască acolo, ştergând leii de praf în fiecare dimineaţă şi mângâindu-i pe cap de noapte bună. „Timpul se naşte în această dimineaţă de iunie", era ea încredinţată, „dar este un timp neobişnuit de nou şi de sine stătător; în aceste câteva secunde am trăit o viaţă întreagă într-o casă cu doi lei în faţă. În fiecare dimineaţă măturam veranda şi ştergeam leii de praf şi în fiecare seară îi mângâiam pe cap de noapte bună, iar o

dată pe săptămână le spălam feţele şi coamele şi labele cu apă caldă şi carbonat de sodiu şi îi curăţăm între dinţi cu un beţigaş. Înăuntru camerele erau înalte şi luminoase, cu podele strălucitoare şi ferestre lustruite. O bătrânică elegantă avea grijă de mine, mişcându-se ţeapăn cu un serviciu de ceai pe o tavă şi aducându-mi în fiecare seară un pahar de vin de soc bun pentru sănătate. Îmi luam cina singură în lunga şi tăcuta sufragerie, la masa lucioasă, iar între ferestrele înalte lambriurile albe străluceau în lumina lumânărilor; la cină aveam pasăre şi ridichi din grădină şi gem de prune făcut în casă. Dormeam sub un baldachin de organdi alb, şi o lumină de noapte mă apăra din hol. Oamenii se înclinau în faţa mea pe străzile oraşului pentru că toată lumea era mândră de leii mei. Când am murit…”

Lăsase oraşul de mult în urmă, acum trecea pe lângă chioşcuri murdare şi închise şi panouri rupte. Cândva, prin apropiere fusese un bâlci unde se ţineau curse de motociclete; inscripţiile încă mai purtau fragmente de cuvinte. CAD scria pe unul dintre ele, ÎNFRICAT pe altul. Râse de ea însăşi, dându-şi seama cum găsea prevestiri peste tot; „Cuvintele erau CASCADOR NEÎNFRICAT, Eleanor, motociclişti cascadori”, îşi zise şi încetini, deoarece conducea prea repede şi ar fi putut ajunge la Hill House prea curând.

La un moment dat se opri de tot la marginea drumului pentru a se uita fascinată. De-a lungul şoselei, poate pe mai bine de un sfert de milă, trecuse pe lângă un şir splendid de leandri îngrijiţi, cu flori roz şi albe, care-i stârniseră admiraţia. Acum ajunsese la poarta care-i proteja, iar dincolo de poartă arbuştii continuau. Poarta nu era nici mai mult, nici mai puţin decât două coloane ruinate străjuind un drum care ducea spre nişte câmpuri goale. Putea să vadă cum leandrii se îndepărtau de drum, înşirându-se de-a lungul fiecăreia dintre laturile unui pătrat uriaş, iar în spatele celei mai îndepărtate laturi curgea un pârâu. Înăuntrul pătratului de leandri nu era nimic, nicio casă, nicio clădire, nimic în afara drumului drept care trecea prin mijloc şi ajungea la apă. „Ce-o fi fost

aici?” se întrebă. „Ce a fost aici şi nu mai este, sau ce ar fi trebuit să fie aici şi n-a mai ajuns niciodată? Urma să fie o casă sau o grădină sau o livadă; au fost alungaţi pentru totdeauna, sau se întorc? Leandrii sunt otrăvitori, îşi aminti ea; oare păzesc ceva? Oare voi ieşi din maşină şi voi trece prin poarta ruinată şi apoi, odată ajunsă în pătratul magic de leandri, voi descoperi că am pătruns într-o ţară a zânelor, protejată otrăvitor de ochii curioşilor? Odată ce păşesc printre stâlpii magici, oare trec de bariera protectivă, rupând vraja? O să intru într-o grădină înmiresmată, cu fântâni şi bănci joase şi arcade de trandafiri unde voi găsi o alee – cu pietre preţioase, poate, cu rubine şi smaralde, destul de moale pentru gingaşele sandale ale unei fiice de rege –, iar aceasta mă va conduce direct la palatul care se află sub o vrajă. Voi urca trepte joase de piatră printre lei de piatră care stau de strajă până într-o curte unde sunt jocuri de apă şi o regină aşteaptă plângând să se întoarcă prinţesa. Îşi va scăpa broderia când mă va vedea şi le va striga servitorilor – treziţi într-un final din somnul lor cel lung – să pregătească un mare festin, deoarece vraja a luat sfârşit şi palatul este din nou cum era. Şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.”

„Nu, desigur”, gândi ea pregătindu-se să-şi repornească maşina, „odată ce palatul devine vizibil şi vraja e ruptă, *întreaga* vrajă se va rupe şi întregul peisaj din jurul leandrilor va reveni la forma lui reală, topindu-se toate, oraşele şi semnele şi vacile, într-o imagine de un verde plăcut dintr-un basm. Apoi, un prinţ va apărea călare dinspre dealuri, strălucind în verde şi argintiu cu o sută de arcaşi călărind în urma lui, flamurile fluturând, caii nechezând, nestematele lucind…” Râse şi se întoarse să le ofere un zâmbet de bun-rămas leandrilor magici. „Într-o bună zi o să mă întorc să vă destram vraja.”

Se opri să prânzească după ce condusese o sută una mile. Găsise un restaurant de ţară care se prezenta drept „Vechea moară”; locul la masă era incredibil în felul lui, pe un balcon suspendat peste un pârâu năvalnic, de unde

putea privi pietrele ude de sub ea şi scânteierea îmbietoare a apei curgătoare, iar în faţă avea un castron de sticlă ornată cu brânzică de vacă şi prăjiturele cu mălai într-un şervet. Pentru că se afla într-un ţinut în care farmecele se înfiripau şi se destrămau repede, voia să mai zăbovească la prânz, ştiind că la sfârşitul zilei o aştepta oricum Hill House. Singurii oameni din sala de mese erau o familie, o mamă şi un tată cu un băieţel şi o fetiţă, care vorbeau între ei încet şi cu blândeţe; la un moment dat, fetiţa se întoarse şi o privi pe Eleanor cu o curiozitate sinceră, iar după un minut îi zâmbi. Luminile pârâului de dedesubt se reflectau în tavan şi pe mesele lustruite şi se jucau de-a lungul cârlionţilor fetiţei, şi mama micuţei spuse:

— Îşi vrea ceşcuţa de stele.

Eleanor ridică privirea surprinsă; fetiţa se proptea în scaunul ei, refuzând ursuză laptele, în timp ce tatăl ei se încrunta şi fratele ei chicotea, iar mama ei spunea calmă:

— Îşi vrea ceşcuţa de stele.

„Într-adevăr”, gândi Eleanor. „Într-adevăr, şi eu vreau acelaşi lucru; o ceaşcă de stele, desigur.”

— Cana ei micuţă, explică mama ei scuzându-se cu un zâmbet faţă de chelneriţa pironită de uimire la gândul că laptele bun de ţară pe care-l aveau acolo nu era destul de bun pentru fetiţă.

— Are stele pe fundul căniişi întotdeauna îşi bea laptele din ea când e acasă. O numeşte ceşcuţa ei de stele pentru că poate să vadă stelele în timp ce îşi bea laptele.

Chelneriţa dădu din cap fără convingere. Mama îi spuse fetiţei:

— O să-ţi bei laptele din ceşcuţa ta de stele diseară, când ajungem acasă. Dar acum, ca să fii o fetiţă cuminte, nu vrei să bei puţin lapte din paharul ăsta?

„N-o face”, îi spuse Eleanor fetiţei în gând. „Insistă asupra căniitale de stele; odată ce te prind în capcana de a fi ca toţi ceilalţi, nu-ţi vei mai vedea niciodată ceaşca de stele; n-o face”, şi fetiţa îi aruncă o privire şi zâmbi, un zâmbet subtil, cu gropiţe, arătând că înţelegea pe de-a-

ntregul, şi clătină din cap cu încăpăţânare în faţa paharului. „Ce fetiţă curajoasă”, îşi zise Eleanor, „ce fetiţă curajoasă şi înţeleaptă!”

— O răsfeţi, spuse tatăl ei. Nu ar trebui să i se permită asemenea ifose.

— Doar de data asta, spuse mama ei. Puse paharul de lapte jos şi o atinse uşor pe fetiţă pe mână: Mănâncă-ţi îngheţata.

Când plecară, fetiţa îi făcu lui Eleanor cu mâna, iar Eleanor îi întoarse salutul, apoi rămase într-o singurătate fericită ca să-şi termine cafeaua, în timp ce pârâiaşul vesel curgea mai departe pe sub ea. „Nu mai am mult de mers; am făcut mai mult de jumătate de drum. Aproape am ajuns la final”, îşi spuse, şi undeva în adâncul minţii ei, sclipind ca un pârâiaş, ultima bucăţică a unei melodii începu să-i danseze prin cap, aducând de departe câte un cuvânt: „În zăbavă nu-i belşugul”, gândi ea, „în zăbavă nu-i belşugul”.

Se opri aproape de tot chiar înainte de Ashton, pentru că ajunsese la o căbănuţă îngropată într-o grădină. „Aş putea locui aici singură”, gândi ea, încetinind maşina ca să arunce o privire de-a lungul cărării care şerpuia prin grădină până la uşiţa albastră unde, pentru ca totul să fie perfect, o pisică albă stătea pe trepte. „Nimeni nu m-ar găsi acolo, printre toţi trandafirii aceia, şi, ca să fiu sigură, aş planta leandri la marginea drumului. Aş aprinde focul în serile reci şi aş rumeni mere în propria mea vatră. Aş creşte pisici albe şi aş coase perdele albe pentru ferestre şi uneori aş ieşi pe uşă ca să mă duc la magazin, să cumpăr scorţişoară şi ceai şi aţă. Oamenii ar veni la mine să le ghicesc viitorul, iar eu aş prepara poţiuni de iubire pentru fecioare triste; aş avea un măcăleandru…” Dar cabana era deja în urmă şi sosise timpul să se uite după noul ei drum, atât de atent cartografiat de doctorul Montague.

„Coteşte la stânga pe Ruta 5 spre vest”, spunea în scrisoare, la fel de eficient şi de prompt ca şi cum ar fi ghidat-o de departe, de parcă ar fi ţinut în mâini o telecomandă cu care îi dirija maşina. Se isprăvise. Era pe Ruta 5 spre vest, călătoria ei se apropia de sfârşit. „În

ciuda avertismentelor lui”, îşi zise, „mă voi opri totuşi în Hillsdale pentru un minut, doar cât să beau o ceaşcă de cafea, pentru că nu suport să mi se termine lunga excursie aşa curând.” În definitiv, nu încălca regulile. „Scrisoarea spunea că e nerecomandat să te opreşti în Hillsdale să întrebi de drum, nu că-i interzis să te opreşti la cafea, şi poate că dacă nu menţionez Hill House nu greşesc cu nimic. Oricum”, avu ea un gând neclar, „e ultima mea şansă.”

Ajunse la Hillsdale înainte să-şi dea seama: o harababură încâlcită şi dezordonată de case murdare şi străzi întortocheate. Era micuţ orăşelul; odată ajunsă pe strada principală putea deja să zărească la capăt colţul cu benzinăria şi biserica. Părea să existe doar un singur loc în care să te poţi opri pentru o cafea, iar acela avea un aspect neatrăgător, însă Eleanor decisese să se oprească în Hillsdale, aşa că parcă maşina lângă bordura spartă din faţa localului şi se dădu jos. După ce cugetă un minut, cu un semn tăcut din cap către Hillsdale, îşi încuie maşina, preocupată de valiza de pe podea şi cutia de pe bancheta din spate. „N-o să petrec mult timp în Hillsdale”, gândi ea uitându-se în lungul străzii, care reuşea chiar şi în lumina soarelui să pară întunecată şi urâtă. Un câine dormea neliniştit în umbra zidului, o femeie stătea în uşă peste drum şi se uita la Eleanor şi doi tineri stăteau sprijiniţi de un gard, păstrând o tăcere elaborată. Eleanor, care se temea de câini străini şi femei batjocoritoare şi golani tineri, intră cu grabă în local, ţinându-şi strâns gentuţa şi cheile de la maşină. Înăuntru dădu peste o tejghea în spatele căreia era o fată obosită, fără bărbie, iar la celălalt capăt mânca un bărbat. Se întreba cât de foame trebuie să-i fi fost ca să fi intrat aici, când îi căzu privirea pe tejgheaua gri şi pe capacul de sticlă murdar de deasupra unei farfurii cu gogoşi.

— Cafea, îi ceru ea fetei din spatele tejghelei, şi fata se întoarse ostenită şi răsturnă o ceaşcă din maldărele de pe rafturi.

„O să trebuiască să beau cafeaua asta, pentru că mi-am

zis c-o s-o fac”, îşi spuse Eleanor cu severitate, „dar data viitoare o să-l ascult pe doctorul Montague.”

Bărbatul care mânca şi fata de după tejghea împărtăşeau o glumă numai de ei ştiută; când fata îi servi cafeaua lui Eleanor, îi aruncă bărbatului o privire şi jumătate de zâmbet, el ridică din umeri şi fata râse. Eleanor ridică privirea, dar fata îşi privea cu insistenţă unghiile şi bărbatul îşi ştergea farfuria cu pâine. Poate cafeaua era otrăvită; cu siguranţă arăta ca şi cum ar fi fost. Hotărâtă să sondeze satul Hillsdale până în măruntaiele cele mai adânci, Eleanor îi spuse fetei:

— Aş dori şi una dintre gogoşile acelea, te rog.

Fata, aruncând o privire piezişă spre bărbat, puse o gogoaşă pe o farfurie şi i-o servi, apoi râse când întâlni din nou privirea bărbatului.

— E un orăşel simpatic, i se adresă Eleanor fetei. Cum se cheamă?

Fata se holbă la ea; poate că nimeni nu mai îndrăznise vreodată să se refere la Hillsdale ca la un orăşel simpatic; după o clipă se uită din nou spre bărbat, parcă cerându-i o confirmare, şi zise:

— Hillsdale.

— Locuieşti aici de mult timp? o întrebă Eleanor.

„Nu voi pomeni de Hill House”, îl asigura ea pe doctorul Montague de la distanţă, „vreau doar să pierd nişte timp.”

— Da, răspunse fata.

— Trebuie să fie plăcut să locuieşti într-un orăşel ca ăsta. Eu vin dintr-un oraş mare.

— Da?

— Îţi place aici?

— Nu-i rău, spuse fata. Se uită din nou la bărbat, care asculta cu atenţie, şi adăugă: N-ai prea multe de făcut.

— Cât de mare e oraşul?

— Destul de mic. Mai vrei cafea?

Întrebarea îi era adresată bărbatului, care îşi zăngănea ceaşca de farfurie. Eleanor luă o primă, înfiorătoare gură de cafea şi se întrebă cum ar fi putut el să mai vrea.

— Primiţi mulţi vizitatori prin părţile astea? întrebă ea

când fata termină de umplut ceaşca şi reveni la poziţia ei, sprijinită de rafturi. Turişti, mă refer?

— Pentru ce?

Preţ de o clipă fata o fulgeră cu privirea, din ceea ce ar fi putut fi un vid mai mare decât cunoscuse Eleanor vreodată.

— De ce ar vrea cineva să vină *aici?*

Se uită cu tristeţe spre bărbat şi adăugă:

— Nu există nici măcar cinema.

— Dar dealurile sunt atât de frumoase. De cele mai multe ori, în locurile ferite cum e acesta, poţi da peste orăşeni care vin şi-şi construiesc case printre dealuri. Pentru intimitate.

Fata râse scurt.

— Pe *aici* nu.

— Sau renovează case vechi…

— Intimitate, zise fata şi râse din nou.

— Mi se pare pur şi simplu surprinzător, spuse Eleanor, simţind că bărbatul se uita la ea.

— Da, spuse fata. Măcar dacă ar construi un cinema.

— Mă gândeam, spuse Eleanor cu grijă, să arunc o privire prin împrejurimi. Casele vechi de obicei sunt ieftine, nu? Şi e amuzant să le renovezi.

— Nu şi prin părţile astea, zise fata.

— Deci nu există case vechi pe aici? Nici printre dealuri?

— Nu.

Bărbatul se ridică, scoase nişte mărunţiş din buzunar şi vorbi pentru prima dată:

— Oamenii *pleacă* din oraşul ăsta. Nu vin aici.

După ce uşa se închise în spatele lui, fata îşi întoarse privirea goală spre Eleanor, aproape cu reproş, ca şi cum l-ar fi gonit cu pălăvrăgeala ei.

— Avea dreptate, spuse până la urmă. Oamenii pleacă, cei norocoşi.

— Dar *tu* de ce nu pleci de aici? o întrebă Eleanor.

Fata ridică din umeri.

— Mi-ar fi mai bine în altă parte?

Îi luă banii fără interes şi-i dădu restul, apoi, cu altă

privire fulgerătoare, se uită spre farfuriile goale de la capătul tejghelei şi spuse aproape zâmbind:

— Vine aici în fiecare zi.

Când Eleanor îi întoarse zâmbetul şi deschise gura să zică ceva, fata se răsuci, făcându-şi de lucru pe la rafturi. Simţindu-se alungată, Eleanor se îndepărtă recunoscătoare de cafea şi îşi luă cheile de la maşină şi portmoneul.

— La revedere, spuse Eleanor, iar fata, în continuare cu spatele la ea, îi răspunse:

— Multă baftă, sper să-ţi găseşti casa.

5

Drumul care pleca dinspre benzinărie şi biserică era într-adevăr foarte prost, cu brazde adânci şi plin de pietre. Maşinuţa lui Eleanor se poticnea şi sălta, ezitând să meargă mai departe peste aceste dealuri neprimitoare, unde ziua părea să se termine abrupt sub copacii groşi şi ostili de pe ambele părţi ale drumului. „Chiar nu par să aibă parte de mult trafic pe aici”, gândi ea crispată, trăgând repede de volan ca să evite un bolovan deosebit de mare, „şase mile în condiţiile astea nu o să-i priască maşinii.” Pentru prima oară după mai multe ore se gândi la sora ei şi râse. Până acum mai mult ca sigur că-şi dăduseră seama că luase maşina şi plecase, dar n-aveau cum să ştie încotro; probabil îşi spuneau unul altuia increduli că nu ar fi bănuit-o niciodată pe Eleanor în stare de aşa ceva. „Nici eu nu m-aş fi bănuit capabilă de aşa ceva”, îşi zise, încă râzând. „Totul este diferit, eu sunt o persoană nouă, foarte departe de casă. În zăbavă nu-i belşug;… fericirea nu aşteaptă…” Icni când maşina se lovi de o piatră şi alunecă de-a lungul drumului cu un hârşâit ameninţător undeva dedesubt, dar apoi se redresă cu voinicie şi-şi continuă urcarea încăpăţânată. Crengile copacilor atingeau uşor parbrizul şi era tot mai întuneric. „Hill House apreciază intrările dramatice”, gândi ea; „mă întreb dacă soarele pătrunde vreodată până aici.” Într-un final, cu un ultim efort, maşina trecu de o învălmăşeală de frunze moarte şi crenguţe şi ajunse într-un luminiş lângă poarta de la Hill House.

„Ce caut eu aici?” se întrebă dintr-odată, simţindu-se neputincioasă. „Ce caut eu aici?” Poarta era înaltă şi ameninţătoare şi masivă, înfiptă bine într-un zid de piatră care se pierdea printre copaci. Chiar şi din maşină se observau lacătul şi lanţul care era răsucit în jurul zăbrelelor şi printre ele. Dincolo de poartă putea doar să vadă că drumul făcea un cot, umbrit de ambele părţi de copacii tăcuţi şi întunecaţi.

Din moment ce poarta era atât de clar încuiată – încuiată şi răsîncuiată şi legată şi ferecată, „cine vrea atât de mult să pătrundă înăuntru?” se întreba ea –, nici nu încercă să se dea jos din maşină, doar apăsă pe claxon, moment în care copacii şi poarta se cutremurară şi se retraseră un pic din calea sunetului. După un minut mai claxonă o dată şi apoi văzu un bărbat venind din partea cealaltă a porţii; la fel de întunecat şi de neprimitor ca lacătul, se uită printre gratii la ea, încruntându-se.

— *Tu* ce mai vrei?

Vocea lui era tăioasă, meschină.

— Aş dori să intru, dacă nu vă supăraţi. Vă rog să descuiaţi poarta.

— Zice cine?

— Păi… şovăi ea. Trebuie să intru, zise într-un final.

— Pentru ce?

— Sunt aşteptată.

„Sau nu sunt?” se întrebă dintr-odată. „Ăsta să fie capătul drumului?”

— De cine?

Ştia, desigur, că bărbatul era încântat să facă abuz de autoritatea lui, de parcă odată ce s-ar fi dus să deschidă poarta şi-ar fi pierdut mica superioritate temporară pe care credea că o are – „şi eu ce superioritate am?” se întrebă ea; „doar sunt în *afara* porţii.” Îşi dădea seama că dacă şi-ar fi ieşit din fire, ceea ce rareori făcea de teamă că n-ar fi obţinut niciun rezultat, n-ar fi reuşit decât să-l alunge, iar ea ar fi rămas în afara porţii, înjurând în zadar. Putea chiar să-i anticipeze aerul inocent dacă ar fi fost mustrat mai târziu pentru aroganţa lui – rânjetul distrat şi maliţios, ochii mari şi goi, vocea plângăreaţă protestând că *voise* să-i deschidă, *plănuise* să-i deschidă, dar cum putea fi sigur? Avea instrucţiuni clare, nu-i aşa? Şi trebuia să facă ce i se spunea, nu? În definitiv, *el* ar fi dat de bucluc dacă ar fi lăsat să intre o persoană care nu avea ce căuta acolo. Putea să-i anticipeze ridicatul din umeri şi, vizualizându-l, izbucni în râs, care era probabil cel mai prost lucru pe care ar fi putut să-l facă.

El îi mai aruncă o privire şi se îndepărtă de poartă.

— Mai bine te întorci mai târziu, îi spuse, întorcându-i apoi spatele cu un aer de izbândă virtuoasă.

— Uitaţi ce e, strigă ea, încercând să nu pară furioasă. Sunt unul dintre oaspeţii doctorului Montague; sigur mă aşteaptă în casă – vă rog, *ascultaţi-mă*!

El se întoarse şi rânji.

— N-au cum să te *aştepte,* având în vedere că eşti singura care a *ajuns,* până acum.

— Vreţi să spuneţi că nu e nimeni în casă?

— Nimeni, din câte ştiu *eu.* Poate nevastă-mea, care o pune la punct. Aşa că n-ar avea cum să fie acolo *aşteptându-te,* nu-i *aşa?*

Se lăsă pe spătar şi închise ochii. „În Hill House e la fel de greu de pătruns ca-n rai”, se gândi.

— Presupun că ştiai peste ce-o să *dai* venind aici. Presupun că ţi-au zis acolo, la oraş. Ai *auzit* ceva despre locul ăsta?

— Am auzit că am fost invitată aici ca oaspete al doctorului Montague. Când veţi deschide porţile, voi intra.

— O să le deschid, o să le deschid. Vreau doar să mă asigur că ştii ce te aşteaptă înăuntru. Ai mai fost aici? Eşti poate un membru al familiei?

O cerceta de după gratii cu o faţă zeflemitoare ce reprezenta încă o barieră, după lacăt şi lanţ.

— Nu pot să te las să intri până nu sunt *sigur,* nu-i aşa? Cum spuneai că te cheamă?

Ea oftă.

— Eleanor Vance.

— Deci nu un membru al familiei, presupun. Ai auzit ceva despre locul ăsta?

„Poate că e şansa mea”, reflectă ea; „mi se mai dă o ultimă şansă. Aş putea să întorc maşina aici şi acum în faţa porţilor ăstora şi să plec de aici şi nimeni nu m-ar putea învinovăţi. Oricine are dreptul să-şi ia tălpăşiţa.” Scoase capul pe fereastra maşinii şi rosti cu furie:

— Numele meu este Eleanor Vance. Sunt aşteptată la Hill House. Descuiaţi aceste porţi numaidecât!

— Fie, fie.

Intenţionat, făcând un întreg spectacol deloc necesar din vârâtul cheii în broască şi rotitul acesteia, descuie lacătul, trase lanţul şi deschise porţile doar atât cât să treacă maşina printre ele. Eleanor înaintă încet, dar viteza cu care sări el din drum o făcu să creadă că bărbatul surprinsese impulsul de moment care-i trecuse prin minte; ea râse şi opri maşina, pentru că el se apropia – în siguranţă, din lateral.

— N-o să îţi placă, îi zise. O să-ţi pară rău că am deschis poarta aia.

— Daţi-vă la o parte, vă rog. M-aţi ţinut în loc destul.

— Crezi că ar fi putut aduce pe altcineva să deschidă poarta asta? Crezi că zăboveşte altcineva pe aici destul de mult, în afară de mine şi de nevastă-mea? Crezi că nouă nu ne merge cam aşa cum am vrea decât dacă stăm pe aici şi aranjăm casa şi deschidem porţile pentru toţi orăşenii care cred că ştiu totul?

— Vă rog să vă îndepărtaţi de maşina mea.

Nu îndrăznea să recunoască faptul că o speria, de teamă că ar fi putut observa şi el; silueta lui atât de aproape, rezemându-se de maşină, era hidoasă, şi indignarea lui enormă o uimea; într-adevăr, îl convinsese să-i deschidă poarta, dar oare considera casa şi curtea de dincolo ca fiind ale lui? Un nume din scrisoarea doctorului Montague îi trecu prin minte, şi întrebă curioasă:

— Nu cumva sunteţi Dudley, îngrijitorul?

— Da, eu-s Dudley, îngrijitorul, o îngână el. Cine altcineva crezi că ar mai fi pe aici?

„Servitorul bătrân şi onest al familiei”, gândi ea, „mândru şi loial şi complet dezagreabil.”

— Dumneavoastră şi soţia aveţi grijă de casă singuri?

— Cine altcineva?

Era lauda lui, blestemul lui, refrenul lui.

Se mişcă neliniştită, nevrând să se îndepărteze de el prea evident şi totuşi dorindu-şi să-l facă să se dea la o parte, prin mici gesturi de a reporni maşina.

— Sunt sigură că o să ne asiguraţi o şedere foarte

confortabilă, dumneavoastră şi soţia, spuse ea pe un ton concluziv. Între timp, eu sunt foarte nerăbdătoare să ajung la casă cât mai curând posibil.

Dudley chicoti dezaprobator.

— *Eu,* vezi tu, eu, eu nu rămân pe-aici după ce se întunecă.

Se îndepărtă rânjind, satisfăcut de el însuşi. Eleanor era recunoscătoare, deşi nu pe deplin liniştită. „Poate că o să-mi tot sară în cale de-a lungul aleii, o Pisică de Cheshire zâmbind dispreţuitor, urlând de fiecare dată că ar trebui să fiu fericită dacă dau de cineva care vrea să rămână pe aici, până se întunecă, cel puţin." Ca să demonstreze că nu era deloc afectată de mutra îngrijitorului Dudley printre copaci, începu să fluiere, puţin iritată când îşi dădu seama că aceeaşi melodie încă îi răsuna în cap. „Fericirea nu aşteaptă…" Şi îşi spuse îmbufnată că era momentul să facă un efort şi să se gândească la altceva; după toate probabilităţile, restul cuvintelor erau foarte inadecvate, dacă se ascundeau cu atâta încăpăţânare în memoria ei, şi nimic n-ar fi fost mai dezonorant decât să fie surprinsă cântându-le la sosirea la Hill House.

Din când în când, între coroanele copacilor şi dealuri întrezărea ceea ce probabil era acoperişul şi poate un turn. „Casele erau clădite aşa de ciudat pe vremea când a fost construită Hill House", cugetă ea; „le puneau turnuri şi turnuleţe şi contraforturi şi ornamente dantelate din lemn, uneori chiar şi turle gotice şi gargui; nimic nu rămânea nedecorat. Poate că Hill House are un turn sau o cameră secretă, poate chiar şi un pasaj care duce până la dealuri şi care probabil era folosit de contrabandişti – deşi cu ce ar fi putut să facă ei contrabandă prin părţile astea, printre aceste dealurile singuratice? Poate că o să întâlnesc un contrabandist teribil de frumos şi…"

Coti maşina pe ultima parte a aleii, care ducea drept până la Hill House. Brusc, acţionând fără să gândească, apăsă pe frână şi rămase înlemnită.

Casa era mârşavă. Se cutremură şi gândi, gândurile venindu-i nechemate în minte: „Hill House este mârşavă,

este bolnavă; pleacă de-aici acum!”

— 2 —

1

Niciun ochi uman nu poate izola coincidenţa nefericită dintre liniile ciudate şi locul malefic, care sugerează împreună răul în alcătuirea unei case, şi totuşi o juxtapunere dementă, un unghi întors prost, o întâlnire întâmplătoare între acoperiş şi cer transformau Hill House într-un loc al disperării, fiind cu atât mai înfricoşătoare cu cât faţada părea trează, cu o vigilenţă în ferestrele pustii şi o idee de bucurie în sprânceana unei cornişe. Aproape orice casă, descoperită pe neaşteptate sau dintr-un anume unghi, poate să-i întoarcă o expresie adânc hazlie unui privitor; un mic horn neastâmpărat sau o lucarnă ca o gropiţă pot să surprindă spectatorul cu un sentiment de tovărăşie; dar o casă arogantă şi plină de ură, care nu-şi lasă niciodată garda jos, poate să fie doar malefică. Această casă, care părea cumva să se fi format singură, împletindu-se sub influenţa propriului tipar din mâinile constructorilor, montându-se în propria-i construcţie de linii şi unghiuri, îşi ridica imensul cap împotriva cerului fără vreo concesie făcută umanităţii. Era o casă fără bunătate, fără intenţia de a fi locuită, un loc neadecvat pentru oameni sau pentru iubire sau pentru speranţă. Exorcismul nu poate schimba înfăţişarea unei case; Hill House va rămâne la fel până va fi distrusă.

„Ar fi trebuit să fac cale întoarsă la poartă”, gândi Eleanor, căreia măruntaiele i se convulsionau instinctiv. Se uita de-a lungul liniilor acoperişului, străduindu-se zadarnic să găsească răul ce sălăşluia acolo, oricare ar fi fost acesta; mâinile i se răciseră de nelinişte, astfel încât se fâstâci încercând să-şi scoată o ţigară, dar, mai presus de orice altceva, îi era frică, ascultând vocea bolnavă din capul ei care şoptea: *„Pleacă de aici, pleacă”.*

„Dar pentru asta am bătut atât drum, nu pot să mă întorc! Pe deasupra, ar râde de mine dacă aş încerca să trec iar pe la poartă.”

Încercând să nu-şi ridice privirea spre casă – n-ar fi

putut nici măcar să spună ce culoare avea, sau în ce stil era, sau cât de mare era, doar că era enormă şi întunecată şi o privea de sus – reporni maşina şi conduse pe ultima bucată de alee până la trepte, care duceau în linie dreaptă, într-un fel fără scăpare, spre verandă, aţintite fix spre uşa de la intrare. Aleea cotea de ambele părţi, încercuind casa, şi probabil mai târziu avea să-şi poată duce maşina pe acolo, în căutarea unui şopron în care s-o pună la adăpost; acum se gândea îngrijorată că nu-i plăcea ideea de a-şi tăia orice posibilitate de a o întinde. Coti doar îndeajuns cât să o mute mai într-o parte, dând-o din drum pentru cei care soseau mai târziu – „ar fi păcat", gândi ea cu amărăciune, „ca un străin să arunce o primă privire acestei case şi să vadă ceva atât de consolator cum e blajinul meu automobil parcat în faţă" – şi ieşi, luându-şi valiza şi haina. „Ei bine, iată-mă", îşi spuse stânjenită.

Era un act de tărie morală să-şi ridice piciorul şi să-l pună pe prima treaptă, şi i se părea că reticenţa ei profundă faţă de primul contact cu Hill House venea direct din sentimentul arzător că o aştepta, malefică, dar răbdătoare. „La final găseşti iubirea", gândi ea, amintindu-şi într-un final cântecul şi râzând pe trepte. „La final găseşti iubirea." Cu paşi mai fermi, urcă până pe verandă, în faţa uşii. Hill House o năpădi dintr-odată; era învăluită de umbre, şi sunetul paşilor ei pe lemnul verandei era scandalos în liniştea deplină, de parcă ar fi trecut mult timp de când nişte picioare nu mai tropăiseră pe scândurile casei. Îşi ridică mâna spre inelul greu, de metal, cu faţă de copil, hotărâtă să facă şi mai mult zgomot, din ce în ce mai mult, astfel încât Hill House să ştie cert că era acolo, iar apoi uşa se deschise fără avertisment şi în faţa ei apăru o femeie care, dacă e adevărat că cei ce se aseamănă se adună, nu putea să fie decât soţia bărbatului de la poartă.

— Doamna Dudley? întrebă ea, ţinându-şi respiraţia. Eu sunt Eleanor Vance. Sunt aşteptată.

Fără a scoate un cuvânt, femeia se dădu la o parte. Şorţul ei era curat, părul era îngrijit şi cu toate astea

dădea o impresie indistinctă de murdărie, într-un fel foarte asemănător cu al soţului, iar expresia de bănuială ursuză de pe faţa ei se potrivea cu iritabilitatea maliţioasă vizibilă pe a lui. „Nu”, îşi spuse Eleanor; „nu e chiar aşa, pe de o parte pentru că totul pare atât de întunecat aici şi pe de alta pentru că mă aşteptam ca soţia lui să fie urâtă. Dacă n-aş fi văzut Hill House, aş mai fi fost atât de nedreaptă cu oamenii ăştia? Până la urmă, ei nu fac altceva decât să aibă grijă de casă.”

Holul în care se aflau era aglomerat cu lemn închis la culoare şi gravuri greoaie, copleşit de apăsarea scărilor de la celălalt capăt. La etaj părea să mai fie un coridor, mergând de-a latul casei; putea zări un palier lat şi, opus faţă de casa scării, uşi închise de-a lungul holului de deasupra. De-a stânga şi de-a dreapta lui Eleanor erau uşi duble masive, gravate cu fructe şi grâne şi vietăţi; toate uşile pe care putea să le vadă în casă erau închise.

Când încercă să vorbească, vocea ei se înecă în liniştea apăsătoare, aşa că fu nevoită să mai facă o încercare ca să scoată un sunet.

— Puteţi să mă duceţi în camera mea? întrebă în cele din urmă, cu un gest spre valiza de pe podea, privind cum reflexia vălurită a mâinii sale se adâncea tot mai mult printre umbrele adânci ale podelei lustruite. Înţeleg că sunt prima care a ajuns. Dumneavoastră… dumneavoastră aţi *spus* că sunteţi doamna Dudley, nu?

„Cred că o să izbucnesc în plâns”, gândi ea, „ca un copil care suspină şi urlă: «Nu-mi place aici!»”

Doamna Dudley se întoarse şi începu să urce treptele, iar Eleanor îşi ridică valiza şi o urmă în grabă, dornică să mai vadă şi altă fiinţă vie în acea casă. „Nu”, îşi spuse, „nu-mi place aici.” Doamna Dudley ajunse în capătul scărilor şi coti la dreapta, şi Eleanor văzu că meşterii constructori, prin cine ştie ce intuiţie rară, renunţaseră la orice tentativă de eleganţă – probabil după ce-şi dăduseră seama ce urma să fie casa, fie că voiau, fie că nu – şi construiseră, la acest al doilea etaj, un coridor lung şi drept în care să încapă toate uşile dormitoarelor; avea impresia fugară că

terminaseră primul şi al doilea etaj într-un fel de grabă indecentă, nerăbdători să dea gata treaba şi să scape de acolo, alegând cel mai simplu model pentru camere. La capătul din stânga al coridorului era o a doua scară, care probabil ducea de la camerele servitorilor de la al doilea etaj, trecând prin primul spre camerele de serviciu de dedesubt; la capătul din dreapta al holului era altă încăpere, probabil cea mai luminoasă şi mai însorită, în virtutea situării. În afară de lambriurile sumbre şi ceea ce arăta ca o serie de gravuri executate prost, aranjate cu o precizie neplăcută de-a lungul pereţilor în ambele direcţii, nimic nu rupea rectitudinea holului, cu excepţia seriei de uşi, toate închise.

Doamna Dudley traversă holul şi deschise o uşă, poate la întâmplare.

— Asta este camera albastră, zise ea.

Din curbura scărilor Eleanor deduse că i se repartizase o încăpere care dădea spre faţa casei; „soră Anne, soră Anne”, gândi ea înaintând recunoscătoare spre lumina dinăuntru.

— Ce drăguţ, zise ea stând în uşă, dar numai din sentimentul că trebuia să facă vreun comentariu; nu era deloc drăguţ, abia dacă era tolerabil; conţinea aceeaşi lipsă de armonie discordantă imprimată în toată casa.

Doamna Dudley se dădu la o parte ca s-o lase pe Eleanor să intre şi vorbi, aparent spre perete:

— Eu pun cina pe bufetul din sufragerie la şase fix. Puteţi să vă serviţi singuri. Strâng dimineaţa. Micul dejun o să fie gata la nouă. Asta am stabilit să fac. Nu pot să vă deretic prin camere aşa cum aţi vrea, dar nu aveţi la cine altcineva să apelaţi ca să mă ajute. Nu servesc pe nimeni. Ceea ce am stabilit nu include servitul.

Eleanor dădu din cap, stând nesigură în uşă.

— Nu rămân după ce pun de cină, continuă doamna Dudley. Nu după ce începe să se întunece. Plec înainte să se lase întunericul.

— Ştiu.

— Locuim în oraş, la şase mile de aici.

— Da, zise Eleanor, amintindu-şi de Hillsdale.

— Deci nu va fi nimeni prin preajmă, dacă aveţi nevoie de ajutor.

— Înţeleg.

— Nici nu v-am auzi, în noapte.

— Presupun că nu…

— Nimeni n-ar putea. Nu e nicio casă de aici şi până în oraş. Nimeni nu se apropie mai mult de atât.

— Ştiu, zise Eleanor obosită.

— Noaptea, spuse doamna Dudley zâmbind de-a dreptul. Pe întuneric, adăugă ea, apoi închise uşa în spatele ei.

Eleanor aproape că pufni în râs când se imaginăstrigând: „Ah, doamnă Dudley, am nevoie de ajutorul dumneavoastră pe întuneric”, dar în clipa următoare se cutremură.

2

Stătea mohorâtă lângă valiza ei, cu haina încă atârnată de braţ, repetându-şi neputincioasă: „La final găseşti iubirea”, dorindu-şi să plece acasă. În urma ei erau scara întunecată şi holul lustruit şi masiva uşă de la intrare şi doamna Dudley şi Dudley, râzând la poartă şi lacătele şi Hillsdale şi căsuţa dintre flori şi familia de la han şi grădina de leandri şi casa cu leii de piatră în faţă, toate care o aduseseră sub lupa infailibilă a doctorului Montague, în camera albastră din Hill House. „E groaznic”, gândi ea, nevrând să se mişte, deoarece mişcarea ar fi putut implica acceptarea, intenţia de a se stabili, „e groaznic şi nu vreau să rămân.” Dar nu avea încotro; scrisoarea doctorului Montague o adusese până aici şi nu putea să o ducă mai departe. După un minut oftă, îşi scutură capul şi traversă camera ca să-şi aşeze valiza pe pat.

„Iată-mă în camera albastră din Hill House”, spuse cu jumătate de glas, deşi era destul de reală şi dincolo de orice îndoială o cameră albastră. Avea perdele albastre de muselină la cele două ferestre, care priveau peste acoperişul verandei spre peluză, un covor cu modele albastre pe podea, o cuvertură albastră pe pat şi o plapumă albastră rulată în capătul acestuia. Pereţii, cu tâmplărie întunecată până la umeri, aveau un tapet decorat în albastru cu un model din floricele albastre deasupra, formând cununi şi bucheţele delicate. Poate că cineva sperase la un moment dat să mai destindă atmosfera din camera albastră din Hill House cu un tapet drăgălaş, fără a-şi da seama că o astfel de speranţă s-ar fi evaporat acolo numaidecât, lăsând în urmă doar o sugestie vagă a existenţei sale, ca un ecou aproape imperceptibil al unui suspin undeva, departe... Eleanor tremură şi se învârti pe loc să vadă camera în întregime. Era proiectată incredibil de defectuos, ceea ce o făcea să pară înfiorător de greşită în toate dimensiunile ei, astfel încât pereţii

păreau întotdeauna într-o direcţie un pic mai lungi decât putea ochiul să îndure, iar în cealaltă direcţie un pic mai scurţi decât cea mai mică lungime tolerabilă. „Aici vor ei să *dorm",* gândi Eleanor neîncrezătoare; „ce coşmaruri aşteaptă, ascunse de umbre, în colţurile acelea înalte – ce suflu de frică absurdă o să plutească deasupra gurii mele…" şi tremură din nou. *„Serios acum*", îşi spuse, *„serios acum, Eleanor."*

Îşi deschise valiza pe patul înalt şi, recunoscătoare pentru alinarea de a-şi descălţa pantofii rigizi de oraş, începu să despacheteze, cu convingerea complet feminină în adâncul minţii, că cea mai bună metodă de a linişti o minte răvăşită este să-ţi pui încălţări comode. În ziua precedentă, când îşi făcuse bagajul, alesese haine pe care le credea adecvate pentru o casă izolată de ţară; dăduse chiar şi o fugă în ultimul moment şi cumpărase – entuziasmată de îndrăzneala ei – două perechi de pantaloni largi, un articol vestimentar pe care nu-l mai purtase de mai mulţi ani decât îşi putea aminti. „Mama ar fi *furioasă",* se gândise în timp ce aşeza pantalonii pe fundul valizei ca să nu trebuiască să-i scoată, să nu trebuiască nimeni să afle că-i avea, în cazul în care şi-ar fi pierdut curajul. Acum, în Hill House, nu mai păreau atât de noi; despacheta neatentă, atârnând rochiţele câş pe umeraşe, aruncând pantalonii în sertarul de jos al comodei înalte placate cu marmură, aruncându-şi pantofii de oraş într-un colţ al marelui şifonier. Deja se plictisise de cărţile pe care le luase cu ea; „oricum probabil că n-o să rămân", se gândi când îşi închise valiza goală şi o aşeză într-un colţ al şifonierului, „n-o să-mi ia mai mult de cinci minute să-mi fac din nou bagajul." Îşi dădu seama că încerca să pună valiza jos fără să scoată un sunet şi apoi văzu că rămăsese în ciorapi, încercând să se mişte cu cât mai puţin zgomot, de parcă liniştea ar fi fost esenţială în Hill House; îşi aminti că şi doamna Dudley avea un mers perfect silenţios. Când se opri în mijlocul camerei, liniştea apăsătoare din Hill House se năpusti din nou asupra ei. „Sunt ca o creatură mică, înghiţită cu totul de un monstru, şi

monstrul îmi simte fiecare mişcare înăuntrul său.”

— Nu, rosti ea cu voce tare, şi acel cuvânt solitar răsună în ecou.

Traversă în viteză camera şi trase perdelele albastre de muselină, dar lumina soarelui abia dacă răzbea prin sticla groasă a ferestrelor. Nu putea vedea decât acoperişul verandei şi o bucăţică de peluză dincolo de acesta. Undeva acolo jos era maşinuţa ei, care ar fi putut să o ia de acolo. „La final găseşti iubirea”, îşi spuse; „a fost alegerea mea să vin aici.” Apoi îşi dădu seama că-i era frică să traverseze iar camera.

Stătea cu spatele la fereastră, mutându-şi privirea de la uşă la şifonier, la comodă, la pat, spunându-şi că n-avea niciun motiv de teamă, când auzi, venind de undeva de jos, sunetul unei portiere trântite, apoi paşi rapizi, aproape dansaţi, urcând treptele şi trecând pe verandă, şi în cele din urmă, şocant, zăngănitul marelui inel de fier. „Vai”, gândi ea, „mai vin oameni; n-o să fiu singură aici.” Aproape râzând, străbătu în goană camera până pe coridor, ca să privească în jos pe scară spre holul de dedesubt.

— Slavă Cerului că ai venit, spuse ea privind prin penumbră, slavă Cerului că a venit cineva.

Îşi dădu seama, fără a fi surprinsă, că vorbea ca şi cum doamna Dudley n-o putea auzi, deşi doamna Dudley stătea, dreaptă şi palidă, chiar în hol.

— Haide sus, o îndemnă Eleanor pe nou-venită. Va trebui să-ţi cari singură valiza.

Rămăsese fără aer şi părea incapabilă să se oprească din vorbit, timiditatea ei obişnuită topindu-se datorită uşurării.

— Numele meu este Eleanor Vance, spuse ea, şi mă bucur aşa mult că ai venit!

— Eu sunt Theodora. Doar Theodora. Casa asta *afurisită…*

— E la fel de rău şi la etaj. Haide sus. Convinge-o să-ţi dea camera de lângă a mea.

Theodora urcă scara masivă după doamna Dudley, uitându-se neîncrezătoare la vitraliul de pe palierul intermediar, la urna de marmură dintr-o nişă, la covorul cu

modele. Valiza ei era considerabil mai mare decât a lui Eleanor şi considerabil mai luxoasă; Eleanor o întâmpină s-o ajute, bucuroasă că lucrurile ei erau puse unde nu le putea vedea nimeni.

— Aşteaptă până vezi dormitoarele, îi zise. Al meu cred că a fost camera de îmbălsămare la un moment dat.

— E casa la care am visat dintotdeauna, spuse Theodora. Un mic refugiu unde pot fi singură cu gândurile mele. În special dacă gândurile mele se întâmplă să fie despre crimă sau sinucidere sau…

— Camera verde, anunţă doamna Dudley cu răceală.

Eleanor simţi, cu un fior pasager de teamă, că discuţiile frivole sau critice despre casă o deranjau pe doamna Dudley întrucâtva; „poate crede că Hill House ne poate auzi”, gândi Eleanor, ca mai apoi să-i pară rău că-i trecuse aşa ceva prin minte. Probabil că tremura, pentru că Theodora se întoarse cu un zâmbet prompt şi-i atinse uşor umărul ca s-o liniştească. „E fermecătoare”, îşi zise Eleanor zâmbindu-i la rândul ei, „deloc genul de persoană care să se potrivească cu acest loc întunecat, sordid, dar, pe de altă parte, probabil că nici eu n-am ce căuta aici; nu sunt genul de persoană adecvată pentru Hill House, dar nici nu mă pot gândi la cineva care să fie.” Izbucni în râs când văzu expresia Theodorei, care stătea în pragul camerei verzi.

— Sfinte Dumnezeule, zise Theodora aruncându-i o privire piezişă. Cât de sublim de fermecătoare e! Un veritabil umbrar.

— Eu pun cina pe bufetul din sufragerie la şase fix, spuse doamna Dudley. Puteţi să vă serviţi singuri. Strâng dimineaţa. Mic dejunul o să fie gata la nouă. Asta am stabilit să fac.

— Eşti înfricoşată, remarcă Theodora uitându-se la Eleanor.

— Nu pot să vă deretic prin camere aşa cum aţi vrea, dar nu aveţi la cine altcineva să apelaţi ca să mă ajute. Nu servesc pe nimeni. Ceea ce am stabilit nu include servitul.

— Eram doar atunci când credeam că sunt singură,

răspunse Eleanor.

— Nu rămân după şase. Nu după ce începe să se întunece.

— Sunt aici acum, zise Theodora, deci totul e în regulă.

— Avem o baie comună, spuse Eleanor hodoronc-tronc. Camerele sunt exact la fel.

Perdele verde de muselină atârnau la ferestrele din camera Theodorei, tapetul era împânzit de ghirlande verzi, cuvertura şi plapuma erau verzi, la fel şi comoda placată cu marmură şi şifonierul imens.

— N-am mai văzut un loc aşa groaznic în *viaţa* mea, zise Eleanor ridicând vocea.

— E ca în cele mai bune hoteluri, replică Theodora, sau orice tabără de fete decentă.

— Plec înainte să se lase întunericul, continuă doamna Dudley.

— Nimeni nu te va auzi dacă ţipi în noapte, o informă Eleanor pe Theodora.

Îşi dădu seama că ţinea clanţa strâns; sub privirea amuzată a Theodorei, îşi descleştă degetele şi merse cu un pas măsurat de-a lungul camerei.

— Va trebui să deschidem geamurile astea cumva, spuse ea.

— Deci nu va fi nimeni prin preajmă dacă aveţi nevoie de ajutor, reluă doamna Dudley. Nici nu v-am auzi, în noapte. Nimeni n-ar putea.

— Eşti mai bine acum? întrebă Theodora şi Eleanor dădu din cap.

— Nu e nicio casă de aici şi până în oraş. Nimeni nu se apropie mai mult de atât.

— Probabil că ţi-e doar foame, zise Theodora, şi eu sunt hămesită.

Îşi aşeză valiza pe pat şi îşi scoase pantofii.

— *Nimic,* continuă ea, nimic nu mă deranjează mai tare decât să-mi fie foame; mârâi şi bâzâi şi izbucnesc în lacrimi.

Ridică o pereche de pantaloni largi, croiţi cu delicateţe, din valiză.

— În noapte, spuse doamna Dudley. Zâmbi. În întuneric, mai spuse înainte de a închide uşa în urma ei.

După un minut Eleanor zise:

— Şi ea merge fără să scoată un sunet.

— O băbăciune încântătoare. Theodora se învârtea, uitându-se de jur împrejur în camera ei. Retrag ce am zis mai devreme, despre cele mai bune hoteluri. Seamănă puţin cu un internat în care am stat o vreme.

— Hai să o vezi pe a mea, spuse Eleanor. Deschise uşa de la baie şi o conduse în camera ei albastră. Tocmai terminasem de despachetat şi mă gândeam să-mi fac iar bagajul când ai ajuns tu.

— Sărăcuţa de tine. Mai mult ca sigur eşti flămândă. Singurul lucru la care mă puteam gândi când am văzut casa de afară a fost cât de distractiv ar fi să stau acolo afară şi să o văd cum arde. Poate înainte să plecăm…

— A fost îngrozitor să fiu singură aici.

— Ar fi trebuit să vezi cum era la internatul ăla al meu în timpul vacanţelor.

Theodora se întoarse în camera ei. Cu senzaţia de mişcare şi sunet din cele două camere, Eleanor se simţi înveselită. Îşi îndreptă hainele pe umeraşele din şifonier şi îşi aranjă cărţile pe noptieră.

— Ştii, strigă Theodora din cealaltă cameră, *chiar* seamănă cu prima zi de şcoală; totul e urât şi ciudat şi nu ştii pe nimeni şi ţi-e teamă că ceilalţi o să râdă de hainele tale.

Eleanor, care deschisese sertarul comodei ca să scoată o pereche de pantaloni largi, se opri, apoi râse şi aruncă pantalonii pe pat.

— Am înţeles eu bine, continuă Theodora, că doamna Dudley n-o să vină dacă urlăm în noapte?

— Nu, asta a stabilit. L-ai cunoscut pe amabilul servitor de la poartă?

— Am avut o discuţie simpatică. El a zis că nu pot să intru, eu am zis că pot şi apoi am încercat să dau peste el cu maşina, dar a sărit din drum. Ascultă, crezi că trebuie să rămânem în camerele noastre să aşteptăm? Aş vrea să

mă schimb în ceva mai confortabil – exceptând cazul în care trebuie să ne dichisim pentru cină, ce crezi?

— Eu n-o s-o fac, dacă n-o faci nici tu.

— Eu n-o s-o fac, dacă n-o faci nici *tu.* Nu pot să ne ţină piept amândurora. Oricum, hai să ieşim de aici şi să explorăm; aş da orice să-mi iau acoperişul ăsta de deasupra capului.

— Se întunecă aşa devreme, între dealurile astea, cu toţi copacii…

Eleanor se duse din nou la fereastră, dar încă mai erau raze de soare care băteau pe peluză.

— N-o să se întunece de tot cel puţin încă o oră de acum încolo. Vreau să mă duc afară să mă rostogolesc prin iarbă.

Eleanor alese un pulover roşu, gândindu-se că în această cameră, în această casă roşul puloverului s-ar fi războit mai mult ca sigur cu roşul sandalelor cumpărate anume ca să se asorteze cu el, chiar dacă, în oraş, cu o zi în urmă, păruseră destul de apropiate. „Aşa-mi trebuie oricum, dacă vreau să port astfel de lucruri; până acum n-am vrut-o niciodată", se gândi. Dar i se părea că arată bizar de bine, în timp ce se privea în oglinda mare de pe uşa şifonierului şi se simţea aproape confortabil.

— Ai idee cine mai vine? întrebă ea. Sau când?

— Doctorul Montague, spuse Theodora. M-aş fi gândit c-o să fie aici înaintea tuturor celorlalţi.

— Îl cunoşti demult pe doctorul Montague?

— Nici măcar nu l-am întâlnit vreodată. Dar tu?

— Niciodată. Eşti aproape gata?

— Sunt gata.

Theodora intră în camera lui Eleanor prin baie. „Ce frumoasă e", gândi Eleanor, întorcându-se să se uite la ea; „aş fi vrut şi eu să fiu frumoasă.", La vederea bluzei galben-aprins a vecinei sale, spuse râzând:

— Aduci mai multă lumină în camera asta decât fereastra.

Theodora veni până lângă ea şi se admiră aprobator în oglindă.

— Mi se pare că în acest loc mohorât este de datoria

noastră să arătăm cât mai sclipitor cu putinţă. Aprob puloverul tău roşu; amândouă o să fim vizibile dintr-un capăt al casei până la celălalt. Uitându-se în continuare în oglindă, întrebă: Presupun că doctorul Montague ţi-a scris?

— Da, zise Eleanor stingherită. La început nu ştiam dacă e o glumă sau nu. Dar cumnatul meu s-a interesat de el.

— Ştii, spuse Theodora încet, până în ultimul moment – când am ajuns la poartă, presupun – nici măcar nu am crezut că există Hill House. Nu-ţi petreci viaţa aşteptându-te să se întâmple lucruri de genul ăsta.

— Dar unii dintre noi îşi petrec viaţa sperând, replică Eleanor.

Theodora râse şi se învârti în faţa oglinzii şi o prinse pe Eleanor de mână.

— Hai să explorăm, ca două nimfe ale pădurii ce suntem!

— Nu putem să ne îndepărtăm de casă…

— Îţi promit să nu fac niciun pas mai mult decât spui tu. Crezi că trebuie să-i dăm raportul doamnei Dudley?

— Probabil că oricum ne urmăreşte fiecare mişcare; asta trebuie să facă parte din ce a stabilit.

— Din ce a stabilit cu cine, mă întreb. Cu contele Dracula?

— Crezi că şi *el* locuieşte în Hill House?

— Cred că-şi petrece toate sfârşiturile de săptămână aici; pot să jur că am văzut lilieci în gravurile de jos. Haide, haide.

Fugiră până la parter, tropăind pline de culoare şi viaţă pe fundalul întunecat al tâmplăriei şi al luminii cernite din casa scării, în timp ce doamna Dudley le privea de jos în tăcere.

— Mergem să explorăm, doamnă Dudley, o informă Theodora politicos. O să fim pe undeva pe afară.

— Dar ne întoarcem curând, adăugă Eleanor.

— Eu pun cina pe bufet la ora şase fix, le aminti doamna Dudley.

Eleanor deschise uşa masivă de la intrare cu o

smucitură; era la fel de grea cum părea, şi tânăra femeie îşi zise: „Va trebui să găsim o metodă mai uşoară de a intra înapoi”.

— Las-o deschisă, îi spuse peste umăr Theodorei. E groaznic de grea. Ia una din vazele alea şi blocheaz-o.

Theodora roti una dintre vazele mari de piatră din colţul holului şi o traseră împreună, rezemând uşa de ea. Lumina soarelui care apunea afară strălucea după bezna din casă, iar aerul era proaspăt şi înmiresmat. În spatele lor, doamna Dudley mută vaza la loc, şi marea uşă se trânti.

— Amabilă bătrânică, spuse Theodora către uşa închisă.

Pentru o clipă faţa i se ascuţi de enervare, iar Eleanor îşi zise: „Sper că n-o să se uite niciodată aşa la *mine”.* Se gândi surprinsă că de obicei era timidă printre străini, deloc în largul ei, şi cu toate astea ajunsese în mai puţin de jumătate de oră s-o considere pe Theodora apropiată şi vitală, o persoană a cărei mânie şi-o imagina înfricoşătoare.

— Cred că… începu Eleanor ezitând, dar apoi se relaxă, deoarece Theodora se întorsese şi zâmbea din nou, cred că în timpul zilei, când doamna Dudley e prin preajmă, o să-mi fac de lucru, o să-mi găsesc o ocupaţie care să mă ţină departe, departe de tot de casă. Poate că o să curăţ terenul de tenis. Sau o să îngrijesc strugurii din seră.

— Ai putea să-l ajuţi pe Dudley cu poarta.

— Ori să caut morminte nemarcate printre urzici.

Stăteau lângă balustrada verandei; de acolo puteau să se uite de-a lungul aleii până în punctul în care cotea din nou printre copaci şi în jos, peste curba moale a dealurilor, până la linia subţire care putea fi şoseaua principală, drumul care se întorcea în oraşele din care plecaseră. Cu excepţia cablurilor electrice care ajungeau până la casă dintr-un punct dintre copaci, nu exista nicio altă dovadă a apartenenţei acesteia la restul lumii. Eleanor înaintă câţiva paşi pe verandă; aparent, înconjura casa.

— Ah, uite, exclamă ea când trecu de colţ.

În spatele casei dealurile se înghesuiau unul peste altul apăsătoare, inundate de verdele bogat şi liniştit al verii.

— De-asta i se spune Hill House, Casa de pe Deal, adăugă, într-un comentariu nu tocmai corect.

— E complet victoriană, spuse Theodora. Pur şi simplu se lăfăiau în genul ăsta de clădiri imense, împopoţonate exagerat, şi se îngropau în falduri de catifea şi ciucuri şi somptuozitate violet. Oricine altcineva de dinaintea lor sau de după ei ar fi pus casa asta chiar în *vârf,* pe acele dealuri, unde-i e locul, în loc s-o înghesuie aici, jos.

— Dacă ar fi fost în vârful dealului, toată lumea ar fi putut s-o vadă. Eu votez să rămână exact unde este, ascunsă.

— În tot timpul pe care-l vom petrece aici o să-mi fie groază la gândul că o să se prăvălească unul dintre dealurile acelea pe noi, zise Theodora.

— Nu se prăvălesc. Pur şi simplu alunecă, silenţioase şi discrete, rostogolindu-se peste tine în timp ce încerci să fugi de ele.

— Mulţumesc, spuse Theodora cu un glas mic. Ceea ce începuse doamna Dudley tu ai desăvârşit. Îmi voi face bagajul şi voi pleca acasă imediat.

Eleanor o crezu pentru o clipă şi se întoarse cu ochii mari, dar apoi, văzându-i expresia amuzată de pe chip, se gândi: „E mult mai curajoasă decât mine”. Pe neaşteptate – deşi mai târziu avea să devină o trăsătură familiară, o însuşire recognoscibilă a ceea ce urma să însemne „Theodora” în mintea lui Eleanor – Theodora îi ghici gândul şi-i răspunse:

— Nu mai fi aşa de speriată tot timpul. Întinzând mâna s-o atingă pe obraz cu un deget, murmură: Nu ştim niciodată de unde ne vine curajul.

Apoi cobori treptele în viteză şi se duse pe peluza mărginită de copaci.

— Grăbeşte-te, vreau să văd dacă e vreun pârâiaş pe undeva!

— Nu putem să ne îndepărtăm prea mult, spuse Eleanor urmând-o.

Ca doi copii fugiră prin iarbă, amândouă încântate de brusca întindere a spaţiilor deschise chiar şi după atât de

puţinul timp petrecut în Hill House, iar picioarele lor erau recunoscătoare de mângâierea frunzelor subţiri după podelele dure; urmăreau sunetul şi mirosul apei cu un instinct aproape animalic.

— Uite aici o potecuţă, zise Theodora.

Îi ducea ispititoare mai aproape de susurul pârâului, şerpuind încolo şi încoace printre copaci, oferindu-le din când în când locuri din care puteau zări aleea pentru maşini în josul dealului, ascunzând casa de ele în timp ce le ducea peste o luncă pietroasă, mereu la vale. Când ieşiră dintre copaci, ajungând în locuri unde lumina amurgului încă putea să le găsească, Eleanor se simţi mai liniştită, deşi putea să vadă că soarele cobora îngrijorător de aproape de dealurile îngrămădite. O strigă pe Theodora, dar aceasta se mulţumi să-i răspundă peste umăr:

— Haide, haide.

Şi alergă mai departe pe potecă. Dintr-odată se opri, gâfâind şi clătinându-se, chiar pe marginea pârâiaşului, care-i sărise în cale aproape fără avertisment; Eleanor, care venea mai încet din urmă, o prinse de mână şi o trase înapoi, iar atunci, râzând, căzură amândouă pe malul înclinat abrupt.

— Le place să te ia prin surprindere pe aici, spuse Theodora trăgându-şi suflul.

— Ai fi meritat-o dacă picai în el, o dojeni Eleanor. Cum s-o iei la goană aşa?

— E frumos, nu-i aşa?

Pârâiaşul se mişca repede în mici unde luminate; pe cealaltă parte iarba creştea până la marginea apei, şi flori galbene şi albastre îşi aplecau capul spre ea; mai era şi un deal rotunjit şi moale acolo, după el poate încă o pajişte, iar dincolo de asta, şi mai departe, marile dealuri, încă scăldate în lumina soarelui.

— E frumos, rosti Theodora hotărâtă.

— Sunt sigură că am mai fost aici, spuse Eleanor. Într-o carte de basme poate.

— Sunt convinsă de asta. Ştii cum să faci pietrele să sară

pe apă?

— Ăsta e locul unde vine prinţesa să se întâlnească cu peştişorul vrăjit care e de fapt un prinţ deghizat…

— N-avea mult loc de desfăşurare, peştele ăsta al tău; n-are cum să aibă mai mult de zece centimetri adâncime.

— Există pietre pe care poţi să calci ca să treci, după cum există peşti *micuţi,* mărunţei de tot. Cum s-or fi chema, plevuşti?

— Fiecare e un prinţ deghizat. Theodora se întinse în lumina soarelui care bătea pe mal şi căscă. Mormoloci? sugeră ea.

— Plevuşti. E prea târziu pentru mormoloci, prostuţo, dar pun pariu că putem găsi ouă de broască. Obişnuiam să prind plevuşti cu mâna şi apoi le dădeam drumul.

— Ce mai nevastă de fermier ai fi fost!

— Ăsta e un loc pentru picnicuri, cu prânzul lângă pârâu şi ouă fierte tare.

Theodora râse.

— Salată de pui şi tort de ciocolată.

— Limonadă la termos. Sare vărsată.

Theodora se rostogoli cu voluptate.

— Ştii, lumea se înşală în privinţa furnicilor. Aproape niciodată nu vin furnicile. Vaci, poate, dar nu cred că am văzut *vreodată o* furnică la un picnic.

— Şi e întotdeauna un taur pe câmp? Întotdeauna e cineva care să zică: „Dar nu putem să o luăm prin câmpul ăla; acolo e taurul?”

Theodora deschise un ochi.

— Ai avut cumva un unchi haios? Care să-i facă pe toţi să râdă, orice ar fi zis? Şi care obişnuia să-ţi spună să nu-ţi fie frică de taur, iar dacă taurul vine spre tine, singurul lucru pe care trebuie să-l faci e să-l apuci de inelul din nas şi să-l învârţi deasupra capului?

Eleanor aruncă o pietricică în pârâu şi o privi cum se scufundă.

— Ai avut mulţi unchi?

— Mii. Tu?

După o clipă, Eleanor spuse:

— O, da. Mari şi mici şi graşi şi slabi.

— Ai vreo mătuşă Edna?

— Mătuşa Muriel.

— Uscăţivă? Ochelari fără ramă?

— O broşă de granat, zise Eleanor.

— Poartă o rochie roşu-închis la adunările de familie?

— Manşete cu dantelă…

— Atunci cred că suntem înrudite, conchise Theodora. Ai purtat aparat dentar?

— Nu. Pistrui.

— Eu am fost la o şcoală privată unde m-au învăţat să fac reverenţe.

— Întotdeauna aveam răceli care ţineau toată iarna. Mama mă punea să port ciorapi de lână.

— Mama *mea* îl forţa pe fratele meu să mă ia la dansuri, unde făceam reverenţe ca nebuna. Frate-meu încă mă urăşte.

— Eu am căzut în timpul ceremoniei de absolvire.

— Eu mi-am uitat replicile din operetă.

— Eu scriam poezii.

— Da, spuse Theodora. Sunt convinsă că suntem verişoare.

Se ridică în capul oaselor râzând, dar Eleanor îi şopti:

— Fă linişte; se mişcă ceva acolo.

Încremenite, cu umerii presaţi unul în altul, se uitau ţintă peste pârâu, la locul unde se mişca iarba, la ceva nevăzut ce se mişca încet peste dealul verde-aprins, răcind lumina soarelui şi pârâiaşul care dansa.

— Ce e? spuse Eleanor din scurt, şi Theodora îi strânse încheietura cu putere.

— A plecat, spuse Theodora calm, şi soarele reveni şi era din nou cald. A fost un iepure.

— Nu l-am văzut, mărturisi Eleanor.

— L-am văzut imediat ce-ai vorbit, o asigură Theodora ferm. Era un iepure; s-a dus peste deal şi a dispărut.

— Suntem plecate de prea mult timp, zise Eleanor uitându-se cu anxietate la soarele care atingea vârful dealurilor.

Se ridică repede şi descoperi că avea picioarele amorţite de la îngenuncherea în iarba umedă.

— Închipuie-ţi două fete, veterane ale picnicurilor ca noi, speriate de un iepure! exclamă Theodora.

Eleanor se aplecă şi-i întinse o mână s-o ajute să se ridice.

— Chiar ar trebui să ne grăbim spre casă. Pentru că nici ea nu înţelegea neliniştea care o îmboldea, adăugă: Ceilalţi s-ar putea să fi ajuns deja.

— Va trebui să ne întoarcem aici să facem un picnic cândva, spuse Theodora urmând-o cu atenţie pe potecuţa care urca abrupt. Chiar trebuie să facem un picnic ca la carte lângă pârâu.

— Putem s-o rugăm pe doamna Dudley să ne fiarbă nişte ouă.

Eleanor se opri pe potecă fără să se întoarcă.

— Theodora, nu cred că pot, să ştii. Chiar nu cred c-o să fiu în stare.

— Eleanor. Theodora o luă pe după umeri. O să-i laşi să ne despartă? Acum că am descoperit că suntem verişoare?

— 3 —

1

Soarele se lăsă lin în spatele dealurilor, la final alunecând aproape nerăbdător printre ridicăturile moi. Umbre lungi se întindeau deja pe peluză când Eleanor şi Theodora urcară pe potecă până la veranda laterală de la Hill House, care din fericire îşi ascundea faţada nebună în întunericul tot mai dens.

— Aşteaptă cineva acolo, spuse Eleanor grăbind pasul, şi astfel îl văzu pe Luke pentru prima oară. „La final găseşti iubirea”, gândi ea şi nu putu decât să întrebe stingheră: Pe noi ne căutai?

Venise la balustrada verandei să se uite la ele prin lumina crepusculară. Făcu o plecăciune în semn de bun venit şi le spuse:

— „Acestea fiind moarte, atunci mort trebuie că sunt şi eu.” Domnişoarele mele, dacă voi sunteţi rezidenţii fantomatici de la Hill House, rămân aici pe veci.

„E destul de caraghios”, îşi zise Eleanor. Theodora spuse:

— Îmi pare rău că nu eram aici să te întâmpinăm; am plecat în explorare.

— M-a întâmpinat o cotoroanţă acră şi bătrână cu o faţă zbârcită, mulţumesc mult, spuse el. „Salutare”, mi-a zis. „Sper că o să te găsesc în viaţă când mă întorc dimineaţă, şi cina ta e pe bufet.” După care a plecat într-o decapotabilă ultimul model cu Primul şi Al Doilea Ucigaş[1].

— Doamna Dudley, îl lămuri Theodora. Primul Ucigaş probabil că era Dudley, omul de la poartă; bănuiesc că Al Doilea era Contele Dracula. O familie unită.

— Dacă tot înşirăm lista de personaje, spuse el, numele meu e Luke Sanderson.

Eleanor se surprinse vorbind.

— Atunci eşti un membru de-al familiei? Eşti rudă cu cei care deţin Hill House? Nu unul dintre oaspeţii doctorului

[1] Personaje din *Macbeth* de Shakespeare, asasinii tocmiţi de Macbeth să-l ucidă pe Banquo (n.red.).

Montague?

— Fac parte din familie; într-o zi, această structură impunătoare o să-mi aparţină. Până atunci însă, am venit ca oaspete al doctorului Montague.

Theodora chicoti.

— Noi suntem Eleanor şi Theodora, două fetiţe care plănuiau un picnic mai jos, lângă pârâu şi care au fost speriate şi alungate înapoi acasă de un iepure.

— Pe mine iepurii mă îngrozesc pur şi simplu, încuviinţă Luke politicos. Pot veni şi eu dacă promit să car coşul de picnic?

— Poţi să îţi aduci şi ukulelele şi să zdrăngăni în timp ce mâncăm sendvişuri cu pui. Doctorul Montague a ajuns?

— E înăuntru, bucurându-se peste măsură de casa lui bântuită, zise Luke.

Nimeni nu vorbi preţ de un minut, dorind să se apropie mai mult unii de ceilalţi. Într-un târziu, Theodora murmură:

— Nu mai pare atât de amuzant acum că se întunecă, nu?

— Domnişoarelor, bine aţi venit.

Şi uşa masivă de la intrare se deschise.

— Haideţi înăuntru. Eu sunt doctorul Montague.

2

Cei patru stăteau, împreună pentru prima oară, în holul întunecat şi larg de la intrarea în Hill House. În jurul lor, casa îi studia şi-i localiza, deasupra lor dealurile dormeau vigilente, vârtejuri mici de aer şi sunet şi mişcare se agitau şi aşteptau şi şopteau, centrul conştiinţei fiind, cumva, spaţiul mic pe care-l ocupau aceşti patru oameni diferiţi care se uitau cu încredere unul la celălalt.

— Sunt bucuros că toată lumea a ajuns teafără şi la timp, spuse doctorul Montague. Bine aţi venit cu toţii, bine aţi venit la Hill House, deşi această urare ar trebui mai degrabă să vină de la tine, nu, băiete? În orice caz, bine, bine aţi venit. Luke, băiete, ştii să faci un martini?

3

Doctorul Montague ridică paharul şi sorbi optimist, apoi oftă.

— Rezonabil. Doar rezonabil, băiete. În orice caz, pentru succesul nostru la Hill House.

— Cum calculezi succesul într-o astfel de întreprindere? întrebă Luke curios.

Doctorul râse.

— Atunci, să mă exprim altfel: sper ca noi toţi să petrecem un sejur interesant, iar cartea mea să-i dea pe spate pe colegii mei. Nu pot numi vizita voastră o vacanţă – deşi poate pentru unii aşa pare deoarece trag nădejde că veţi avea de lucru – deşi munca, desigur, depinde în general de ceea ce trebuie făcut, nu-i aşa? Notiţe, spuse el cu uşurare, de parcă se ancora de ceva temeinic şi de nestrămutat într-o lume confuză. Notiţe, da. Vom lua notiţe. Pentru unii nu e o sarcină insuportabilă.

— Atâta timp cât nimeni nu face nicio glumă despre spirite şi spirtoase, spuse Theodora în timp ce-i întindea paharul lui Luke ca să i-l reumple.

— Spirite şi spirtoase? Doctorul se zgâia la ea. Spirtoase? Da, într-adevăr. Desigur, niciunul din *noi…* Ezită, încruntându-se. Desigur că nu, încheie el, după care luă trei guri agitate din cocktailul său.

— Totul este atât de ciudat, spuse Eleanor. Vreau să zic, azi-dimineaţă mă întrebam cum o să fie Hill House, iar acum nu-mi vine să cred că e aievea şi că suntem aici.

Erau aşezaţi într-o cameră mică aleasă de doctor, care-i condusese până acolo de-a lungul unui coridor îngust, bâjbâind puţin la început, până găsise drumul. Nu era o cameră primitoare, în mod cert. Avea un tavan neplăcut de înalt şi un şemineu îngust care lăsa impresia de răceală, în ciuda focului pe care Luke îl aprinsese de îndată; fotoliile pe care şedeau erau rotunjite şi alunecoase, iar lumina filtrată de abajururile cu mărgele ale lămpilor arunca umbre în toate colţurile. Sentimentul copleşitor al

încăperii era violet; sub picioarele lor mocheta strălucea în modele vagi întortocheate, pereţii erau tapisaţi şi poleiţi, iar un amoraş de marmură radia plin de sine de deasupra şemineului. Când se întâmpla să nu vorbească nimeni pentru o clipă, greutatea tăcută a casei îi apăsa din toate direcţiile. Eleanor, întrebându-se dacă era într-adevăr acolo şi dacă nu cumva visa Hill House dintr-un loc unde era în perfectă siguranţă, la o distanţă imposibil de mare, se uită încet şi atent de jur împrejur, spunându-şi că totul era real, că lucrurile astea existau, de la plăcile şemineului până la amoraşul de marmură; oamenii ăştia aveau să fie prietenii ei. Doctorul era rotund şi rozaliu şi bărbos şi arăta de parcă locul lui ar fi fost în faţa unui foc dintr-un salonaş agreabil, cu o pisică pe genunchi şi o soţioară rozalie care să-i aducă prăjituri cu gem, şi totuşi era fără îndoială acel doctor Montague care o călăuzise până acolo, un bărbat scund, deopotrivă cultivat şi încăpăţânat. De cealaltă parte faţă de doctor era Theodora, care se dusese fără greş la cel mai comod fotoliu şi se răsucise în el cumva cu picioarele peste cotieră şi capul rezemat de spătar; era ca o pisică, gândi Eleanor, şi în mod clar una care-şi aştepta cina. Luke nu stătea locului o clipă, ci se mişca de colo colo printre umbre, umplând pahare, înteţind focul, atingând amoraşul de marmură; strălucea de la lumina focului şi era agitat. Toţi tăceau, uitându-se la şemineu, cuprinşi de lene după multiplele lor călătorii. „Şi”, îşi zise Eleanor, „eu sunt a patra persoană din această cameră; sunt una dintre ei; mi-am găsit locul printre ei.”

— Dacă tot *suntem* toţi aici, spuse Luke dintr-odată, de parcă nu existase nicio pauză în conversaţie, n-ar trebui să ne cunoaştem mai bine? Până acum nu ştim decât nişte nume. Ştiu că aceasta, care poartă puloverul roşu, e Eleanor şi, în consecinţă, cea care poartă galben trebuie să fie Theodora…

— Doctorul Montague are barbă, completă Theodora, deci tu trebuie să fii Luke.

— Şi tu eşti Theodora, zise Eleanor, pentru că *eu* sunt

Eleanor. „O, Eleanor”, îşi spuse ea triumfătoare, „cea care şi-a găsit locul, care stă în jurul focului cu prietenii ei.”

— De aceea *tu* eşti cea care poartă puloverul roşu, îi explică Theodora cu seriozitate.

— Eu nu am barbă, zise Luke, deci *el* trebuie să fie doctorul Montague.

— *Eu* am barbă, spuse doctorul Montague mulţumit, radiind fericire în timp ce se uita în jur. Nevestei mele îi *plac* bărbaţii cu barbă. Multor femei, pe de altă parte, barba li se pare de prost gust. Un tip complet ras – va trebui să mă ierţi, băiete – nu arată niciodată ca şi cum ar fi complet îmbrăcat, îmi spune nevastă-mea.

Acestea fiind zise, îi întinse paharul lui Luke.

— Acum că ştiu care dintre noi sunt eu, permiteţi-mi să mă identific mai departe, spuse tânărul. Sunt, în viaţa privată – presupunând că asta este viaţă publică şi restul lumii *este* de fapt privată – hai să vedem, un braconier. Da. Un braconier.

— Îmi iubesc iubitul c-un B[2], spuse Eleanor fără să gândească, pentru că e bărbos.

— Foarte adevărat, încuviinţă Luke. Asta înseamnă că eu sunt doctorul Montague. Locuiesc la Bangkok şi pasiunea mea e să bârâi femeile la cap.

— Ba deloc, protestă amuzat doctorul Montague. Eu locuiesc în Belmont.

Theodora râse şi-i aruncă lui Luke privirea aceea ageră, plină de înţelegere pe care i-o aruncase mai devreme lui Eleanor. Eleanor, observând-o, se gândi crispată că uneori era probabil înăbuşitor să stai foarte mult în preajma unui om atât de constant pe fază, atât de perspicace precum Theodora.

— De profesie sunt modelul unui artist, spuse Eleanor repede, ca să-şi înece gândurile. Trăiesc o viaţă nebunească, desfrânată, înfăşurată într-un şal, sărind din mansardă în mansardă.

---

[2] *„I love my love with an A...”* – poezioară pentru copii care-i încurajează să indice cuvinte începând cu fiecare literă a alfabetului (n.red.).

— Eşti fără inimă şi destrăbălată? vru Luke să ştie. Sau eşti una dintre fiinţele alea fragile care se îndrăgostesc de fii de lorzi şi tânjesc după ei?

— Până îţi pierzi toată frumuseţea şi tuşeşti de-ţi dau lacrimile? adăugă Theodora.

— Aş spune mai degrabă că am o inimă blândă, spuse Eleanor gânditoare. În orice caz, aventurile mele amoroase sunt bârfa cafenelelor. „O, Doamne", gândi ea. „O, Doamne!"

— Vai, din păcate, eu sunt *fiica* unui lord, spuse Theodora. În mod normal sunt îmbrăcată în mătase şi dantelă şi fir de aur, dar am împrumutat găteala slujnicei mele ca să mă înfăţişez în faţa voastră. Există desigur şansa să devin atât de îndrăgostită de viaţa simplă, că nu mă voi mai întoarce niciodată, şi biata fată va trebui să-şi facă rost de alte haine. Şi dumneata, domnule doctor?

Montague zâmbi în lumina focului.

— Un pelerin. Un călător.

— Cu adevărat un grup simpatic, remarcă Luke. Destinaţi să fim prieteni inseparabili, de fapt. O curtezană, un pelerin, o prinţesă şi un braconier. Hill House sigur n-a mai văzut oameni de teapa noastră.

— Eu cedez casei această onoare, spuse Theodora. N-am mai văzut nimic ca *ea.* Se ridică din fotoliu cu paharul în mână şi se duse să se uite la un bol cu flori de sticlă. Cum *numeau* această încăpere, ce credeţi?

— Un salonaş, poate, zise doctorul Montague. Poate un budoar. Mă gândeam că o să ne simţim mai bine aici decât în oricare dintre celelalte încăperi. De fapt, cred că ar trebui s-o considerăm cartierul nostru general, un fel de sală de şedinţe; poate că nu e cea mai agreabilă…

— *Bineînţeles* că e agreabilă, replică Theodora înverşunată. Nu există nimic mai înviorător decât o tapiserie maro şi nişte lambriuri de stejar, şi ce e chestia aia din colţ? O lectică?

— Mâine o să vedem şi *celelalte* încăperi, o asigură doctorul.

— Dacă asta o să fie camera noastră de joacă, propun să

aducem nişte mobile pe care să ne putem aşeza, spuse Luke. Nu mă pot cocoţa pe nimic din ce-i aici pentru prea mult timp; derapez, îi explică el lui Eleonor pe un ton confidenţial.

— Mâine, zise doctorul. Mâine, de fapt, vom explora toată casa şi vom aranja totul aşa cum ne convine. Şi acum, dacă aţi terminat toţi, vă sugerez să aflăm ce a făcut doamna Dudley în legătură cu cina noastră.

Theodora o porni din loc energic, apoi se opri dezorientată.

— Cineva va trebui să mă conducă. Nu am nici cea mai mică şansă să găsesc sufrageria. Întinzând un deget, spuse şovăitor: Uşa *aia* duce spre coridorul lung şi apoi în holul din faţă.

Doctorul chicoti.

— Greşit, draga mea. Uşa aceea duce la terasa acoperită. *Eu* am studiat planul casei, spuse el mulţumit de sine, ridicându-se să le indice drumul, şi dacă nu mă înşel, trebuie doar să trecem prin uşa aceasta, prin coridor, în holul din faţă, de-a lungul holului şi prin camera de recreere ca să ajungem la sufragerie. Nu e greu odată ce te obişnuieşti.

— De ce s-au încurcat în halul ăsta? întrebă Theodora. La ce bun atâtea cămăruţe?

— Poate le plăcea să se ascundă unul de altul, sugeră Luke.

— *Eu* nu pot înţelege de ce au vrut să fie totul atât de întunecat, oftă Theodora.

Ea şi Eleanor se ţineau după doctorul Montague de-a lungul coridorului, Luke în urma lor, zăbovind ca să arunce o privire în sertarul unei mese înguste şi întrebându-se cu voce tare care o fi fost semnificaţia capetelor de amoraşi şi mănunchiurilor de funde care încununau lambriurile din holul întunecat.

— Unele încăperi sunt complet în interior, zise doctorul care mergea în faţa lor. N-au ferestre, nu au niciun fel de acces spre exterior. Totuşi, prezenţa lor nu e surprinzătoare pentru o casă din perioada asta, în special

dacă vă amintiţi că ferestrele, în acele camere care aveau aşa ceva, erau acoperite de perdele şi draperii grele înăuntru şi tufăriş la exterior. Ah! Deschise uşa coridorului şi le făcu semn spre holul principal. Hm, făcu el privind gânditor uşile de pe partea opusă – două uşi mai mici de-o parte şi de alta a masivei uşi centrale duble – şi în cele din urmă alegând-o pe cea mai apropiată. Casa asta *chiar* are micile ei ciudăţenii, continuă Montague, ţinând uşa pentru a-i lăsa pe ceilalţi să intre în camera întunecată. Luke, haide şi ţine uşa asta deschisă ca să pot găsi sufrageria.

Cu mişcări prudente, traversă încăperea cufundată în beznă şi deschise o uşă. Îl urmară cu toţii în cea mai plăcută cameră pe care o văzuseră până acum, mai plăcută, desigur, datorită luminilor şi priveliştii şi mirosului de mâncare.

— Mă felicit, spuse el frecându-şi mâinile fericit. V-am condus la civilizaţie prin pustiul neexplorat din Hill House!

— Ar trebui să ne obişnuim să lăsăm toate uşile larg deschise. Theodora aruncă o privire neliniştită peste umăr. *Urăsc* bâjbâitul ăsta pe întuneric.

— Va trebui să le propteşti cu ceva, atunci, zise Eleanor. Toate uşile din casă se închid singure când le dai drumul.

— Mâine, promise doctorul Montague. O să-mi notez. Opritoare de uşă.

Se duse vesel la bufet, unde doamna Dudley pusese un cuptor de încălzit mâncare şi un rând impresionant de vase acoperite. Masa era pusă pentru patru persoane, decorată somptuos cu lumânări şi damasc şi argint masiv.

— Nu s-au zgârcit, văd, comentă Luke ridicând o furculiţă cu un gest care i-ar fi confirmat mătuşii lui cele mai negre suspiciuni. Primim argintăria pentru oaspeţi.

— Cred că doamna Dudley e mândră de Hill House, zise Eleanor.

— În orice caz, nu intenţionează să ne ofere o cină sărăcăcioasă, spuse doctorul uitându-se în cuptor. Mie mi se pare o organizare excelentă. În virtutea ei, doamna Dudley e trimisă departe de aici cu mult înainte să se întunece, iar noi putem să luăm cina fără compania ei

neprimitoare.

— Poate că, spuse Luke, cu ochii la farfuria care îi era umplută cu generozitate, poate că i-am făcut bunei doamne Dudley – cum de mă gândesc în *continuare* la ea ca la *buna* doamnă Dudley? – poate că totuşi i-am făcut o nedreptate. A spus că speră să mă găsească viu de dimineaţă şi că cina noastră e în cuptor; acum bănuiesc că intenţia ei era să mor prin îmbuibare.

— Ce o ţine aici? îl întrebă Eleanor pe doctorul Montague. De ce continuă ea şi soţul ei să stea singuri în casa asta?

— Din câte am înţeles, familia Dudley are grijă de Hill House din timpuri imemoriale; Sandersonii au fost în orice caz fericiţi să-i păstreze. Dar mâine…

Theodora chicoti.

— Doamna Dudley probabil că este ultimul membru în viaţă al familiei care deţine *cu adevărat* Hill House. *Eu* cred că aşteaptă până când toţi moştenitorii Sandersonilor – inclusiv tu, Luke – vor muri în diferite feluri oribile, pentru ca apoi ea să se aleagă cu casa şi averea, reprezentată de bijuteriile ascunse în pivniţă. Sau poate ea şi Dudley îşi depozitează aurul în odaia secretă, ori poate există petrol sub casă.

— Nu există încăperi secrete în Hill House, spuse doctorul ferm. Fireşte, această posibilitate a mai fost sugerată, însă cred că pot spune cu certitudine că nu există astfel de invenţii romantice aici. Oricum, mâine…

— Un lucru e sigur: petrolul e de domeniul trecutului, nu mai e nimic de descoperit pe proprietatea asta în zilele noastre, îi spuse Luke Theodorei. În cel mai rău caz, doamna Dudley m-ar putea omorî cu sânge-rece pentru un zăcământ de uraniu.

— Sau doar ca să se distreze, zise Theodora.

— Da, interveni Eleanor, dar de ce suntem aici?

Pentru o clipă lungă toţi trei se uitară la ea, Theodora şi Luke curioşi, doctorul grav. Apoi Theodora spuse:

— Exact ce urma să întreb *şi eu. De ce* suntem aici? *Ce* e în neregulă cu Hill House? Ce-o să se întâmple?

— Mâine…

— Nu, zise Theodora, aproape bosumflată. Suntem trei adulţi inteligenţi. Cu toţii am bătut cale lungă, domnule doctor Montague, ca să vă întâlnim aici, la Hill House; Eleanor vrea să ştie de ce, şi eu la fel.

— Şi eu, întări Luke.

— De ce ne-aţi adus aici, domnule doctor? Dar dumneavoastră, dumneavoastră de ce sunteţi aici? De unde aţi aflat despre Hill House, de ce are reputaţia pe care o are şi ce se petrece de fapt aici? Ce-o să se *întâmple?*

Doctorul se încruntă indispus.

— Nu ştiu. Când Theodora făcu un gest repezit şi iritat, continuă: Nu ştiu mult mai multe despre casă decât voi, şi fireşte că intenţionez să vă spun tot ce ştiu; cât despre ce-o să se *întâmple,* voi afla şi eu odată cu voi. Dar mai e puţin până mâine, aşa că n-are rost să discutăm acum despre asta; la lumina zilei…

— Pentru mine are rost, zise Theodora.

— Vă asigur, spuse doctorul, Hill House va fi liniştită la noapte. Există un tipar în genul ăsta de lucruri, de parcă fenomenele supranaturale se supun unor legi deosebite.

— Eu chiar cred că ar trebui să purtăm discuţia seara asta, insistă Luke.

— Nu ne e frică, adăugă Eleanor.

Doctorul oftă din nou.

— Să presupunem, începu el încet, că aţi auzi povestea casei şi aţi decide să nu rămâneţi aici. Cum aţi pleca în noaptea asta? Îi cuprinse cu o privire rapidă, apoi urmă: Porţile sunt încuiate. Hill House e renumită pentru ospitalitatea ei insistentă; aparent nu-i place să îşi lase oaspeţii să plece. Ultima persoană care a încercat să părăsească Hill House pe întuneric – asta a fost acum optsprezece ani, ce-i drept – a murit la o cotitură de-a aleii, unde calul său a luat-o la goană şi l-a izbit de un copac imens. Să presupunem că vă povestesc despre Hill House şi unul dintre voi vrea să plece. Cum ar fi? Mâine, cel puţin, putem să ne asigurăm că ajungeţi teferi până în sat.

— Dar n-o să fugim, spuse Theodora. Eu n-o s-o fac, nici Eleanor şi nici Luke.

— Cu mult curaj pe metereze, aprobă Luke.

— Sunteţi un grup răzvrătit de asistenţi. Fie, după cină. O să ne retragem în micul nostru budoar pentru cafea şi un pic din coniacul delicios pe care-l are Luke în valiză şi o să vă spun tot ce ştiu despre Hill House. Acum, însă, haideţi să vorbim despre muzică sau pictură, ba chiar şi politică.

4

— Nu decisesem încă, începu doctorul rotind coniacul în pahar, care ar fi cel mai bun mod să vă pregătesc pentru Hill House. Cu siguranţă că nu v-aş fi putut scrie despre asta, şi acum n-am nicio tragere de inimă să vă influenţez minţile cu întreaga ei istorie înainte de a avea şansa să vedeţi cu ochii voştri.

Se întorseseră în salonaş, la căldură, şi erau destul de somnoroşi. Theodora abandonase orice tentativă de a-şi trage un scaun şi se aşezase pe covorul din faţa şemineului, cu picioarele încrucişate, moleşită. Eleanor voise să se aşeze pe covor lângă ea, dar nu-şi făcuse planul din timp, aşa că se condamnase să ocupe unul dintre scaunele alunecoase; acum ezita să mai atragă atenţia ridicându-se şi aşezându-se stingheră pe podea. Cina delicioasă a doamnei Dudley şi o oră de conversaţie liniştită făcuseră să se evapore atmosfera ireală şi sentimentul de constrângere; începuseră să se cunoască unul pe celălalt, să recunoască voci şi gesturi personale, feţe şi râsete; Eleanor îşi dădu seama surprinsă că ajunsese la Hill House cu doar patru sau cinci ore în urmă şi schiţă un zâmbet înspre foc. Putea simţi piciorul subţire al paharului în mână, presiunea rigidă a scaunului în spate, mişcările vagi ale aerului prin cameră, abia perceptibile în mişcările minuscule ale ciucurilor şi mărgelelor. Întunericul domnea prin colţuri, iar amoraşul dolofan de marmură le zâmbea de sus cu voioşie.

— Ce seară perfectă pentru o poveste de groază, zise Theodora.

— Te rog frumos, o mustră doctorul. Nu suntem nişte copii care încearcă să se sperie între ei.

— Scuze. Theodora îi zâmbi. Încerc doar să mă acomodez cu toate astea.

— Trebuie să fim foarte prudenţi cu limbajul pe care-l folosim, spuse doctorul. Ideile preconcepute despre fantome şi năluci…

— Mâna separată de corp din supă, zise Luke serviabil.

— Scumpul meu băiat. Te *rog* frumos. Încercam să explic că scopul nostru aici, fiind de natură ştiinţifică şi exploratorie, nu ar trebui să fie afectat sau chiar malformat de poveşti înfricoşătoare pe jumătate amintite care sunt mai adecvate la… să vedem… la un foc de tabără unde am frige bezele. Mulţumit de el însuşi, se uită în jur ca să se asigure că toată lumea se amuzase, apoi reluă: De fapt, cercetările mele de-a lungul ultimilor ani m-au condus la anumite teorii cu privire la fenomenele supranaturale pe care acum, pentru prima oară, am posibilitatea să le testez. Ideal vorbind, firește, nu ar trebui să ştiţi nimic despre Hill House. Ar trebui să fiţi ignoranţi şi receptivi.

— Şi să luăm notiţe, murmură Theodora.

— Notiţe. Da, într-adevăr. Notiţe. Cu toate astea, îmi dau seama că este foarte nepractic să vă las fără anumite informaţii generale, în special pentru că nu sunteţi genul de oameni deprinşi să se confrunte pe nepregătite cu o situaţie ieşită din comun. Le zâmbi cu viclenie. Sunteţi trei copii încăpăţânaţi şi răsfăţaţi, pe cale să mă bateţi la cap pentru povestea dinainte de culcare.

Theodora chicoti, şi doctorul, înveselit, dădu din cap spre ea. Se ridică şi se duse să stea lângă foc într-o postură neîndoielnică de sală de clasă; parcă simţea lipsa tablei din spatele lui, deoarece o dată sau de două ori se întoarse cu mâna ridicată, de parcă ar fi căutat cretă ca să explice o idee.

— Acum, spuse el, vom începe cu istoria acestei case.

„Aş fi vrut să am un caiet şi un pix”, gândi Eleanor, „doar ca să-l fac să se simtă mai în largul lui.” Le aruncă o privire Theodorei şi lui Luke şi văzu că feţele amândurora căpătaseră instinctiv o expresie de atenţie şcolărească. „Seriozitate maximă”, îşi spuse; „am trecut în altă etapă a aventurii noastre.”

— Amintiţi-vă, începu doctorul, casele descrise în *Levitic* ca fiind „leproase”, *tsa'arath,* sau expresia lui Homer pentru lumea de dincolo: *Aidao domos,* casa lui Hades; nu trebuie să vă reamintesc, cred, că ideea că unele case ar fi

necurate sau interzise – poate sacre – este la fel de veche precum mintea umană. Cu siguranţă există anumite locuri care inevitabil îşi ataşează o atmosferă de sfinţenie sau bunătate; în cazul acesta nu este neplauzibil să spunem că unele case se nasc rele. Hill House, oricare ar fi cauza, este neadecvată pentru locuire de mai bine de douăzeci de ani. Cum era înainte de asta, dacă personalitatea ei a fost formată de oamenii care au stat aici sau de lucrurile pe care le-au făcut sau dacă era malefică de la începuturile ei, acestea sunt întrebări la care nu am un răspuns. Fireşte, sper că vom afla cu toţii mai multe despre Hill House până plecăm. Nimeni nu ştie de ce unele case sunt numite bântuite.

— Cum altcumva ai *putea* să numeşti Hill House? întrebă Luke.

— Ei bine, neliniştită, poate. Leproasă. Bolnavă. Oricare dintre eufemismele populare pentru nebunie; „dereglată” e un compromis bun. Sunt însă teorii populare care dispreţuiesc straniul, misteriosul; sunt oameni care vă vor spune că tulburările pe care eu le numesc „supranaturale” sunt de fapt efectul unor ape subterane, al curenţilor electrici sau al halucinaţiilor cauzate de aerul poluat; presiunea atmosferică, petele solare, cutremurele, toate au avocaţii lor printre sceptici. Oamenii, continuă doctorul cu tristeţe, sunt întotdeauna atât de nerăbdători să scoată lucrurile la lumină, acolo unde le pot pune o etichetă, chiar şi un nume fără sens, atâta vreme cât sună cât de cât ştiinţific. Oftă, apoi, relaxându-se, le adresă un zâmbet ironic. O casă bântuită! Toată lumea râde. M-am trezit spunându-le colegilor de la universitate că mă duc într-o excursie cu cortul vara asta.

— Eu le-am spus cunoscuţilor că particip la un experiment ştiinţific, zise Theodora împăciuitoare. Fără să menţionez unde sau pe ce temă, desigur.

— Probabil că prietenii tăi nu au sentimente la fel de puternice legate de experimentele ştiinţifice ca ai mei. Da. Doctorul oftă din nou. Cu cortul. La vârsta mea. Şi totuşi pe *asta* au crezut-o. Asta e. Se îndreptă din nou de şale şi

căută ceva pe lângă el, probabil o riglă, după care îşi continuă expunerea: Am auzit de Hill House acum un an, de la un fost locatar. A început prin a mă asigura că plecase de aici deoarece familia lui se împotrivea ideii de a locui atât de departe, la ţară şi a sfârşit prin a-mi spune că în opinia lui casa ar trebui arsă din temelii şi pământul presărat cu sare. Am descoperit alţi oameni care au închiriat Hill House şi am aflat că niciunul nu a locuit aici mai mult de câteva zile, cu siguranţă niciodată până la sfârşitul contractului, invocând motive care mergeau de la umiditatea excesivă – deloc adevărat, apropo; casa este foarte uscată – până la nevoia urgentă de a fi în altă parte, din motive de afaceri. Adică, fiecare locatar care a părăsit Hill House în grabă a făcut un efort ca să ofere un motiv raţional pentru plecarea sa, însă rămâne uimitor faptul că au plecat cu toţii. Am încercat, desigur, să aflu mai multe de la aceşti foşti locatari, dar în niciunul dintre cazuri nu am reuşit să-i conving să discute despre casă; toţi păreau foarte reticenţi să-mi dea mai multe informaţii, refuzând chiar să-şi amintească detaliile şederilor lor. Erau uniţi într-o singură opinie. Fără excepţie, fiecare persoană care a stat în casa asta, oricât de puţin timp, m-a îndemnat să mă ţin cât mai departe de ea. Niciunul dintre foştii locatari n-a recunoscut că Hill House ar fi bântuită, dar când am vizitat Hillsdale şi am căutat arhivele ziarelor…

— Ziare? întrebă Theodora. S-a iscat un scandal la un moment dat?

— O, da, spuse doctorul. Un scandal absolut splendid, cu o sinucidere şi demenţă şi procese. *Apoi* am aflat că localnicii nu au nicio îndoială în ceea ce priveşte casa. Am auzit o sumedenie de poveşti diferite, desigur – este într-adevăr *incredibil* de greu să primeşti informaţii precise despre o casă bântuită; v-ar ului dacă aţi şti prin câte am trecut ca să aflu puţinul pe care l-am aflat – dar ca rezultat m-am dus la doamna Sanderson, mătuşa lui Luke, şi am negociat închirierea casei. Mi-a spus cu toată sinceritatea că este un loc indezirabil…

— E mai greu să dai foc unei case decât credeţi,

interveni Luke.

— …dar a fost de acord să-mi permită să o închiriez pe o perioadă scurtă pentru studiile mele, cu condiţia ca un membru al familiei să facă parte din grupul meu.

— Speră, declară Luke solemn, că o să vă descurajez să dezgropaţi minunatele scandaluri strămoşeşti.

— Ei bine, asta e. V-am explicat cum am ajuns aici şi de ce a venit şi Luke. Cât despre voi două, toţi ştim că vă aflaţi la Hill House pentru că v-am scris şi pentru că mi-aţi acceptat invitaţia. Sper că veţi intensifica forţele care există în casă, fiecare în felul ei; Theodora a dovedit că deţine un soi de abilitate telepatică, iar Eleanor, în trecut, a fost implicată îndeaproape într-un fenomen poltergeist…

— *Eu?*

— Desigur. Doctorul îi aruncă o privire curioasă. Acum mulţi ani, când erai încă un copil. Pietrele…

Eleanor se încruntă şi clătină din cap, iar degetele începură să-i tremure pe piciorul paharului când spuse:

— Erau vecinii. Mama mi-a spus că vecinii au făcut asta. Oamenii erau întotdeauna geloşi.

— Poate. Doctorul îi zâmbi. Incidentul a fost uitat de mult, bineînţeles; l-am menţionat doar pentru că e motivul pentru care te-am vrut la Hill House.

— Când eram *eu* mică, zise Theodora leneşă, „cu mulţi ani în urmă”, domnule doctor, aşa cum v-aţi exprimat cu foarte mult tact, am fost biciuită pentru că am aruncat o cărămidă prin acoperişul unei sere. Ţin minte că m-am gândit la asta vreme îndelungată, aducându-mi aminte şi de biciuire, dar şi de trosnitura încântătoare, şi după ce am cugetat la toată situaţia cu cea mai mare seriozitate m-am dus şi am făcut-o din nou.

— Eu nu-mi amintesc foarte bine, murmură şovăielnic Eleanor.

— Dar *de ce?* izbucni Theodora. Adică, pot accepta că se presupune că Hill House e bântuită şi aveţi nevoie de noi aici ca să vă ajutăm să ţineţi evidenţa lucrurilor care se întâmplă – şi pe lângă asta pot pune pariu că nu v-ar plăcea deloc să fiţi *singur* aici –, dar pur şi simplu nu

înţeleg. E o casă groaznică şi veche, şi dacă aş fi închiriat-o, mi-aş fi cerut banii înapoi urlând după prima privire aruncată prin holul de la intrare, dar ce este *aici?* Ce îi sperie pe oameni în halul ăsta?

— Nu da un nume unui lucru care nu are un nume, spuse doctorul. Nu ştiu.

— Nici măcar nu mi-au spus vreodată ce se petrece, zise Eleanor. Mama spunea că au fost vecinii, că erau tot timpul împotriva noastră, pentru că nu ne încurcam cu ei. Mama mea…

Luke o întrerupse, încet şi cu grijă.

— Cred că tot ce vrem sunt fapte. Ceva ce putem înţelege şi pune cap la cap.

— În primul rând, zise doctorul, o să vă pun tuturor o întrebare. Vreţi să plecaţi? Sunteţi de părere că ar trebui să ne facem bagajele chiar acum şi să lăsăm Hill House în plata Domnului şi să nu mai avem niciodată nimic de-a face cu ea?

Se uită la Eleanor, care îşi strânse mâinile. „Este încă o şansă de a scăpa de aici”, se gândi, apoi zise:

— Nu. Îi aruncă Theodorei o privire ruşinată. M-am purtat ca un copilaş în după-amiaza asta, explică ea. M-am speriat, fără să-mi dau seama.

— Ăsta nu-i tot adevărul, zise Theodora cu loialitate. Nu era mai speriată decât eram şi eu; ne-am speriat reciproc din cauza unui iepure.

— Groaznice creaturi, iepurii, oftă Luke.

Doctorul râse.

— Presupun că oricum eram toţi un pic agitaţi în după-amiaza asta. E un şoc violent să dai colţul acela şi să-ţi sară Hill House în cale.

— Eu am crezut că o să intru cu maşina într-un copac, mărturisi Luke.

— Acum mă simt într-adevăr foarte curajoasă, într-o cameră caldă, cu un foc plăcut şi în compania voastră, zise Theodora.

— Oricum nu cred că am mai putea pleca acum nici dacă am vrea.

Eleanor vorbise înainte să-şi dea seama concret ce urma să spună sau cum avea să sune pentru ceilalţi; observând că se holbau la ea, râse şi adăugă neconvingător:

— Doamna Dudley nu ne-ar ierta-o niciodată.

Se întrebă dacă ei chiar credeau că asta voia să spună. „Poate că ne-a înhăţat acum, casa asta, poate că n-o să ne mai dea drumul”, se gândi.

— Haideţi să mai bem nişte coniac, propuse doctorul, şi o să vă spun povestea casei.

Reveni la poziţia de profesor în faţa şemineului şi începu încet, ca un om care vorbeşte despre regi morţi de mult şi războaie purtate cu mult timp în urmă; vocea lui atent studiată era lipsită de emoţie.

— Hill House a fost construită acum aproximativ optzeci de ani de către un bărbat pe nume Hugh Crain, o casă la ţară unde spera să-şi vadă copiii şi nepoţii trăind confortabil şi unde era convins că o să trăiască în linişte până la sfârşitul zilelor. Din păcate, Hill House a fost o casă tristă încă de la început; tânăra soţie a lui Hugh Crain a murit cu câteva minute înainte s-o fi putut zări, când trăsura ei s-a răsturnat pe alee, astfel că doamna a fost adusă – ăăă, neînsufleţită cred că e cuvântul pe care l-au folosit – în casa pe care o construise soţul ei pentru ea. Era un bărbat trist şi îndurerat, Hugh Crain, rămas cu două fiice mici pe cap, pe care trebuia să le crească, dar nu a părăsit Hill House.

— Aici au crescut nişte copii? întrebă Eleanor incredulă.

Doctorul zâmbi.

— Casa este uscată, aşa cum am mai spus. Nu existau mlaştini care să-i îmbolnăvească, se credea că aerul de ţară le face bine, iar casa în sine era privită ca fiind luxoasă. Nu mă îndoiesc că doi copii mici se puteau juca aici, poate singuratici, dar nu nefericiţi.

— Sper că s-au dus să se bălăcească în pârâu, zise Theodora. Se uita adânc în foc. Sărăcuţii de ei. Sper că i-au lăsat să alerge pe pajiştea aia şi să culeagă flori de câmp.

— Tatăl lor s-a recăsătorit, continuă doctorul. De două

ori, de fapt. Se pare că a fost ghinionist cu soţiile lui. A doua doamnă Crain a murit în urma unei căzături, deşi nu am fost în stare să stabilesc de ce sau cum. Moartea ei pare să fi fost la fel de tragic de neaşteptată ca a predecesoarei sale. A treia doamnă Crain a murit de ceea ce se numea îndeobşte oftică, undeva prin Europa; există, pe undeva prin bibliotecă, o colecţie de vederi trimise fetiţelor, care rămăseseră la Hill House, de către tatăl lor şi mama lor vitregă, care călătoreau de la o staţiune balneară la alta. Fetiţele au fost lăsate în grija guvernantei până la moartea mamei lor vitrege. După aceea, Hugh Crain şi-a declarat intenţia de a închide Hill House şi de a rămâne în străinătate, iar fiicele lui au fost trimise să locuiască la o verişoară de-ale mamei lor. Acolo au stat până au crescut.

— Sper că verişoara mamiţicii era mai voioasă decât bătrânul Hugh, zise Theodora fără să-şi ia ochii de la foc. Nu e plăcută imaginea unor copii care cresc precum ciupercile, pe întuneric.

— Ele nu simţeau la fel, spuse doctorul. Cele două surori şi-au petrecut restul vieţii certându-se pe Hill House. După toate speranţele înalte pe care le nutrise referitor la o dinastie care să prindă rădăcini aici, Hugh Crain a murit pe undeva prin Europa, la scurt timp după nevastă-sa, şi Hill House le-a rămas fetelor, care probabil erau deja domnişoare pe vremea aia; sora cea mare, în orice caz, îşi făcuse debutul în societate.

— Şi îşi prindea părul, învăţase să bea şampanie şi să poarte un evantai…

— Hill House a rămas goală pentru câţiva ani, dar întotdeauna ţinută pregătită pentru familie; la început în aşteptarea întoarcerii lui Hugh Crain, apoi, după moartea lui, pentru oricare dintre surori alegea să locuiască aici. Cândva, în tot acest timp, cele două surori aparent au căzut de acord ca imobilul să-i revină surorii mai mari; sora mai mică se căsătorise…

— Aha, făcu Theodora. Sora mai *mică* s-a căsătorit. I-a furat alesul surorii ei, mai mult ca sigur.

— Se spunea că sora mai mare a avut o decepţie amoroasă, aprobă doctorul, deşi asta se spune despre orice domnişoară care preferă, din orice motiv, să trăiască singură. În orice caz, sora mai mare a fost cea care s-a întors să locuiască aici. Se pare că-i semăna tatălui ei foarte mult; a locuit aici singură mai mulţi ani, aproape izolată, deşi era cunoscută în Hillsdale. Pe cât de incredibil vi s-ar părea, ea era într-adevăr îndrăgostită de Hill House şi o privea ca pe casa ei părintească. Până la urmă a luat o fată din sat să stea cu ea, ca un fel de damă de companie; din câte am putut afla nu păreau să existe sentimente puternice împotriva casei pe atunci printre localnici, având în vedere că bătrâna domnişoară Crain – cum a ajuns în mod inevitabil să fie cunoscută – îşi angaja servitorii din sat şi alesese o fată de acolo ca să-i ţină tovărăşie. Bătrâna domnişoară Crain era într-o continuă ceartă cu sora ei pentru casă, sora mai mică pretinzând că ar fi renunţat la revendicări în schimbul unei părţi din moştenirea de familie. Era vorba de câteva bijuterii, câteva piese de mobilier de epocă şi un set de veselă cu marginile aurite la care sora mai mică părea să ţină mai mult decât la toate celelalte. Doamna Sanderson m-a lăsat să cotrobăi printr-o cutie cu actele familiei, şi aşa am putut să văd unele dintre scrisorile pe care domnişoara Crain le-a primit de la sora ei. Vesela cu pricina este menţionată în toate, ieşind în evidenţă ca un subiect sensibil. În orice caz, sora mai mare a murit de pneumonie aici, în casă, cu ajutor doar din partea micuţei sale companioane – au existat poveşti despre un doctor chemat prea târziu, despre bătrâna domnişoară întinsă la etaj, neglijată, în timp ce tânăra domniţă cocheta în grădină cu vreun mocofan din sat, dar bănuiesc că acestea sunt doar invenţii neruşinate; în orice caz, nicio acuzaţie n-a fost luată în serios în momentul respectiv, din câte am putut să descopăr, majoritatea poveştilor părând să aibă drept sursă ranchiuna otrăvitoare a surorii mai mici, care era neînduplecată în mânia ei.

— Nu-mi place sora mai mică, zise Theodora. Mai întâi îi

fură iubitul soră-sii, iar apoi încearcă să-i fure vesela. Nu, nu-mi place de ea.

— Există o listă impresionantă de tragedii legate de Hill House, dar aşa se întâmplă cu majoritatea caselor vechi. Oamenii trebuie să trăiască şi să moară *undeva,* până la urmă, şi o casă nu prea poate să dăinuie timp de optzeci de ani fără ca un număr de locatari să-şi dea duhul între zidurile ei. După moartea surorii mai mari, dreptul de proprietate asupra casei a făcut obiectul unui proces. Domnişoara de companie insista că-i fusese lăsată ei, dar sora mai mică şi soţul acesteia susţineau vehement că, din punct de vedere legal, casa le aparţinea lor, susţinând că sora mai mare fusese păcălită de fata cu pricina să-i cedeze proprietatea pe care altfel intenţionase dintotdeauna să i-o lase soră-sii. A fost o tevatură neplăcută, ca toate certurile de familie, şi, ca în toate certurile de familie, au fost spuse lucruri incredibil de dure de ambele părţi. Domnişoara de companie a jurat în sala de judecată – şi aici, cred, apare primul indiciu al personalităţii adevărate a casei – că sora mai mică venea pe furiş noaptea şi fura lucruri. Când i s-a cerut să probeze această acuzaţie, a devenit foarte nervoasă şi incoerentă şi, până la urmă, văzându-se forţată să aducă o dovadă, a spus că lipseau un serviciu de argint şi un set valoros de piese emailate, pe lângă faimoasa veselă cu margini aurite, altminteri lucruri foarte greu de furat, dacă stai să te gândeşti puţin. Cât despre sora mai mică, ea a mers atât de departe, încât a menţionat posibilitatea unei crime şi a cerut o anchetă cu privire la moartea bătrânei domnişoare Crain, menţionând zvonurile despre modul neglijent în care fusese tratată. N-am putut descoperi nimic care să ateste că aceste sugestii au fost luate în serios. Nu există niciun document, în afară de constatarea oficială a decesului, şi cu siguranţă sătenii ar fi fost primii care să se întrebe dacă a fost ceva dubios în această privinţă. Într-un final, domnişoara de companie a câştigat procesul şi ar fi putut, în opinia mea, să câştige pe lângă asta şi un proces de calomnie, aşa că Hill House a trecut legal în

proprietatea ei, deşi sora mai mică nu s-a dat niciodată bătută în încercarea de a o recupera. S-a ţinut de biata fată cu scrisori şi ameninţări, lansând cele mai nebuneşti acuzaţii împotriva ei oriunde se ducea, şi în arhivele poliţiei locale e descris cel puţin un incident în care tânăra a fost forţată să ceară protecţia poliţiei deoarece inamica ei a atacat-o cu o mătură. Aparent, s-a speriat de moarte; casa era jefuită în timpul nopţii – nu a încetat niciodată să pretindă că se furau diverse lucruri – şi am citit şi o scrisoare emoţionantă în care se plângea că nu a mai petrecut o noapte liniştită în casă de la moartea protectoarei sale. În mod ciudat, simpatia localnicilor era aproape în întregime de partea surorii mai mici, poate deoarece domnişoara de companie, care fusese odinioară o fată din sat, era acum stăpâna conacului. Sătenii credeau – şi cred în continuare, dacă nu mă înşel – că sora mai mică a fost delapidată de moştenirea ei de către o tânără intrigantă. Nu credeau că şi-ar fi omorât prietena, dar n-aveau nicio îndoială că era necinstită, cu siguranţă pentru că şi ei ar fi fost în stare de orice înşelătorie, dacă li s-ar fi ivit ocazia. Oricum, bârfa e întotdeauna un inamic teribil. Când săraca fată s-a sinucis…

— S-a sinucis? Eleanor, şocată, se ridică pe jumătate. A trebuit să se sinucidă?

— Vrei să spui: „Nu exista niciun alt mod de a scăpa de torţionara ei?” Ei bine, nu a găsit niciunul. Sătenii erau de părere că a ales sinuciderea deoarece conştiinţa ei vinovată a împins-o la asta. Eu sunt mai înclinat să cred că era una dintre acele tinere tenace, dar neinteligente care se agaţă cu disperare de ceea ce consideră că le aparţine, dar nu pot rezista mental unei persecuţii constante; în mod cert nu avea cu ce arme să lupte împotriva campaniei de ură a surorii mai mici, prietenii din sat se întorseseră împotriva ei şi părea înnebunită de convingerea că lacătele şi zăvoarele nu puteau să ţină afară inamicul care-i intra în casă noaptea…

— Ar fi trebuit să plece, zise Eleanor. Să lase baltă casa şi să fugă cât mai departe.

— Într-un fel, asta a făcut. Chiar cred că biata fată a fost băgată în mormânt de ură; s-a spânzurat, apropo. Potrivit bârfelor, s-a spânzurat în foişorul din turn, dar când ai o casă precum Hill House, cu un turn şi un foişor, bârfele nuţi vor permite să te spânzuri de altundeva. După moartea sa, casa a trecut din punct de vedere legal în mâinile familiei Sanderson, care erau veri de-ai ei şi nici pe departe la fel de vulnerabili la persecuţiile surorii mai mici, care probabil era şi ea un pic dementă pe vremea aceea. Doamna Sanderson mi-a spus că atunci când noii proprietari – adică părinţii soţului ei – au venit pentru prima oară să vadă casa, sora mai mică şi-a făcut şi ea apariţia ca să-i ocărască, urlând la ei de pe marginea drumului, şi s-a trezit dusă pe loc la secţia de poliţie. Aici pare să înceteze rolul surorii mai mici în poveste: din ziua în care primii Sandersoni au trimis-o la plimbare până la scurta constatare a morţii ei peste câţiva ani, pare să-şi fi petrecut timpul contemplându-şi greşelile în linişte, dar departe de Sandersoni. În mod ciudat, în toate tiradele ei insista asupra unui lucru – că nu a intrat în casă noaptea, nici ca să fure, nici pentru vreun alt motiv, şi că n-a avut nicio intenţie s-o facă.

— Dar s-a furat ceva în realitate? întrebă Luke.

— După cum v-am spus, domnişoara de companie a fost în cele din urmă presată să declare că păreau să lipsească una sau alta, dar nu putea fi sigură. Cum vă puteţi imagina, povestea intrusului nocturn a sporit considerabil faima casei. Pe lângă asta, Sandersonii nici măcar nu au locuit aici. Au petrecut câteva zile în casă, spunându-le sătenilor că o pregăteau pentru a se muta în ea în curând, apoi dintr-odată au şters-o, lăsând totul aşa cum era. Au pretextat că o treabă urgentă îi forţa să se mute la oraş, dar sătenii erau de altă părere. De atunci nu a mai locuit nimeni la Hill House mai mult de câteva zile. A fost de vânzare şi de închiriat încă de atunci. Ei bine, asta a fost o poveste cam lungă. Mai am nevoie de nişte coniac.

— Săracele fetiţe, zise Eleanor uitându-se în foc. Nu mi le pot scoate din minte, mi le închipui trecând prin

camerele astea întunecate, încercând să se joace cu păpuşile, poate chiar în camera asta sau în dormitoarele de la etaj.

— Şi astfel casa asta veche a stat pur şi simplu aici. Luke ridică un deget gânditor şi atinse amoraşul de marmură. Nimic din ea nu a fost atins, nimic n-a fost folosit, nimic n-a mai stârnit dorinţa cuiva, doar a stat aici cugetând.

— Şi aşteptând, zise Eleanor.

— Şi aşteptând, confirmă doctorul. În esenţă, continuă el încet, răul este casa în sine, cred. Şi-a înrobit şi distrus locatarii, e un loc de rea-voinţă concentrată. Ei bine, mâine o s-o vedeţi pe toată. Sandersonii au instalat sisteme electrice şi instalaţii sanitare şi un telefon pe când se gândeau să locuiască aici, dar altfel nimic nu a fost schimbat.

— Ei bine, spuse Luke după un moment de tăcere, sunt sigur că o să ne simţim foarte bine aici.

5

Eleanor se surprinse admirându-şi pe neaşteptate picioarele. Theodora visa privind focul, imediat dincolo de degetele ei de la picioare, şi Eleanor cugetă cu o adâncă satisfacţie că picioarele ei erau frumoase în sandalele acelea roşii. „Ce lucru complet şi separat sunt, de la degetele mele roşii de la picioare până în vârful capului, un Eu individual, în posesia unor calităţi care-mi aparţin doar mie. Am încălţări roşii, care se potrivesc cu ceea ce este Eleanor; nu-mi place homarul şi dorm pe partea stângă şi îmi trosnesc degetele când sunt neliniştită şi adun nasturi. Ţin un pahar de coniac care este al meu pentru că sunt aici şi îl folosesc şi am un loc în această cameră. Am sandale roşii, şi mâine mă voi trezi şi voi fi în continuare aici.”

— Am sandale roşii, zise ea foarte încet, iar Theodora se întoarse şi-i zâmbi.

— Aş fi *vrut...* Doctorul se uită roată la ei cu un optimism senin şi nerăbdător. Aş fi *vrut* să vă întreb dacă nu cumva jucaţi bridge.

— Desigur, spuse Eleanor. „Eu joc bridge”, se gândi; „am avut o pisică pe nume Balerin; ştiu să înot.”

— Mi-e teamă că nu, zise Theodora.

Ceilalţi trei se întoarseră şi o priviră sincer descurajaţi.

— Chiar deloc? întrebă doctorul.

— Eu am jucat bridge de două ori pe săptămână timp de unsprezece ani, zise Eleanor. Cu mama, avocatul ei şi nevasta lui – sunt *sigură* că *măcar atât* de bine joci.

— Ce-ar fi să mă învăţaţi? propuse Theodora. Învăţ repede jocuri.

— O, draga mea, făcu doctorul, iar Eleanor şi Luke izbucniră în râs.

— Putem să facem altceva, zise Eleanor. „Eu ştiu să joc bridge”, gândi ea; „îmi place plăcinta de mere cu frişcă şi am condus singură până aici.”

— Table, spuse doctorul cu amărăciune.

— Eu joc destul de bine şah, îi spuse Luke doctorului,

care se înveseli pe loc.

Theodora îşi încleştă gura, încăpăţânată.

— N-aş fi crezut că am venit aici ca să ne *jucăm.*

— Relaxare, răspunse doctorul vag, iar Theodora se întoarse ridicând din umeri ursuză şi se holbă iar la foc.

— Aduc eu piesele, dacă îmi spui de unde.

Oferta lui Luke îl făcu pe doctor să zâmbească.

— Mai bine mă laşi pe mine. Aminteşte-ţi că eu am studiat planul casei. Dacă te lăsăm să te duci singur, probabil că n-o să te mai găsim niciodată.

După ce se închise uşa în spatele lui Montague, Luke îi aruncă Theodorei o privire fugară şi curioasă, apoi se duse lângă Eleanor.

— Nu eşti neliniştită, nu? Te-a speriat povestea aia? Când ea clătină din cap cu emfază, tânărul insistă: Erai un pic cam palidă.

— Probabil ar trebui să fiu în pat, zise Eleanor. Nu sunt obişnuită să conduc pe distanţe atât de mari.

— Coniac, zise Luke. O să te facă să dormi mai bine. Şi pe tine, spuse el către ceafa Theodorei.

— Mulţumesc, zise Theodora rece, fără să se întoarcă. Chiar am probleme cu somnul.

Luke îi aruncă lui Eleanor un rânjet cu înţeles şi se întoarse exact când Montague deschise uşa.

— Imaginaţia mea bogată, zise doctorul, punând setul de şah pe masă. Doamne, ce casă!

— S-a întâmplat ceva? întrebă Eleanor.

Doctorul clătină din cap.

— Ar trebui probabil să cădem de acord să nu ne mai plimbăm prin casă singuri, zise el.

— Ce s-a întâmplat? stărui Eleanor.

— Imaginaţia mea, răspunse doctorul ferm. Ce zici de masa asta, Luke?

— E un set de şah superb. Mă întreb cum de l-a trecut sora mai mică cu vederea.

— Un lucru pot să vă spun, zise doctorul, dacă *într-adevăr* era sora mai mică cea care se furişa noaptea prin casă, avea nervii de oţel. Te priveşte, adăugă el dintr-

odată. Casa. Priveşte fiecare mişcare pe care o faci. Apoi: E doar imaginaţia mea, desigur.

În lumina focului, faţa Theodorei era crispată şi îmbufnată. „Îi place atenţia”, cugetă Eleanor cu înţelepciune şi, fără să-şi ducă mai departe gândul, se duse să se aşeze pe podea lângă cealaltă femeie, în spatele ei putea auzi sunetul delicat al pieselor de şah aşezate pe o tablă şi percepea mişcările de mică amploare, confortabile ale lui Luke şi ale doctorului, care se măsurau din priviri. Observă că în şemineu mai erau puncte de foc şi mici pâlpâiri. O aşteptă o clipă pe Theodora să vorbească, apoi spuse binevoitoare:

— Încă îţi vine greu să crezi că eşti aici?

— N-am avut nicio idee c-o să fie atât de plictisitor, zise Theodora.

— O să găsim destule de făcut de dimineaţă.

— Acasă ar fi fost oameni în jur şi multă pălăvrăgeală şi râsete şi lumini şi distracţie…

— Presupun că eu nu am nevoie de astfel de lucruri, spuse Eleanor, aproape cerându-şi scuze. N-am avut niciodată parte de asemenea distracţii. Trebuia să stau cu mama, desigur. Şi când dormea, m-am obişnuit să joc cărţi singură sau să ascult radioul. N-am suportat niciodată să citesc seara, pentru că trebuia să-i citesc ei cu voce tare, timp de două ore, în fiecare după-amiază. Poveşti de dragoste…

Zâmbi vag, uitându-se în foc. „Dar asta nu e totul”, se gândi uluită, „asta nu spune nimic despre cum era, chiar dacă aş fi vrut să povestesc; de ce am deschis gura?”

— Sunt groaznică, nu-i aşa? Theodora se mişcă iute şi puse o mână peste a lui Eleanor. Stau aici şi mă îmbufnez pentru că nu există nimic care să mă amuze; sunt foarte egoistă. Spune-mi cât de îngrozitoare sunt.

Şi în lumina focului ochii îi scânteiau de plăcere.

— Eşti îngrozitoare, confirmă Eleanor supusă.

O stânjenea mâna Theodorei pusă peste a ei. Nu-i plăcea să fie atinsă, şi totuşi micile gesturi fizice păreau să fie felul în care Theodora alegea să exprime remuşcarea sau

plăcerea sau simpatia; „mă întreb dacă unghiile mele sunt curate”, gândi Eleanor în timp ce-şi retrăgea încet mâna.

— Sunt îngrozitoare, zise Theodora, din nou binedispusă. Sunt îngrozitoare şi nesuferită şi nimeni nu mă poate suporta. Poftim. Acum spune-mi ceva despre tine.

— Sunt îngrozitoare şi nesuferită şi nimeni nu mă poate suporta.

Theodora râse.

— Nu face mişto de mine. Eşti drăguţă şi simpatică şi toată lumea te place foarte mult; Luke s-a îndrăgostit nebuneşte de tine, sunt geloasă. Acum, chiar vreau să ştiu mai multe despre tine. Chiar ai avut grijă de mama ta mai mulţi ani de zile?

— Da, zise Eleanor. „Unghiile ei *chiar erau* murdare şi mâna era diformă şi oamenii uneori glumeau despre dragoste pentru că era amuzant.” Unsprezece ani, până la moartea ei, acum trei luni.

— Ţi-a părut rău când a murit? Să-ţi spun cât de rău îmi pare *mie?*

— Nu. Nu era foarte fericită.

— Şi nici tu?

— Nici eu.

— Dar acum? Ce-ai făcut după aceea, când ai fost în sfârşit liberă?

— Am vândut casa, zise Eleanor. Eu şi sora mea am luat fiecare ce am dorit de acolo, nişte mărunţişuri; nu aveam mare lucru în afară de câteva obiecte neînsemnate pe care le păstra mama – ceasul tatălui meu şi nişte bijuterii vechi. Nimic, în comparaţie cu surorile de la Hill House.

— Şi ai vândut tot restul?

— Tot. Imediat ce-am avut ocazia.

— Şi desigur că apoi, lipsită de griji, te-ai aruncat într-o aventură nebunească care te-a adus în mod inevitabil la Hill House?

— Nu chiar, râse Eleanor.

— Dar toţi anii aceia pierduţi! Te-ai dus într-un voiaj, ai căutat tineri captivanţi, ţi-ai cumpărat haine noi…?

— Din păcate, zise Eleanor sec, nu aveam nici pe departe atât de mulţi bani. Sora mea şi-a pus partea ei la bancă, pentru educaţia fetiţei sale. Am cumpărat totuşi nişte haine, ca să vin la Hill House.

„Oamenilor le place să răspundă la întrebări despre ei”, îşi zise; „ce plăcere ciudată! Aş răspunde la orice acum.”

— Ce-o să faci când te întorci? Ai o slujbă?

— Nu, nicio slujbă momentan. Nu ştiu ce-o să fac.

— Eu ştiu ce-o să fac. Theodora se întinse lasciv. O să aprind toate luminile din apartament şi o să mă tolănesc pur şi simplu.

— Cum e apartamentul tău?

Theodora ridică din umeri.

— Plăcut. Am găsit o locuinţă veche şi am decorat-o împreună. O cameră de zi mare şi două dormitoare, o bucătărie drăguţă – am vopsit-o în roşu şi alb şi am renovat nişte mobile vechi pe care le-am găsit prin anticariate, printre care o masă foarte simpatică cu blat de marmură. Amândurora ne place să renovăm lucruri vechi.

— Eşti căsătorită? întrebă Eleanor.

Urmă o scurtă linişte, dar apoi Theodora râse:

— Nu.

— Îmi cer scuze, zise Eleanor, groaznic de ruşinată. N-am vrut să fiu indiscretă.

— Eşti haioasă, spuse Theodora atingându-i obrazul cu degetul.

„Am riduri în jurul ochilor”, gândi Eleanor şi îşi întoarse faţa dinspre foc.

— Spune-mi unde locuieşti tu, îi ceru Theodora.

Eleanor se gândi, uitându-se în jos la mâinile ei urâte. „Am fi putut să ne permitem o spălătoreasă; n-a fost corect. Mâinile mele sunt respingătoare.”

— Am o locuinţă mică doar a mea, zise încet. Un apartament, ca al tău, dar locuiesc singură. Mai mic decât al tău, fără îndoială. Încă îl mobilez – cumpăr lucrurile pe rând, ştii, ca să mă asigur că-mi iese totul absolut perfect. Perdelele albe. A trebuit să caut săptămâni întregi până mi-am găsit micii lei de piatră pentru fiecare colţ al

şemineului şi am o pisică albă şi cărţile şi discurile şi picturile mele. Toate trebuie să fie exact aşa cum vreau, pentru că doar eu le folosesc; odată am avut o ceaşcă albastră cu stele vopsite pe interior; când te uitai în ceaşca de ceai era plină de stele. Vreau o ceaşcă la fel.

— Poate o să apară vreuna la mine în magazin într-o zi, spuse Theodora. Atunci aş putea să ţi-o trimit. Într-o zi o să primeşti un pacheţel pe care o să scrie: „Lui Eleanor, cu drag, de la prietena ei Theodora”, şi înăuntru o să fie o ceaşcă albastră plină de stele.

— Eu aş fi furat vesela aia cu margini aurite, chicoti Eleanor.

— Mat, zise Luke.

— Ah, Doamne, Doamne, se văicări doctorul.

— Noroc chior, spuse Luke vesel. Domnişoarelor, aţi adormit lângă foc?

— Aproape, zise Theodora.

Luke traversă camera şi le întinse fiecăreia o mână ca să le ajute să se ridice, iar Eleanor, mişcându-se stângace, aproape căzu; Theodora se ridică într-o mişcare rapidă, se întinse şi căscă.

— Lui Theo i-e somn, anunţă ea.

— O să vă conduc la etaj, zise doctorul. Mâine va trebui să învăţăm pe unde să o luăm. Luke, stingi tu focul?

— N-ar fi bine să verificăm dacă sunt încuiate uşile? întrebă Luke. Îmi imaginez că doamna Dudley a încuiat uşa din spate când a plecat, dar celelalte?

— Îmi vine greu să cred că o să prindem pe cineva spărgând casa, zise Theodora. Şi oricum, domnişoara de companie obişnuia să încuie uşile, dar nu i-a folosit la nimic.

— Şi dacă vrem noi să evadăm? se interesă Eleanor.

Doctorul îi aruncă o privire fugară, apoi spuse încet:

— Nu văd niciun motiv să încuiem uşile.

— Cu siguranţă, nu prea există riscul să vină nişte hoţi din sat, zise Luke.

— În orice caz, spuse doctorul, eu n-o să adorm încă vreo oră de acum încolo; la vârsta mea, o oră de citit

înainte de culcare este esenţială, şi am fost prevăzător să iau *Pamela*[3] cu mine. Dacă vreunul dintre voi adoarme greu, pot să vă citesc cu voce tare. Îi conduse de-a lungul coridorului îngust şi prin marea sală de la intrare, spre scări. Am vrut deseori s-o încerc pe copii foarte mici, continuă el cu glas scăzut.

Eleanor o urmă pe Theodora pe trepte; până acum nu-şi dăduse seama cât de obosită era şi fiecare pas părea să-i ceară un efort epuizant. Îşi reamintea sâcâitor că era în Hill House, dar chiar şi camera albastră însemna, pentru moment, doar patul cu plapuma şi cuvertura albastre.

— Pe de altă parte, continuă doctorul în spatele ei, un roman de Fielding, comparabil ca lungime, n-ar merge niciodată la copiii foarte mici. Am nişte dubii şi în ceea ce-l priveşte pe Sterne…

Theodora se duse la uşa camerei verzi, se întoarse şi zâmbi.

— Dacă ţi se face cât de puţin frică, îi spuse lui Eleanor, fugi în camera mea.

— O să fac asta, spuse Eleanor serioasă. Mulţumesc, noapte bună.

— …şi, în orice caz, nu Smollett. Domnişoarelor, Luke şi eu suntem aici, de cealaltă parte a casei scării…

— Ce culori au camerele voastre? întrebă Eleanor, nereuşind să se abţină.

— Galbenă, zise doctorul surprins.

— Roz, spuse Luke cu un gest graţios de dezgust.

— Noi suntem albastru şi verde aici, îi informă Theodora.

— O să mai stau treaz, citind, zise doctorul. O să-mi las uşa întredeschisă, deci o să aud fiecare sunet. Noapte bună. Somn uşor.

— Noapte bună, zise şi Luke. Noapte bună tuturor.

Când închise uşa de la camera albastră în urma ei, Eleanor se gândi dărâmată că poate întunericul şi apăsarea casei erau cele care o oboseau în halul ăsta, însă

[3] *Pamela: or, Virtue Rewarded* – roman epistolar de Samuel Richardson, publicat în 1740 (n.red.).

nu mai conta. Patul albastru era atât de incredibil de moale! „Ciudat”, îşi spuse somnoroasă, „casa asta poate să fie atât de îngrozitoare şi totuşi în multe aspecte atât de confortabilă fizic – patul moale, peluza plăcută, focul cald, mâncarea doamnei Dudley. Şi compania. Acum pot să mă gândesc la ei; sunt singură. De ce e Luke aici? Dar *eu* de ce sunt aici? La final găseşti iubirea. Toţi au văzut că mi-a fost frică.”

Străbătută de un fior, se ridică în capul oaselor, întinzându-se după plapuma de la picioare. Apoi, pe jumătate amuzată şi pe jumătate înfrigurată, coborî din pat şi, în picioarele goale, se duse în linişte ca să întoarcă cheia în broască. „Nu vor şti că am încuiat-o”, gândi ea întorcându-se în grabă în pat. Cu plapuma în jurul ei, se uită cu o teamă subită spre fereastră, care lumina palid în întuneric, şi apoi la uşă. „Aş fi vrut să am o pastilă de somn”, îşi zise. Incapabilă să se abţină, se uită din nou peste umăr spre fereastră şi apoi spre uşă. „Se mişcă? Dar am încuiat-o; se mişcă?”

„Cred că m-aş simţi mai bine dacă aş avea cearşaful pe cap”, decise. Ascunsă adânc sub aşternuturi, chicoti, bucuroasă că nimeni altcineva nu putea s-o audă. În oraş nu dormea niciodată cu capul sub cearşaf. „Am bătut un drum atât de lung azi”, îşi spuse.

Apoi adormi, în siguranţă; în camera de alături, Theodora dormea zâmbind, cu lumina aprinsă. Ceva mai departe, doctorul, citind *Pamela,* îşi ridica din când în când capul să asculte şi o dată se duse până la uşă, unde rămase o clipă, uitându-se în lungul coridorului, înainte de a se întoarce la cartea lui. O lumină de veghe era aprinsă în vârful scărilor, deasupra mării de întuneric din hol. Luke dormea, având pe noptieră o lanternă şi moneda norocoasă pe care o purta tot timpul la el. În jurul lor casa uneltea, aşezându-se mai bine şi forfotind cu o mişcare care era aproape ca un fior.

La şase mile distanţă doamna Dudley se trezi, se uită la ceas, se gândi la Hill House şi închise repede ochii. Doamna Gloria Sanderson, care deţinea Hill House şi

locuia la trei sute de mile distanţă de ea, îşi închise romanul poliţist, căscă şi se întinse să stingă lumina, întrebându-se scurt dacă îşi amintise să pună lanţul la uşă. Prietena Theodorei dormea; la fel şi soţia doctorului şi sora lui Eleanor. Departe, în copacii de deasupra casei, o bufniţă urlă, şi spre dimineaţă începu o ploaie măruntă şi fină, brumoasă şi surdă.

— 4 —

1

La trezire, Eleanor îşi descoperi camera albastră gri şi lipsită de culoare în ploaia dimineţii. Îşi dădu seama că aruncase plapuma de pe ea în timpul nopţii şi dormise mai departe aşa cum obişnuia, cu capul pe pernă. O surprindea faptul că dormise până după ora opt şi gândi că era ca o ironie a sorţii faptul că primul somn bun de ani de zile îl avusese la Hill House. Întinsă în patul albastru, privind tavanul şters cu vagul lui model cioplit, se întrebă, încă pe jumătate adormită: „Ce-am făcut; m-am făcut de râs? Râd oare de mine?”

Trecu repede în revistă evenimentele din ajun; îşi putea aminti doar că păruse – trebuie să fi părut – mulţumită prosteşte, copilăreşte, aproape fericită; oare ceilalţi se amuzaseră să vadă că era o femeie aşa simplă? „Am spus tot felul de neghiobii, şi desigur că ceilalţi au observat. Azi să fiu mai retrasă, mai puţin făţiş recunoscătoare că m-au primit printre ei.”

Apoi, trezindu-se de-a binelea, îşi scutură capul şi oftă. „Eşti o fetiţă foarte prostuţă”, îşi spuse, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă.

Camera prinse viaţă în jurul ei; era în camera albastră din Hill House, perdelele de muselină se mişcau uşor la fereastră, iar bălăceala zgomotoasă din baie era probabil opera Theodorei, mai mult ca sigur prima la îmbrăcat, gata prima şi mai mult ca sigur înfometată.

— Bună dimineaţa, strigă Eleanor, iar Theodora îi răspunse pe nerăsuflate:

— Bună dimineaţa – termin într-un minut – îţi las cada plină – eşti hămesită? Pentru că eu sunt.

„Crede că nu aş face baie dacă nu mi-ar lăsa cada plină?” se întrebă Eleanor, apoi se ruşină; „am venit aici ca să nu mai am gânduri de genul ăsta”, îşi spuse aspru, după care se dădu jos din pat şi se duse la fereastră. Privi peste acoperişul verandei la peluza largă de jos, cu tufişurile şi pâlcurile de arbori învăluite în ceaţă. Mult mai jos, la

capătul peluzei era şirul de copaci care marca poteca spre pârâu, deşi perspectiva unui picnic vesel pe iarbă nu era prea atrăgătoare în dimineaţa asta. Avea să fie umezeală toată ziua, dar era o ploaie de vară care adâncea verdele ierbii şi al copacilor, îndulcind şi curăţând aerul. „E încântător”, îşi zise, surprinsă de propriul gând; se întreba dacă era prima persoană căreia Hill House i se părea încântătoare. „Sau *toţi* gândesc aşa în *prima* dimineaţă?”

Se înfioră şi descoperi în acelaşi timp că nu putea să-şi dea seama de ce era aşa entuziasmată, sentiment care o împiedica să-şi amintească de ce era bizar să te trezeşti fericit în Hill House.

— O să *mor* de foame.

Theodora bătu cu pumnul în uşa de la baie ca să-i dea de ştire că putea să intre, aşa că Eleanor îşi înhăţă halatul şi se grăbi.

— Încearcă să arăţi ca o rază rătăcită de soare, strigă Theodora din camera ei. E o zi aşa întunecoasă, că trebuie să fim puţin mai viu colorate ca de obicei.

„Cântă înainte de micul dejun şi o să plângi înainte să se lase noaptea”, îşi spuse Eleanor, deoarece fredonase în minte „În zăbavă nu-i belşugul…”

— Şi eu care credeam că *eu* sunt aia leneşă, zise încântată Theodora prin uşă, dar tu eşti mult, *mult* mai rea. Leneşă abia dacă *începe* să te descrie. Hai, că *trebuie* să fii deja destul de curată ca să cobori la micul dejun.

— Doamna Dudley pune masa la nouă. Ce-o să creadă când o să coborâm vesele şi zâmbăreţe?

— O să plângă de dezamăgire. Ce crezi, a ţipat cineva după ea în noapte?

Eleanor aruncă o privire critică unui picior săpunit.

— Eu am dormit buştean, zise ea.

— Şi eu la fel. Dacă nu eşti gata în trei minute, o să intru şi o să te înec. Îmi vreau *micul dejun.*

Eleanor se gândea că trecuse foarte mult timp de când nu se mai îmbrăcase ca să arate ca o rază rătăcită de soare sau de când nu-i mai fusese foame la micul dejun sau de când nu se mai deşteptase atât de trează, de conştientă de

sine, atât de chibzuită şi duioasă în atenţia pe care şi-o acorda; chiar şi pe dinţi se spălă cu o plăcere pe care nu-şi amintea s-o mai fi simţit vreodată. „De când a murit mama pesemne că am dormit mai prost decât mi-am dat seama.”

— *Încă* nu eşti gata?

— Vin, vin, zise Eleanor.

Fugi până la uşă, dar îşi aminti că era încuiată, aşa că o descuie fără zgomot.

Theodora o aştepta în hol, strălucitoare pe fundalul monoton, în carouri ţipătoare; privind-o, lui Eleanor îi era imposibil să-şi imagineze că femeia asta se îmbrăca vreodată sau că se spăla sau că se mişca sau că mânca sau dormea sau vorbea fără să se bucure în fiecare clipă de lucrurile pe care le făcea. „Poate că Theodorei nu-i pasă niciodată deloc de ceea ce ar putea crede alţii despre ea.”

— Tu îţi dai seama că s-ar putea să ne mai ia încă o oră sau mai mult doar ca să *găsim* sufrageria? zise Theodora. Dar poate că ne-au lăsat o hartă – ştiai că Luke şi doctorul s-au trezit acum câteva ore? Am vorbit cu ei de la fereastră.

„Au început fără mine”, gândi Eleanor; „mâine o să mă trezesc devreme şi o să fiu la fereastră să vorbesc şi eu cu ei.” Când ajunseră la baza scării, Theodora traversă marele hol întunecat şi puse mâna cu încredere pe o uşă.

— Aici, zise ea, dar uşa se deschise într-o cameră slab luminată, în care răsuna ecoul şi pe care niciuna dintre ele n-o mai văzuse.

— Ba aici, spuse Eleanor, însă uşa pe care o alesese ducea spre coridorul la capătul căruia se afla salonaşul unde şezuseră în faţa focului în ajun.

— E în cealaltă parte a holului faţă de *aia,* zise Theodora întorcându-se derutată. La *naiba!* Îşi dădu capul pe spate şi urlă: Luke? Doctore?

De departe auziră un strigăt de răspuns, şi Theodora se duse să mai deschidă o uşă.

— Dacă ei au impresia că o să mă ţină pentru totdeauna în holul ăsta împuţit, încercând fiecare uşă una după alta ca să-mi primesc micul dejun…

— Aia e cea corectă, cred, zise Eleanor, cu camera întunecată prin care trebuie să trecem şi apoi sufrageria dincolo de ea.

Theodora urlă din nou, se izbi de o piesă uşoară de mobilier şi înjură cu sete. Uşa de pe partea cealaltă se deschise, iar doctorul se ivi în prag.

— Bună dimineaţa.

— Casă jegoasă şi împuţită, bombăni Theodora frecându-şi genunchiul. Bună dimineaţa.

— În mod cert n-o să vă vină să credeţi, zise doctorul, dar cu trei minute în urmă aceste uşi erau larg deschise. Le-am lăsat deschise ca să vă puteţi găsi drumul. Stăteam înăuntru şi le-am văzut cum s-au închis fix înainte să strigaţi. Ei bine, bună dimineaţa.

— Scrumbii afumate, spuse Luke de la masă. Bună dimineaţa. Domnişoarelor, sper că vă *plac* scrumbiile afumate.

Trecuseră de întunericul unei nopţi, se întâlniseră dimineaţa în Hill House şi erau o familie, salutându-se cu o lejeritate degajată şi ocupându-şi scaunele pe care le folosiseră cu o seară în urmă la cină.

— Un mic dejun copios este clar ceea ce doamna Dudley a convenit să servească la nouă, zise Luke agitând o furculiţă. Începusem să ne întrebăm dacă sunteţi genul „o cafea şi o chiflă-n pat”.

— Am fi ajuns aici mult mai repede în orice altă casă, zise Theodora.

— Chiar ne-aţi lăsat uşile deschise? întrebă Eleanor.

— Aşa am ştiut că veniţi încoace, îi răspunse Luke. Am văzut uşile cum se trântesc.

— Astăzi deschidem toate uşile şi le ţintuim în cuie, hotărî Theodora. O să mă plimb prin casa asta până când pot să găsesc mâncare de zece ori din zece. Am dormit cu lumina aprinsă toată noaptea, îi mărturisi doctorului, dar nu s-a întâmplat absolut nimic.

— A fost foarte linişte, încuviinţă el.

— Ne-aţi vegheat toată noaptea? întrebă Eleanor.

— Până pe la trei, când *Pamela* a reuşit să mă adoarmă.

N-am auzit niciun sunet până când a început ploaia, pe la două. Una dintre voi a urlat în somn la un moment dat…

— Asta probabil am fost eu, recunoscu Theodora fără jenă. Am visat-o pe sora haină la porţile casei ăsteia.

— Şi eu am visat-o, zise Eleanor. Se uită la doctor şi spuse dintr-odată: E *jenant.* Să te gândeşti la frica pe care o simţi, mă refer.

— Ştii că suntem în asta împreună, încercă Theodora s-o liniştească.

— E mai rău dacă încerci să n-o arăţi, zise doctorul.

— Îndopaţi-vă cu scrumbii, le îndemnă Luke. Apoi vă va fi imposibil să mai simţiţi ceva.

Eleanor simţea, la fel ca deunăzi, că discuţia era mutată cu abilitate de la gândul fricii, atât de prezent în mintea ei. Poate că avea să i se permită din când în când să vorbească pentru toată lumea, astfel încât, liniştind-o pe ea, să se liniştească pe ei înşişi şi să lase subiectul în urmă; poate că, fiind un recipient pentru orice fel de frică, avea destulă pentru toţi. „Sunt ca nişte copii”, se gândi mânioasă, „provocându-se unul pe altul să meargă primul, gata să se întoarcă să ocărască pe oricine ajunge ultimul.” Împinse farfuria din faţa ei şi oftă.

— Înainte să mergem la culcare *diseară,* îi spunea Theodora doctorului, vreau să mă asigur că am văzut fiecare milimetru din casa asta. Să nu mai zac acolo întrebându-mă ce e deasupra mea sau sub mine. Şi *trebuie* să deschidem nişte geamuri şi să ţinem uşile deschise ca să nu mai bâjbâim aiurea.

— Nişte indicatoare, sugeră Luke. Săgeţi pe care scrie IEŞIREA PE AICI.

— Sau DRUM FĂRĂ IEŞIRE, propuse Eleanor.

— Sau CĂDERI DE MOBILĂ, zise Theodora. Hai să le facem, îi spuse lui Luke.

— Mai întâi să explorăm cu toţii casa, zise Eleanor, poate prea repezită, pentru că Theodora se întoarse şi-i aruncă o privire mirată. Nu vreau să fiu lăsată în urmă în vreun pod sau ceva, adăugă Eleanor îmbujorată.

— Nimeni nu vrea să te lase în urmă pe nicăieri, o

asigură Theodora.

— Atunci, sugerez mai întâi să terminăm cafeaua din oală şi apoi să mergem neliniştiţi din cameră în cameră, încercând să descoperim un plan raţional în spatele casei ăsteia, lăsând uşile deschise pe măsură ce avansăm. N-am crezut niciodată, spuse Luke scuturând trist din cap, că o să fiu pe cale să moştenesc o casă în care să am nevoie să atârn indicatoare ca să-mi găsesc drumul.

— Trebuie să numim cumva încăperile, zise Theodora. Să presupunem că ţi-aş da întâlnire, Luke, în a doua cea mai bună cameră de zi. Cum ai putea să ştii unde să mă găseşti?

— Ai putea să fluieri până ajung la tine, propuse Luke.

Theodora se înfioră.

— M-ai auzi fluierând şi strigându-te în timp ce te-ai plimba de la uşă la uşă, nereuşind niciodată să o deschizi pe cea corectă, şi eu aş fi înăuntru, fără să reuşesc să găsesc o cale de ieşire…

— Şi fără nimic de mâncare, completă Eleanor nemiloasă.

Theodora o privi din nou.

— Şi fără nimic de mâncare, repetă după o clipă. E casa ororilor de la bâlci. Camere care se întretaie şi uşi care duc pretutindeni în acelaşi timp şi care se închid când te apropii! Pun pariu că undeva găsim şi oglinzi care te lăţesc îngrozitor şi un furtun cu aer care să-ţi ridice fustele şi ceva care sare dintr-un coridor întunecat şi îţi râde în faţă…

Dintr-odată tăcu şi îşi înşfăcă ceaşca atât de abrupt, încât îşi vărsă cafeaua.

— Nici chiar aşa, zise doctorul calm. De fapt, încăperile de la parter sunt dispuse în ceea ce aş putea numi cercuri concentrice. La mijloc e salonaşul în care am stat aseară; în jurul lui, aproximativ, se află o serie de camere – camera de recreere, spre exemplu, şi o cameră de zi lugubră, mobilată în satin trandafiriu…

— Unde eu şi Eleanor ne vom duce în fiecare dimineaţă să brodăm la gherghef.

— …şi în jurul acestora – le numesc camerele interioare pentru că nu au niciun contact direct cu exteriorul; vedeţi voi, n-au nici ferestre – în jurul acestora este un inel de camere exterioare, salonul, biblioteca, terasa închisă şi…

— Nu, zise Theodora clătinând din cap. Eu sunt încă pierdută în satinul trandafiriu.

— Iar veranda încercuieşte toată casa. Există uşi care se deschid spre verandă din salon şi din terasa închisă şi dintr-o cameră de zi. Există şi un coridor…

— Opreşte-te, opreşte-te. Theodora râdea, dar adăugă clătinând din cap: E o casă spurcată, *infectă.*

Uşa batantă din colţul sufrageriei se deschise şi doamna Dudley apăru în prag ţinând canatul cu o mână, uitându-se inexpresiv la masa de mic dejun.

— La zece strâng, îi anunţă.

— Bună dimineaţa, doamnă Dudley, zise Luke.

Doamna Dudley îşi întoarse privirea spre el.

— La zece strâng. Vasele trebuie să ajungă înapoi în raft. Le scot iar pentru prânz. Prânzul îl aşez la unu, însă mai întâi vasele trebuie să ajungă înapoi în raft.

— Desigur, doamnă Dudley. Doctorul se ridică şi îşi puse şervetul pe masă. A terminat toată lumea?

Sub privirea doamnei Dudley, Theodora îşi duse la gură ceaşca şi îşi termină cafeaua pe îndelete, apoi îşi atinse buzele cu şervetul şi se lăsă pe spate.

— Splendid mic dejun, zise ea pe un ton conversativ. Vesela aparţine casei?

— Vesela trebuie să stea pe raft, insistă doamna Dudley.

— Şi sticlăria, argintăria şi feţele de masă? Sunt foarte frumoase.

— Feţele de masă trebuie să stea în sertarul pentru feţe de masă din sufragerie. Argintăria trebuie să stea în sipetul pentru argintărie. Paharele trebuie să stea pe raft.

— Probabil suntem o belea pentru dumneavoastră, zise Theodora.

Doamna Dudley nu mai scoase niciun cuvânt, într-un final spuse:

— La zece strâng. Servesc prânzul la unu.

Theodora râse şi se ridică.

— Haide, zise ea, haide, haide. Hai să mergem să deschidem uşi.

Cum era şi normal, începură cu uşa de la sufragerie, pe care o blocară cu un scaun masiv. Dincolo de ea era camera de recreere; măsuţa de care se împiedicase Theodora era o masă joasă, încrustată, de şah („Cum am putut s-o ratez aseară?" zise doctorul iritat), iar într-un capăt erau mese pentru jocuri de cărţi şi scaune şi o vitrină înaltă cu mingi de crochet şi o tablă de cribbage, unde găsiseră şi setul de şah în ajun.

— Grozav loc să petreci o oră lipsită de griji, zise Luke din uşă, uitându-se la camera mohorâtă.

Verdele rece al suprafeţelor meselor se reflecta nefericit în dalele întunecate ale şemineului; inevitabilele lambriuri de lemn nu erau nicidecum înfrumuseţate de seria de gravuri cu teme sportive, care păreau în întregime destinate diferitelor metode de a omorî animale sălbatice, iar de deasupra şemineului, un cap de căprioară îi privea cu o jenă vădită.

— Aici veneau să se distreze, spuse Theodora, şi vocea ei se întoarse cu un ecou tremurat din tavanul înalt. Veneau aici, explică ea, ca să ia o pauză de la atmosfera apăsătoare a casei.

Capul căprioarei se uita în jos la ea cu jale.

— Săracele fetiţe, continuă Theodora. Putem, *vă rog,* să dăm jos *bestia* aia de acolo?

— Cred că te place, zise Luke. Nu şi-a luat ochii de la tine de când am intrat. Hai s-o tulim de aici.

Blocară uşa şi ieşiră în holul care strălucea posomorât în lumina venită din camerele deschise.

— Când dăm peste o cameră cu ferestre, le vom deschide, spuse doctorul. Până atunci, hai să ne mulţumim să deschidem uşa din faţă.

— Tu te tot gândeşti la copiii ăia mici, îi spuse Eleanor Theodorei, dar eu nu mi-o pot scoate din minte pe domnişoara de companie care se plimba prin aceste camere întrebându-se cine mai e prin casă.

Luke deschise masiva uşă de la intrare cu o smucitură şi rostogoli o vază ca s-o ţină deschisă. Mirosul cald al ploii şi ierbii ude inundă holul şi pentru un minut rămaseră în uşa deschisă, respirând aerul de afară. Apoi doctorul spuse:

— Iată *aici* ceva ce niciunul dintre voi nu a anticipat. Deschise o uşă mică, ascunsă lângă cea principală, şi făcu un pas în spate zâmbind. Biblioteca. Din turn.

— Nu pot intra acolo, zise Eleanor, luându-se pe ea însăşi prin surprindere. Chiar nu putea. Se trase înapoi, copleşită de mirosul rece de mucegai şi pământ care-i umplea năvalnic nările. Mama mea… îngăimă, neştiind ce voia să spună.

Îşi lipi spatele cu putere de perete.

— Serios? făcu doctorul, privind-o cu interes. Theodora?

Theodora ridică din umeri şi intră în bibliotecă; Eleanor se cutremură.

— Luke? întrebă doctorul, dar Luke era deja înăuntru.

De unde se afla, Eleanor putea să vadă doar o parte a peretelui circular al bibliotecii, unde era o scară îngustă de fier ducând în sus şi poate, având în vedere că acela era turnul, în sus şi în sus şi în sus; închise ochii şi auzi vocea doctorului de la distanţă, reverberând din zidurile de piatră.

— Vedeţi chepengul acela micuţ din umbră? Dă într-un balconaş, acolo se presupune că s-a spânzurat fata aceea, mai ţineţi minte. Un loc foarte adecvat, cu siguranţă; mai adecvat pentru sinucideri, aş zice, decât pentru cărţi. Se presupune că a legat sfoara de balustrada de fier şi apoi pur şi simplu a călcat…

— Mersi, zise Theodora dinăuntru. Acum pot să mi-o imaginez perfect, mulţumesc. Dacă aş fi fost eu, probabil că aş fi trecut sfoara pe după capul căprioarei din sala de jocuri, dar presupun că era legată sentimental de acest turn; ce cuvânt frumos e „legată” în contextul ăsta, nu credeţi?

— Delicios. Era vocea lui Luke, mai puternică; se pregăteau să iasă din bibliotecă în holul unde îi aştepta Eleanor. Cred că o să transform această cameră într-un

club de noapte. O să pun orchestra acolo sus pe balcon, iar animatoarele o să coboare pe scara aceea spiralată de fier; barul…

— Eleanor, zise Theodora, eşti mai bine acum? E o încăpere absolut groaznică, ai avut dreptate să te ţii departe de ea.

Eleanor se dezlipi de perete; avea mâinile reci şi îi venea să plângă, dar întoarse spatele uşii de la bibliotecă pe care doctorul o blocă deschisă cu un teanc de cărţi.

— Nu cred c-o să citesc prea mult cât sunt aici, spuse ea încercând să pară calmă. În niciun caz dacă toate cărţile miros precum biblioteca.

— Eu n-am simţit niciun miros, zise Montague. Se uită întrebător la Luke, care clătină din cap. Ciudat, continuă doctorul, şi exact ăsta e genul de chestie pe care-l căutăm. Notează-ţi senzaţiile, draga mea, şi încearcă să le descrii cât mai precis.

Theodora era confuză. Se învârtea de colo colo prin hol, uitându-se în spate la scară şi apoi iar la uşa din faţă.

— Sunt două uşi de intrare în casă? Sunt eu zăpăcită?

Doctorul zâmbi fericit; era clar că sperase să pună cineva o astfel de întrebare.

— Aceasta este singura. Este cea pe care aţi intrat ieri.

Theodora se încruntă.

— Atunci de ce nu putem eu şi Eleanor să vedem turnul de la ferestrele camerelor noastre? Camerele dau spre faţa casei, şi totuşi…

Doctorul râse şi bătu din palme.

— În sfârşit! Isteaţa Theodora. De asta am vrut să vedeţi casa la lumina zilei. Haide, aşezaţi-vă pe trepte şi vă spun.

Se aşezară toţi pe trepte ascultători, uitându-se în sus la doctor, care îşi luă postura de predare şi începu:

— Una dintre trăsăturile ciudate ale casei este planul ei…

— Casa Ororilor de la bâlci.

— Exact. Nu v-aţi mirat deloc cât de *extrem* de dificil ne este să ne orientăm? O casă normală nu ne-ar fi făcut pe toţi patru atât de confuzi pentru atât de mult timp, şi totuşi

iar şi iar am ales uşile greşite, camera pe care o căutăm ne tot scapă. Până şi eu am avut probleme. Oftă şi încuviinţă din cap, apoi continuă: îndrăznesc să spun că bătrânul Hugh Crain se aştepta ca într-o zi Hill House să devină un punct de atracţie, precum Casa Winchester din California sau numeroasele case octogonale; vă veţi aminti că el însuşi a proiectat-o şi, aşa cum v-am mai spus, era un tip ciudat. Fiecare unghi, şi aici doctorul făcu un gest spre uşă, fiecare unghi este puţin greşit. Hugh Crain mai mult ca sigur îşi detesta semenii, cu casele lor logice, pătrăţoase, pentru că a construit-o pe aceasta astfel încât să se potrivească cu mintea lui. Unghiurile, despre care presupuneţi că sunt unghiurile drepte cu care sunteţi obişnuiţi – şi aveţi toate drepturile să presupuneţi că sunt aşa – sunt de fapt obtuze sau ascuţite, diferenţa fiind de o fracţiune de grad. Sunt sigur, spre exemplu, că voi credeţi că scările pe care staţi sunt drepte, pentru că nu sunteţi pregătiţi pentru scări care nu sunt drepte…

Se mişcară neliniştiţi şi Theodora puse în grabă o mâna pe balustradă, de parcă ar fi simţit că risca să cadă.

— …sunt de fapt uşor înclinate spre axul central; uşile sunt foarte puţin descentrate – ăsta ar putea fi motivul, apropo, pentru care se trântesc dacă nu sunt ţinute; m-am întrebat azi-dimineaţă dacă nu cumva paşii celor două domnişoare care veneau spre noi nu au perturbat echilibrul delicat al uşilor. Desigur, rezultatul tuturor acestor mici aberaţii se traduce într-o distorsiune destul de mare a întregii case. Theodora nu poate vedea turnul de la fereastra camerei sale, pentru că turnul e, de fapt, în colţul casei. De la fereastra camerei Theodorei e complet invizibil, deşi de aici pare să fie chiar lângă camera sa. Fereastra de la camera Theodorei este în realitate la cinci metri mai la stânga de unde suntem noi acum.

Theodora îşi întinse mâinile neputincioasă.

— Of, Doamne!

— Înţeleg, zise Eleanor. Acoperişul verandei ne induce în eroare. Dacă privesc pe fereastră văd acoperişul verandei şi, pentru că am intrat direct în casă şi am urcat

scările, am presupus că uşa de la intrare era chiar dedesubt, când de fapt…

— Vezi doar acoperişul verandei, o aprobă doctorul. Uşa de la intrare e departe; şi ea şi turnul sunt vizibile din camera copiilor, care e cea mare de la capătul holului; o s-o vizităm mai târziu. Este o capodoperă de dezorientare arhitecturală, conchise el cu tristeţe. Scara dublă de la Chambord…

— Deci totul este un pic descentrat? întrebă Theodora încă nedumerită. De asta pare totul atât de confuz?

— Ce-o să se întâmple când o să ne întoarcem într-o casă adevărată? vru Eleanor să ştie. Adică… o… păi… o casă *adevărată?*

— Poate că e ca atunci când cobori de pe vapor, zise Luke. După ce petreci ceva timp aici simţul echilibrului poate fi atât de distorsionat, încât îţi va lua ceva timp să scapi de răul de uscat, sau de echilibrul dobândit la Hill House. Se poate cumva, îl întrebă pe doctor, ca ceea ce oamenii presupuneau că sunt manifestări paranormale să fi fost de fapt rezultatul unei uşoare pierderi de echilibru a celor care au locuit aici? Urechea internă, îi spuse Theodorei cu înţeles.

— Cu siguranţă îi afectează pe oameni cumva, zise doctorul. Am ajuns să ne încredem orbeşte în simţul echilibrul şi în raţiune, aşa că mintea tinde să se lupte cu vehemenţă ca să-şi conserve propriile tipare stabile împotriva oricărei dovezi că e înclinată într-o parte. Se întoarse şi le făcu semn să-l urmeze: Ne mai aşteaptă minunăţii.

Ceilalţi înaintară păşind atenţi, testând podelele la fiecare mişcare. Trecură prin coridorul îngust spre salonaşul unde petrecuseră seara precedentă şi de acolo, blocând toate uşile deschise în urma lor, se duseră în cercul exterior de camere, care dădeau spre verandă. Trăgeau draperiile grele din faţa geamurilor, lăsând lumina de afară să intre în Hill House. Traversară o sală de muzică unde o harpă stătea semeaţă la o parte, fără nicio vibraţie a corzilor care să le marcheze paşii. Un pian cu

coadă era ferm închis, având deasupra un candelabru în care toate lumânările rămăseseră neatinse de vreo flacără. Pe o masă cu blat de marmură se aflau flori de ceară sub sticlă, iar scaunele erau subţiri ca nişte rămurele şi aurite. Dincolo de asta era terasa acoperită, cu uşi înalte de sticlă care le dezvăluiau ploaia de afară şi ferigi care creşteau jilave în jurul şi peste mobilierul de răchită. Aici era neplăcut de umed, aşa că părăsiră repede încăperea ca să treacă printr-o intrare arcuită în camera de zi, unde se opriră, îngroziţi şi neîncrezători.

— Nu e acolo, zise Theodora râzând slab. Nu cred că e acolo. Clătină din cap. Eleanor, o vezi şi tu?

— Cum…? făcu Eleanor neajutorată.

— Mă gândeam că o să fiţi încântate.

Doctorul era mulţumit de sine.

Un perete întreg al camerei de zi era acaparat de o sculptură de marmură; pe fundalul dungilor mov şi al covorului înflorat era imensă şi grotescă şi cumva de un alb golaş; Eleanor îşi puse mâinile la ochi, pe când Theodora se lipi de ea.

— Mă gândeam că intenţia era de a o înfăţişa pe Venus care iese dintre valuri, zise doctorul.

— Ba deloc, spuse Luke, găsindu-şi glasul, e Sfântul Francisc vindecând leproşii.

— Nu, nu, zise Eleanor. Unul dintre ei e un dragon.

— Nu e nimic din astea, spuse Theodora uitându-se în jur; e un portret de familie, prostuţilor. Montaj. *Oricine* ar şti asta din prima; figura aceea centrală, aceea înaltă, neacoperită – Sfinte Dumnezeule! – masculină, ăla e bătrânul Hugh, felicitându-se că a construit Hill House, iar cele două nimfe însoţitoare sunt fiicele lui. Cea din dreapta, care pare să fluture un ştiulete de porumb, de fapt vorbeşte despre procesul ei, şi cealaltă, aia mică de la capăt, e domnişoara de companie, iar femeia de la *celălalt* capăt…

— E doamna Dudley, respectând cu stricteţe modelul real, râse Luke.

— Şi iarba aia pe care stau toţi de fapt reprezintă

covorul din sufragerie, puţin crescut. A mai observat cineva covorul din sufragerie? Arată ca un câmp de fân şi îl simţi cum te gâdilă la glezne. În spate, chestia aia boltită care seamănă cu un fel de măr, *aia* e…

— Un simbol al protecţiei casei, mai mult ca sigur, zise doctorul Montague.

— N-aş vrea să mă gândesc că ar putea să cadă peste noi, spuse Eleanor. De vreme ce casa e atât de dezechilibrată, domnule doctor, nu există nicio şansă să se întâmple asta, nu?

— Am citit că statuia a fost amplasată cu mare grijă şi prin costuri exorbitante ca să compenseze nesiguranţa podelei pe care stă. Oricum, a fost aşezată aici după ce casa a fost construită şi nu a căzut încă. Este posibil, să ştiţi, ca Hugh Crain s-o fi admirat, poate o găsea chiar frumoasă.

— Este de asemenea posibil s-o fi folosit ca să-şi sperie copiii, opină Theodora. Ce cameră frumoasă ar fi fost fără ea. Se întoarse legănându-se. O cameră de dans pentru domnişoare cu fuste lungi. E loc destul pentru un dans popular. Hugh Crain, îmi acorzi acest dans? spuse ea făcând o reverenţă în faţa statuii.

— Mi se pare că e pe cale să accepte, zise Eleanor, dându-se involuntar în spate.

— Nu-l lăsa să te calce pe degete, râse doctorul. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat cu Don Juan.

Theodora atinse timid statuia, punând un deget pe mâna întinsă a uneia dintre figuri.

— Marmura şochează întotdeauna, zise ea. Niciodată nu-ţi dă senzaţia pe care ţi-o închipui iniţial. Presupun că o statuie în mărime naturală seamănă atât de mult cu o persoană în carne şi oase, încât te-ai aştepta să-i simţi pielea.

Strălucitoare în camera aceea întunecată, schiţă câţiva paşi de dans, întorcându-se ca să se încline în faţa statuii.

— În capăt, le spuse doctorul lui Eleanor şi Luke, sub draperiile acelea, sunt uşi care duc spre verandă; când Theodorei i se va face cald de la atâta dans, poate să iasă

pe aici în aerul răcoros.

Traversă încăperea ca să tragă grelele draperii albastre la o parte şi deschise uşile. Din nou mirosul de ploaie caldă intră în casă odată cu o rafală de vânt, astfel încât o adiere părea să alunece pe statuie, atingând uşor pereţii coloraţi.

— Nimic din casa asta nu se mişcă, până când îţi muţi privirea şi atunci parcă prinzi ceva în colţul ochiului, remarcă Eleanor. Uitaţi-vă la figurinele de pe rafturi; când ne-am întors cu spatele, toate dansau cu Theodora.

— *Eu* mă mişc, zise Theodora, făcând piruete spre ei.

— Flori sub sticlă, zise Luke. Canafuri. Începe să-mi placă această casă.

Theodora o trase pe Eleanor de păr.

— Ne luăm la întrecere în jurul verandei, îi zise, după care o zbughi spre uşă.

Eleanor, neavând timp să ezite sau să se gândească, o urmă. Râzând în timp ce alerga pe verandă, o văzu pe Theodora intrând pe altă uşă, aşa că se grăbi şi ea într-acolo. Când se opri să-şi tragă răsuflarea constată că ajunseseră în bucătărie, iar doamna Dudley se întorsese de la chiuvetă şi le privea în tăcere.

— Doamnă Dudley, am început să explorăm casa, o informă Theodora politicoasă.

Ochii doamnei Dudley se mutară la ceasul de deasupra aragazului.

— Este unsprezece jumate. Eu…

— …serviţi prânzul la unu, zise Theodora. Am vrea să ne uităm prin bucătărie, dacă ne permiteţi. Cred că am văzut toate celelalte încăperi de la parter.

Doamna Dudley rămase tăcută o vreme; apoi, înclinându-şi capul supusă, se întoarse şi traversă bucătăria spre una dintre uşile de pe partea cealaltă. Când o deschise, văzură o scară dosnică pe care doamna Dudley o porni în sus, nu înainte de a închide uşa în urma ei. Theodora făcu un semn cu capul spre uşă şi aşteptă o clipă înainte să zică:

— Mă întreb dacă doamna Dudley n-are o slăbiciune pentru mine, zău.

— Bănuiesc că s-a dus sus să se spânzure, murmură Eleanor. Hai să aflăm ce avem la prânz, dacă tot suntem aici.

— Nu deranja nimic, o preveni Theodora. Ştii doar foarte bine că vasele trebuie să stea pe raft. Chiar crezi că femeia asta vrea într-adevăr să ne gătească un sufleu? Ăsta e cu siguranţă un vas de sufleu, uite şi ouă şi caşcaval…

— E o bucătărie frumoasă, spuse Eleanor. În casa mamei mele bucătăria era întunecată şi îngustă şi nimic din ce găteai în ea nu avea niciodată nici gust, nici culoare.

— Şi bucătăria ta cum e? întrebă Theodora absentă, în apartamentul tău mic? Eleanor, uită-te la uşi.

— Eu nu ştiu să fac sufleu, zise Eleanor.

— Uită-te, Eleanor. Uite uşa care dă spre verandă şi încă una care se deschide spre nişte trepte care coboară – spre pivniţă, bănuiesc – şi încă una acolo care dă iar spre verandă şi cea pe care a folosit-o să se ducă sus şi încă una acolo…

— Spre verandă din nou, zise Eleanor deschizând-o. Trei uşi care dau toate spre verandă din aceeaşi bucătărie.

— Şi uşa care dă spre cămara de serviciu şi mai departe spre sufragerie. Dar ştiu că bunei noastre doamne Dudley îi plac uşile, nu? Cu siguranţă, poate – şi ochii lor se întâlniră – să iasă repede în orice direcţie pofteşte.

Eleanor se întoarse subit şi ieşi iar pe verandă.

— Mă întreb dacă l-a pus pe Dudley să-i mai facă nişte uşi în plus. Mă întreb ce părere are despre faptul că lucrează într-o bucătărie în care o uşă s-ar putea deschide în spatele ei fără ca ea să-şi dea seama. Mă întreb, de fapt, peste ce dă doamna Dudley în bucătărie, de vrea să se asigure că o să găsească o cale de ieşire în orice direcţie ar apuca-o. Mă întreb…

— Taci, zise Theodora amiabil. Un bucătar neliniştit nu poate face un sufleu bun, oricine ştie asta, şi probabil că ne ascultă de pe scară. Hai să alegem una dintre uşile ei şi s-o lăsăm deschisă în urma noastră.

Luke şi doctorul stăteau pe verandă, uitându-se la peluză; uşa principală era straniu de aproape, chiar

dincolo de ei. În spate, părând să fie aproape deasupra casei, dealurile măreţe tronau mute şi monotone în ploaie. Eleanor se plimbă în jurul verandei, gândindu-se că nu mai întâlnise niciodată o casă atât de complet înconjurată. „Ca o curea foarte strânsă”, gândi ea; „oare casa ar exploda în toate direcţiile dacă ar dispărea veranda?” Bănuia că parcursese o mare parte din ocol când văzu turnul. Se înălţă dintr-odată în faţa ei, aproape fără avertisment, în timp ce lua o curbă a verandei. Era făcut din piatră gri, grotesc de solid, îndesat cu forţa în peretele de lemn al casei, cu veranda insistentă care-l ţinea acolo. „Hidos”, gândi ea, şi apoi îşi dădu seama că, dacă vreodată s-ar fi întâmplat să ardă casa, turnul ar fi dăinuit mai departe, gri şi respingător peste ruine, avertizând oamenii să nu se apropie de ceea ce mai rămăsese din Hill House, poate cu câte o piatră căzută pe ici, pe colo, astfel încât bufniţele şi liliecii să poată să intre şi să iasă şi să-şi construiască cuiburi printre cărţile de jos. Cam la jumătatea înălţimii lui începeau ferestrele, fante subţiri şi înclinate în piatră. Întrebându-se cum ar fi arătat totul dacă ar fi privit prin ele, se miră că nu reuşise să intre în turn. „Nu voi privi niciodată prin ferestrele acelea”, gândi ea şi încercă să-şi imagineze scara îngustă de fier cum se ducea în sus şi împrejur la ultimul nivel. Construcţia avea un acoperiş conic de lemn, cu un foişor de lemn în vârf. Probabil că ar fi fost ridicol în orice altă casă, dar aici, în Hill House, se integra vesel şi răbdător, aşteptând poate o creatură plăpândă care să se târască prin ferestruică pe acoperişul înclinat, întinzându-se spre foişor, împletind o sfoară…

— O să cazi, o avertiză Luke.

Eleanor se sperie; îşi coborî ochii anevoie şi observă că se ţinea strâns de balustrada verandei şi se aplecase mult pe spate.

— Să n-ai încredere în echilibrul tău în Hill House, încântătoare mea proprietate, adăugă el.

Ameţită, Eleanor trase aer adânc în piept şi se clătină. O prinse şi o ţinu în timp ce ea încerca să-şi găsească echilibrul în lumea care se balansa, unde copacii şi peluza

păreau cumva înclinate într-o parte şi cerul se învârtea şi se legăna.

— Eleanor? zise Theodora de undeva de aproape; se auzi şi sunetul paşilor doctorului alergând pe verandă.

— Casa asta nenorocită, bombăni Luke. Trebuie să fii cu ochii pe ea încontinuu.

— Eleanor? zise doctorul.

— Sunt bine, răspunse ea scuturându-şi capul şi stând nesigură pe picioare. Mă lăsasem pe spate ca să văd vârful turnului şi am ameţit.

— Era aproape la orizontală când am prins-o, explică Luke.

— Am avut şi eu senzaţia asta mai devreme, zise Theodora, de parcă mergeam pe perete.

— Adu-o înăuntru, îi ceru doctorul lui Luke. Nu e aşa rău când eşti *în* casă.

— Chiar sunt bine, îl asigură Eleanor foarte jenată. Merse cu paşi atenţi de-a lungul verandei până la uşa de la intrare, care era închisă. Credeam că am lăsat-o deschisă, zise ea cu un tremur în glas.

Montague trecu pe lângă ea şi deschise uşa masivă din nou. Înăuntru, holul revenise la starea iniţială; toate uşile pe care le lăsaseră deschise erau din nou închise. Când doctorul deschise uşa dinspre camera de recreere, puteau vedea peste umărul lui că uşile de la sufragerie erau închise, iar scăunelul pe care-l proptiseră în una dintre ele era înapoi în locul lui de la perete. În budoar şi în camera de zi, în salon şi în terasa acoperită, uşile şi ferestrele erau închise, draperiile trase şi întunericul domnea din nou.

— E doamna Dudley, zise Theodora.

Mergea în urma doctorului şi a lui Luke, care treceau la repezeală dintr-o cameră în alta, deschizând uşile larg şi blocându-le, trăgând perdelele de la ferestre şi lăsând iar aerul cald şi umed în casă.

— Doamna Dudley a făcut-o şi ieri, imediat ce eu şi Eleanor ne-am dat din drum. Preferă să le închidă ea, decât să vină şi să descopere că s-au închis singure, pentru că uşile trebuie să stea închise şi ferestrele trebuie să stea

închise şi vesela trebuie să stea în…

Theodora începu să râdă nebuneşte, iar doctorul se întoarse spre ea şi se încruntă iritat.

— Doamna Dudley ar face bine să-şi cunoască lungul nasului. O să bat uşile astea în cuie dacă e nevoie. Coti pe coridor spre salonaşul lor şi deschise uşa cu o bufnitură de perete. N-o să rezolv nimic dacă mă pierd cu firea, zise el dând un şut cu ură în uşă.

— Sherry, în salon, înainte de prânz, anunţă Luke amiabil. Domnişoarelor, după voi.

2

— Doamnă Dudley, un sufleu admirabil, zise doctorul punând furculiţa jos.

Doamna Dudley se întoarse să-l privească scurt şi intră în bucătărie cu o farfurie goală.

Montague suspină şi îşi mişcă umerii obosit.

— După veghea mea de azi-noapte, simt nevoia să mă odihnesc în după-amiaza asta. Şi tu, Eleanor, ai face bine să te întinzi o oră. Poate că o siestă regulată ne-ar prii tuturor.

— Înţeleg, spuse Theodora amuzată. Trebuie să trag un pui de somn după prânz. S-ar putea să râdă de mine când mă întorc acasă, dar pot oricând să le spun că a făcut parte din programul meu de la Hill House.

— Poate o să avem probleme să adormim la noapte, zise doctorul.

Un fior făcu înconjurul mesei, întunecând lumina argintăriei şi culorile vii ale porţelanurilor, un norişor care pluti prin sufragerie şi o aduse pe doamna Dudley în urma lui.

— Este două fără cinci minute, spuse doamna Dudley.

3

Eleanor nu dormi toată după-amiaza, deşi i-ar fi plăcut; în schimb, stătu tolănită în patul Theodorei din camera verde şi o privi cum îşi făcea unghiile, pălăvrăgind alene, nevrând să accepte gândul că o urmase pe Theodora în camera verde pentru că nu îndrăznea să rămână singură.

— Îmi place la nebunie să mă dichisesc, zise Theodora, privindu-şi mâna cu afecţiune. M-aş vopsi peste tot.

Eleanor îşi schimbă puţin poziţia.

— Vopsea aurie, sugeră ea, abia gândind.

Cu ochii întredeschişi putea să şi-o imagineze pe Theodora doar ca o pată de culoare pe podea.

— Ojă şi parfum şi săruri de baie, zise Theodora, de parcă ar fi vorbit despre oraşele de pe Nil. Rimel. Nu te gândeşti nici pe jumătate cât ar trebui la lucrurile astea, Eleanor.

Eleanor râse şi îşi închise ochii de tot.

— N-am timp, zise ea.

— Ei bine, spuse Theodora hotărâtă, când o să termin cu tine, o să fii o persoană complet diferită; nu-mi place să fiu printre femei anoste. Râse ca să-i arate că o tachina şi continuă: Cred că o să-ţi pun ojă roşie pe unghiile de la picioare.

Eleanor râse şi ea şi-i întinse un picior gol. După o clipă, aproape adormită, simţi atingerea rece şi ciudată a pensulei pe degete şi se cutremură.

— Cu siguranţă că o curtezană faimoasă ca dumneata este obişnuită cu serviciile slujitoarelor, zise Theodora. Ai picioarele murdare.

Şocată, Eleanor se ridică în capul oaselor şi se uită; *chiar avea* picioarele murdare, şi unghiile îi erau colorate în roşu-aprins.

— E oribili E *pervers.* Îi venea să plângă, dar apoi, fără să poată să se abţină, începu să râdă când văzu expresia de pe faţa Theodorei. Mă duc să mă spăl pe picioare.

— Doamne. Theodora era aşezată pe podeaua de lângă

pat, holbându-se. Uite, zise ea. Şi picioarele mele sunt murdare, dragă, serios. *Uite.*

— Oricum, urăsc să fiu atinsă.

— Eşti cam cea mai nebună persoană pe care am cunoscut-o *în viaţa mea,* zise Theodora veselă.

— Nu-mi place să mă simt neajutorată. Mama mea…

— Mama ta ar fi fost încântată să te vadă cu unghiile vopsite în roşu. Arată frumos.

Eleanor îşi privi iar picioarele.

— E pervers, zise ea stingheră. Pe picioarele *mele,* adică. Mă face să mă simt ca şi cum aş arăta ca o proastă.

— Cred că ai încurcat prostia cu perversiunea. Theodora începu să-şi adune catrafusele. Oricum, eu nu ţi-o şterg, şi o să fim amândouă atente să vedem care, dintre Luke şi doctor, o să se uite primul la picioarele tale.

— Orice aş încerca să spun, după comentariul tău sună prosteşte, se lamentă Eleanor.

— Sau pervers. Theodora o privi cu seriozitate. Am o presimţire că ar trebui să pleci acasă, Eleanor.

„Îşi bate joc de mine?” se întrebă Eleanor. „A decis că nu am ce căuta aici?”

— Nu vreau să plec, zise ea.

Theodora îi aruncă din nou o privire scurtă, apoi îi atinse cu grijă degetele de la picioare.

— S-a uscat oja, constată ea. Sunt o cretină. Pur şi simplu m-a speriat ceva pentru o clipă. Se ridică şi se întinse. Hai să mergem să-i căutăm pe ceilalţi.

4

Luke se sprijinea obosit de peretele holului de la etaj, cu capul rezemat de rama de aur a unei gravuri care înfăţişa o ruină.

— Mă tot gândesc la casa asta ca fiind viitoarea mea proprietate, acum mai mult decât o făceam înainte; îmi tot zic că o să-mi aparţină într-o zi şi mă tot întreb de ce. Făcu un gest în lungul holului. Dacă aş fi avut o pasiune pentru uşi, zise el, sau ceasuri aurite sau miniaturi, dacă aş fi vrut un colţ turcesc doar al meu, probabil că aş fi privit Hill House ca pe un tărâm de basm.

— E o casă frumoasă, zise doctorul cu convingere. Probabil că a fost considerată elegantă la vremea ei. Porni în lungul holului spre încăperea mare din capăt care fusese camera copiilor. Acum, haide să vedem turnul de la o fereastră… Se înfioră când trecu de uşă, apoi se întoarse şi se uită în urmă curios: Poate să fie curent în pragul ăsta?

— Curent? În Hill House? râse Theodora. Doar dacă ai reuşi să faci una dintre uşile astea să rămână deschisă.

— Veniţi încoace pe rând, le ceru doctorul.

Theodora făcu câţiva paşi în faţă, strâmbându-se în timp ce trecea pragul.

— Ca pragul unui mormânt, zise ea. E destul de cald înăuntru, totuşi.

Luke înaintă, ezită în spaţiul rece, apoi se mişcă repede ca să iasă din el. Urmându-l, Eleanor simţi, fără să-i vină a crede, frigul ascuţit care o lovi de la un pas la altul. „E ca şi cum aş fi trecut printr-un zid de gheaţă”, gândi ea.

— Ce e asta? îl întrebă pe doctor.

Montague îşi freca mâinile încântat.

— Poţi să-ţi păstrezi colţul turcesc, băiete. Întinse o mână şi o ţinu cu atenţie în locul unde se simţea frigul. Nu *au cum* să explice asta. Esenţa unui mormânt, aşa cum a zis şi Theodora. În locul echivalent din Casa Parohială Borley, temperatura cobora doar cu unsprezece grade, continuă el mulţumit de sine. Locul ăsta, dacă nu mă înşel,

e mult mai rece. Inima casei.

Theodora şi Eleanor se apropiaseră una de alta; deşi în fosta cameră a copiilor era cald, aerul era stătut şi mirosea a praf, iar frigul din zona pragului era aproape tangibil, vizibil, ca o barieră peste care trebuia să treci ca să intri sau să ieşi. Dincolo de ferestre, pietrele gri ale turnului se aplecau înspre ei; înăuntru era întuneric şi animalele pictate de-a lungul peretelui nu păreau prea vesele, de parcă ar fi fost captive sau înrudite cu căprioarele muribunde din gravurile cu teme sportive din sala de recreere. Încăperea, mai mare decât celelalte dormitoare, avea un aer inefabil de neglijenţă, pe care nu-l mai întâlneai nicăieri în Hill House, şi lui Eleanor îi trecu prin minte că nici măcar sârguinţa de necontestat a doamnei Dudley nu o îndemna să treacă prin acea barieră rece mai des decât era necesar.

Luke trecu iar prin spaţiul rece şi cercetă covorul din hol, apoi pereţii, trecându-şi mâna peste suprafeţe, încercând să descopere o cauză pentru frigul bizar.

— *N-are cum* să fie curent, zise el uitându-se la doctor. Exceptând cazul în care există o linie de comunicare directă cu Polul Nord. Totul e solid, în orice caz.

— Mă întreb cine dormea în camera asta, spuse Montague din senin. Credeţi că au închis-o după ce au plecat copiii?

— Uite, zise Luke întinzând un deget.

În ambele colţuri ale holului, deasupra uşii, erau aşezate două capete rânjite, aparent cu intenţia de a decora vesel intrarea în camera copiilor, dar erau la fel de lipsite de bucurie şi linişte ca animalele dinăuntru. Privirile lor, captive pentru totdeauna într-un rictus distorsionat, se întâlneau în punctul din hol unde era concentrat frigul nemilos.

— Când stai acolo unde te pot privi, te îngheaţă, explică Luke.

Curios, doctorul veni lângă el.

— Nu ne lăsaţi singure aici, strigă Theodora. Ieşi în fugă din încăpere, trăgând-o pe Eleanor prin frigul care era ca o

palmă rapidă peste faţă sau o respiraţie rece apropiată. Un loc bun să-ţi răceşti berea, zise ea scoţând limba la feţele rânjite.

— Trebuie să scriu un raport întreg despre asta, zise doctorul fericit.

— Nu pare o răceală *imparţială,* spuse Eleanor stingheră, pentru că nu era sigură ce voia să zică exact. Am simţit-o ca fiind *intenţionată,* de parcă ceva ar fi vrut să-mi dea un şoc neplăcut.

— E din cauza feţelor, presupun, zise doctorul. În patru labe, pipăind podeaua, murmură ca pentru sine: Ruletă şi termometru, cretă pentru contur; poate frigul se intensifică noaptea? Totul pare mai rău dacă ai impresia că se uită cineva la tine, îi spuse el lui Eleanor.

Luke trecu prin frig cutremurându-se şi închise uşa camerei copiilor; reveni la cei din hol cu un fel de salt, ca şi cum ar fi putut scăpa de frig dacă nu atingea podeaua. Cu uşa de la camera copiilor închisă, îşi dădură seama toţi deodată că se făcuse un întuneric aproape total, şi Theodora spuse neliniştită:

— Hai să mergem jos, în salonaşul nostru. Pot să simt dealurile alea cum se îngrămădesc deasupra noastră.

— Trecut de cinci, zise Luke. Cocktailuri. Sper, i se adresă el doctorului, că veţi mai avea încredere în mine să vă fac unul diseară?

— Prea mult vermut, spuse Montague.

Îi urmă agale, uitându-se peste umăr la uşa camerei copiilor.

5

— Propun să ne luăm cafeaua în salonaşul nostru, zise doctorul punând şervetul pe masă. Focul de acolo mi se pare foarte plăcut.

Theodora chicoti.

— Doamna Dudley a plecat, aşa că hai să ne luăm la întrecere pe aici şi să deschidem toate uşile şi ferestrele alea şi să dăm totul jos de pe rafturi…

— Casa pare diferită când nu e şi ea înăuntru, remarcă Eleanor.

— Mai goală. Luke se uită la ea şi încuviinţă din cap; aranja ceştile de cafea pe o tăviţă, iar doctorul o luase deja înainte, deschizând uşile cu încăpăţânare şi blocându-le. În fiecare noapte îmi dau seama că noi patru suntem singuri aici.

— Deşi doamna Dudley nu e o companie foarte plăcută; e ciudat, spuse Eleanor uitându-se la resturile cinei. Îmi displace doamna Dudley la fel ca oricăruia dintre voi, dar mama nu m-ar lăsa *niciodată* să mă ridic şi să plec de la masă, lăsând totul baltă până dimineaţa.

— Dacă vrea să plece înainte să se întunece, trebuie să strângă de dimineaţă, zise Theodora plictisită. *Eu* cu siguranţă n-o s-o fac.

— Nu-i frumos să pleci şi să laşi masa murdară.

— Oricum n-ai şti să le pui pe rafturile potrivite, şi ar trebui apoi să o facă ea din nou, doar ca să-ţi cureţe urmele de degete de pe toată vesela.

— Măcar dacă aş lua argintăria şi aş pune-o la înmuiat…

— Nu, zise Theodora prinzând-o de mână. Vrei să te duci în bucătăria aia singură, cu toate uşile alea?

— Nu, spuse Eleanor lăsând jos mănunchiul de furculiţe pe care-l adunase. Bănuiesc că, de fapt, nu prea vreau. Zăbovi, uitându-se neliniştită la masă, la şervetele mototolite şi la pata de vin din dreptul locului lui Luke, şi clătină din cap: Nu ştiu ce ar zice mama, totuşi.

— Haide, o îndemnă Theodora. Ne-au lăsat luminile

aprinse.

Focul din salonaş lumina puternic. Theodora se aşează lângă tăviţa de cafea, iar Luke scoase coniacul din dulapul unde-l ascunsese cu grijă seara trecută.

— Trebuie să fim veseli orice ar fi, zise el. Vă mai provoc la un joc în noaptea asta, domnule doctor.

Înainte de cină cotrobăiseră prin celelalte camere de la parter după scaune confortabile şi lămpi, iar acum salonaşul lor era în mod cert cea mai plăcută cameră din casă.

— Hill House chiar a fost foarte amabilă cu noi. Theodora îi întinse cafeaua lui Eleanor, care se aşează recunoscătoare într-un fotoliu moale şi comod. Fără vase murdare pe care să le spele Eleanor, o seară plăcută într-o companie bună şi mâine, poate, o nouă zi în care soarele va străluci pe cer.

— Ar trebui să ne punem la cale picnicul, zise Eleanor.

— O să devin grasă şi leneşă dacă mai stau mult în Hill House, continuă Theodora.

Stăruinţa ei de a folosi numele casei o deranja pe Eleanor. „Parcă o face intenţionat, spunându-i că-i cunoaşte numele, invocând-o, arătându-i unde suntem; oare e bravadă?”

— Hill House, Hill House, Hill House, murmură Theodora zâmbindu-i.

— Spune-mi, i se adresă Luke politicos, de vreme ce *eşti o* prinţesă, spune-mi despre situaţia politică din ţara ta.

— Foarte tulbure, zise Theodora. Am fugit pentru că tatăl meu, care este desigur regele, insista să mă căsătoresc cu Michael cel Negru, care este pretendentul la tron. Eu, desigur, nu pot suporta să mă uit la Michael cel Negru, care poartă un cercel de aur şi îşi bate rândaşii cu cravaşa de călărie.

— O ţară foarte instabilă, observă Luke. Cum de ai reuşit să scapi?

— Am dispărut într-o căruţă de fân, deghizată în lăptăreasă. Nici nu le-a trecut prin cap să mă caute acolo, şi am trecut graniţa cu acte pe care le-am contrafăcut eu

însămi în cabana unui tăietor de lemne.

— Şi Michael cel Negru fără îndoială va pune mâna pe tron într-un *coup d'Etat?*

— Neîndoielnic. Şi să fie sănătos.

„E ca aşteptarea la dentist", gândi Eleanor uitându-se la ei peste ceaşca de cafea; „aştepţi în anticameră ascultându-i pe ceilalţi pacienţi cum fac glume curajoase, cu toţii siguri că o să dea ochii cu dentistul mai devreme sau mai târziu." Îşi ridică deodată privirea spre doctorul care venise lângă ea şi zâmbi incert.

— Neliniştită? o întrebă Montague, iar Eleanor confirmă.

— Doar pentru că mă întreb ce-o să se întâmple.

— Şi eu. Doctorul îşi trase un scaun şi se aşeză lângă ea. Ai presimţirea că ceva – orice ar fi – o să se întâmple în curând?

— Da. Totul pare să aştepte ceva.

— Şi *ei* – doctorul dădu din cap spre Theodora şi Luke, care râdeau unul de altul – *ei* o întâmpină în felul *lor;* mă întreb ce-o să ne facă fiecăruia dintre noi. Acum o lună aş fi zis că o situaţie ca asta n-o să se întâmple niciodată, ca noi patru să fim aici împreună, în această casă.

„El nu îi spune pe nume", observă Eleanor.

— Aştept asta de mult timp, zise el.

— Credeţi că avem dreptul să rămânem?

— Dreptul? Cred că suntem toţi incredibil de fraieri că rămânem. Cred că o atmosferă ca asta poate să scoată la suprafaţă defectele şi cusururile şi slăbiciunile din fiecare dintre noi şi să ne zdrobească în câteva zile. Măcar nu poate să ne *urmărească,* nu? Când ne simţim în pericol putem să plecăm, aşa cum am venit. Şi, adăugă el sec, cât de repede se poate.

— Dar suntem puşi în gardă, zise Eleanor, şi suntem patru, împreună.

— Am vorbit deja cu Luke şi Theodora despre asta. Promite-mi solemn că vei pleca imediat, cât poţi de repede, dacă începi să simţi că te prinde casa.

— Promit, spuse Eleanor zâmbind. „Încearcă să-mi insufle curaj", se gândi recunoscătoare. Cu toate astea, e

în regulă, îl asigură. Serios, e în regulă.

— Nu voi ezita deloc să te trimit de aici dacă pare necesar, zise el ridicându-se. Luke? Domnişoarelor, ne scuzaţi?

În timp ce bărbaţii aranjau tabla şi piesele de şah, Theodora se plimba cu ceaşca în mână prin cameră. Eleanor cugetă: „Se mişcă precum un animal, neliniştită şi vigilentă; nu poate să stea locului dacă simte vreun iz de tulburare în aer; cu toţii suntem neliniştiţi.”

— Hai să stai lângă mine, zise ea şi Theodora veni graţioasă, rotindu-se în piruete largi. Se aşează în scaunul pe care-l lăsase doctorul şi îşi rezemă capul pe spate, obosită. „Ce frumoasă este”, gândi Eleanor, „ce inconştient, norocos de frumoasă!” Eşti obosită? o întrebă.

Theodora îşi întoarse capul zâmbind:

— Nu mai suport să aştept.

— Tocmai mă gândeam ce relaxată arăţi.

— Şi *eu* tocmai mă gândeam la – când a fost asta? Alaltăieri? – întrebându-mă cum de m-am convins să plec de acolo şi să vin aici. Probabil mi-e dor de casă.

— Deja?

— Te-ai gândit vreodată la dorul de casă? Dacă ai locui în Hill House ţi s-ar face dor de ea? Fetiţele alea două au urlat după casa lor întunecată şi macabră când au fost luate de aici?

— Eu n-am fost niciodată departe de nimic, zise Eleanor cu prudenţă, deci presupun că nu mi-a fost niciodată dor de casă.

— Nici acum? De micuţul tău apartament?

— Poate că nu-l am de destul timp ca să-l consider al meu, spuse Eleanor privind în foc.

— Îmi vreau patul, zise Theodora.

„Iar se bosumflă; când îi e foame sau e obosită sau plictisită se transformă într-un copil răzgâiat”, se gândi Eleanor.

— Mi-e somn, continuă Theodora.

— E trecut de unsprezece, zise Eleanor întorcându-se să se uite la jocul de şah.

Montague strigă, bucuros de triumf, şi Luke râse.

— Da, domnule, zise doctorul. *Da,* domnule.

— M-aţi bătut cinstit, recunosc, zise Luke. Se apucă să strângă piesele de şah şi le puse înapoi în cutie. Există vreun motiv pentru care n-aş putea să iau un strop de coniac cu mine sus? Ca să mă adoarmă sau ca să-mi dea curajul beţivului sau pentru vreun motiv de genul ăsta. De fapt – le zâmbi celor două femei – plănuiesc să mai stau treaz şi să mai citesc un pic.

— Încă mai citiţi *Pamela?* îl întrebă Eleanor pe doctor.

— Volumul doi. Mai am trei volume şi apoi o să încep *Clarissa Harlowe*[4] cred. Poate Luke ar vrea să împrumute…

— Nu, mulţumesc, se grăbi Luke să răspundă. Am un geamantan plin de romane poliţiste.

Doctorul se întoarse să se uite în jur.

— Hai să vedem, focul stins, luminile stinse. Lăsăm uşile deschise ca să le închidă doamna Dudley de dimineaţă.

Obosiţi, urcară marea scară în şir indian, stingând luminile în urma lor.

— Apropo, aveţi toţi o lanternă cu voi? întrebă doctorul.

Încuviinţară din cap, mai atenţi la somn decât la întunericul care venea după ei în sus pe scările de la Hill House.

— Noapte bună, toată lumea, zise Eleanor deschizând uşa camerei albastre.

— Noapte bună, zise Luke.

— Noapte bună, zise Theodora.

— Noapte bună, zise şi doctorul. Somn uşor.

[4] *Clarissa: or, the History of a Young Lady* – roman epistolar de Samuel Richardson, considerat o capodoperă a literaturii engleze din secolul al XVIII-lea (n.red.).

6

— Vin, mamă, vin, zise Eleanor bâjbâind după întrerupător. E în regulă, vin.

„Eleanor”, auzea ea, *„Eleanor.”*

— Vin, vin, strigă enervată, stai *puţin,* vin *acum.*

— Eleanor?

Apoi îşi dădu seama, odată cu şocul prăbuşirii pe podea, înfrigurată şi tremurând: „Sunt în Hill House”.

— Ce? strigă ea. Ce e? Theodora?

— Eleanor? Sunt aici.

— Vin acum.

Nu avea timp să aprindă lumina; răsturnă o masă din drum, mirându-se de zgomotul pe care-l făcu, şi se chinui să deschidă uşa de la baia comună. „Nu e sunetul produs de masă în cădere”, se gândi; „e maică-mea care bate în perete.”

Din fericire, în camera Theodorei era lumină şi Theodora şedea în pat, cu părul vâlvoi de la somn şi ochii larg deschişi de la şocul trezirii. „Probabil că şi eu arăt la fel”, îşi zise Eleanor.

— Am venit, ce este?

Şi apoi auzi, clar pentru prima oară, deşi auzise sunetul acela încă de la trezire.

— Ce se aude? şopti ea.

Se aşeză încet la capul patului, mirându-se de calmul ei lăuntric. „Gata”, se gândi, „gata. E doar un zgomot şi e groaznic de frig, groaznic, groaznic de frig. E un zgomot mai încolo pe hol, departe, pe lângă uşa camerei copiilor, şi e groaznic de frig, *nu* e mama mea care bate în perete.”

— Ceva bate în uşi, zise Theodora pe un ton perfect raţional.

— Atâta tot. Şi e la celălalt capăt al holului. Luke şi doctorul probabil că sunt deja acolo ca să afle ce se întâmplă.

„Nu e deloc ca mama mea care bătea în perete; am visat iar.”

— Poc, poc, făcu Theodora.

— Poc, zise şi Eleanor şi chicoti.

„Sunt calmă”, gândi ea, „dar mi-e atât de frig… Zgomotul e ca o serie de bătăi în uşă; de asta îmi era mie atât de frică? «Poc» e cel mai potrivit cuvânt ca să-l descrie; sună ca ceva făcut de nişte copii, nu a mame care bat în perete după ajutor, şi oricum Luke şi doctorul sunt acolo; la asta se refereau când vorbeau de fiori care-ţi trec pe şira spinării? Pentru că nu e plăcut; încep în stomac şi se duc în valuri de jur împrejur şi în sus şi iar în jos ca o vietate. Ca o vietate. Da. Ca o vietate.”

— Theodora! Eleanor închise ochii, îşi încleştă dinţii şi se cuprinse cu braţele. Se apropie!

— E doar un zgomot, zise Theodora venind mai aproape de Eleanor şi lipindu-se de ea. Are ecou.

„Sună ca un zgomot gol, un pocnet gol, ca şi cum cineva ar lovi uşile cu un ceainic de fier sau cu o ţeavă de fier sau cu o mănuşă de fier”, îşi spuse Eleanor. Ciocănitul se auzi puternic timp de un minut, dintr-odată mai încetişor şi apoi iar tare, într-o rafală rapidă, părând să treacă metodic de la o uşă la alta în capătul holului. Putea să-i audă pe Luke şi pe doctor strigând de undeva de jos, şi gândi: „Nici măcar nu sunt aici, sus, cu noi”, moment în care auzi fierul izbindu-se de ceea ce părea să fie o uşă foarte aproape.

— Poate o să se ducă pe cealaltă parte a holului, şopti Theodora.

Eleanor îşi dădu seama că cea mai bizară parte a acestei experienţe indescriptibile era că şi Theodora trecea prin ea.

— Nu, zise Theodora când auziră izbitura în uşa de vizavi.

Era mai puternică, era asurzitoare, lovea în uşa de lângă ele („se mişcă înainte şi înapoi pe hol? Merge în picioare pe covor? Ridică o mână spre uşă?”), şi Eleanor sări din pat şi alergă să proptească uşa cu mâinile.

— Pleacă, urlă ea turbată. Pleacă, pleacă!

Se făcu linişte deplină. Eleanor gândi, stând cu faţa spre uşă: „Acum chiar c-am făcut-o; căuta o cameră în care să

fie cineva”.

Frigul se furişa printre ele şi le ciupea, umplând şi inundând camera. Altcineva ar fi putut să creadă că locatarii de la Hill House dormeau duşi în această linişte; apoi, atât de brusc încât Eleanor se roti pe loc, se auzi sunetul dinţilor Theodorei care clănţăneau. Eleanor râse.

— Ce copil eşti!

— Mi-e frig, zise Theodora. Un frig de moarte.

— Şi mie. Eleanor luă plapuma verde şi o înveli, apoi îşi puse pe ea halatul călduros al Theodorei. Ţi-e mai cald?

— Unde e Luke? Unde e doctorul?

— Nu ştiu. Ţi-e mai cald?

— Nu.

Theodora tremura.

— Într-o clipă o să ies în hol şi o să-i strig; ţi-e…

Începu din nou, de parcă ar fi aşteptat să le audă vocile şi ceea ce spuneau, ca să le identifice, ca să ştie cât de pregătite erau să opună rezistenţă, ascultând să vadă dacă le era frică. Izbitura de fier se auzi la uşa lor, atât de subit, încât Eleanor făcu un salt în spate înspre pat, iar Theodora icni şi ţipă şi amândouă îşi ridicară ochii îngrozite, deoarece loviturile se auzeau din partea de sus a uşii, mai sus decât puteau ele să ajungă, mai sus decât puteau Luke sau doctorul să ajungă, şi frigul bolnăvicios, degradant venea în valuri de la orice ar fi fost dincolo de uşă.

Eleanor stătea perfect nemişcată şi se uita la uşă. Nu prea ştia ce să facă, deşi avea impresia că gândea coerent şi nu era neobişnuit de înspăimântată, nu mai înspăimântată, categoric, decât îşi imaginase în cele mai rele scenarii că ar fi putut fi. Frigul o tulbura chiar mai mult decât sunetele; chiar şi halatul călduros al Theodorei era inutil împotriva degetelor răsucite de gheaţă de pe spatele ei. Soluţia cea mai inteligentă ar fi fost să se ducă până acolo şi să deschidă uşa; asta, cel mai probabil, coincidea cu viziunea doctorului asupra cercetării ştiinţifice pure. Eleanor ştia că, dacă picioarele ar fi putut cumva să o ducă până la uşă, mâna nu i s-ar fi ridicat până la clanţă. Imparţială, de la distanţă, îşi spuse: „Nicio mână

nu ar atinge clanţa aia; nu e genul de treabă pentru care au fost făcute mâinile”. Se legănase înainte şi înapoi o vreme, fiecare bufnitură în uşă împingând-o puţin mai pe spate, iar acum se oprise, pentru că zgomotul era din ce în ce mai slab.

— O să trebuiască să mă plâng administratorului în legătură cu caloriferele, zise Theodora din spatele ei. Se opreşte?

— Nu, murmură Eleanor îngreţoşată. Nu.

Le găsise. Cum Eleanor nu avea de gând să deschidă uşa, avea să-şi croiască drum înăuntru. Eleanor rosti cu voce tare:

— Acum ştiu de ce ţipă oamenii, pentru că cred că o s-o fac şi eu.

— O fac şi eu dacă o faci tu, spuse Theodora râzând fără veselie.

Eleanor se întoarse repede înapoi în pat şi se ţinură una pe alta în braţe, ascultând în tăcere.

Atingeri uşoare veneau de dincolo de prag, mici zgomote iscoditoare, pipăind marginile uşii, încercând să se strecoare înăuntru. Când clanţa se scutură, Eleanor întrebă în şoaptă:

— E încuiată?

Theodora încuviinţă din cap şi apoi, cu ochii mari, îşi întoarse privirea spre uşa de la baia comună.

— Şi a mea e încuiată, îi zise Eleanor la ureche, iar Theodora închise ochii uşurată.

Micile sunete cleioase de afară se mişcau mai departe în jurul tocului uşii şi apoi, de parcă orice ar fi fost acolo ar fi fost cuprins de furie, izbiturile reîncepură. Eleanor putea să vadă cum lemnul se cutremura şi se zdruncina, uşa aproape sărind din balamale.

— N-ai cum să intri, zise ea turbată şi iar se făcu linişte, de parcă toată casa i-ar fi ascultat cu atenţie cuvintele, înţelegând, acceptând cinic, dispusă să aştepte.

Un chicotit micuţ şi subţire începu atunci, purtat pe o adiere de aer prin cameră, un mic râset nebunesc, crescând, cea mai mică şoaptă de râs, şi Eleanor îl auzi în

sus şi în jos pe spatele ei, un râs care nu mai putea de fericire, care trecu de ele spre restul casei, iar apoi îi auzi pe doctor şi pe Luke strigând dinspre scări şi, din fericire, totul se termină.

Când se lăsă adevărata linişte, Eleanor respiră tremurat, mişcându-se de parcă ar fi fost anchilozată.

— Ne-am ţinut strâns una pe cealaltă ca o pereche de copii pierduţi, zise Theodora desprinzându-şi braţele din jurul gâtului ei. Îmi porţi halatul de baie.

— Mi l-am uitat pe al meu. Chiar s-a terminat?

— Pentru noaptea asta, cel puţin, spuse Theodora cu certitudine în glas. Nu-ţi dai seama? Nu ţi-e iar cald?

Frigul bolnăvicios dispăruse, cu excepţia unei reminiscenţe de fior pe spinarea lui Eleanor, când se uită iar spre uşă. Începu să tragă de nodul strâns pe care-l făcuse cordonului halatului şi zise:

— Frigul intens e unul dintre simptomele şocului.

— Şocul intens e unul dintre simptomele pe care le am, zise Theodora. Auzi? Se apropie Luke şi doctorul.

Erau în hol, vorbind rapid, îngrijoraţi. Eleanor aruncă halatul Theodorei pe pat şi spuse:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i lăsa să bată la uşa aia, încă un ciocănit m-ar termina de tot!

Fugi până în camera ei să-şi ia halatul. În spatele ei o putea auzi pe Theodora zicându-le să aştepte o clipă, apoi ducându-se să deschidă uşa, şi în cele din urmă vocea lui Luke adresându-i-se Theodorei pe un ton plăcut:

— Dar arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă!

Când se întoarse, Eleanor observă că şi Luke şi doctorul erau îmbrăcaţi şi îi trecu prin minte că putea fi o idee bună de acum înainte; dacă frigul acela intens se întorcea în cursul nopţii, avea s-o găsească într-un costum de lână şi un pulover, şi nici că-i păsa de ce avea să spună doamna Dudley când descoperea că cel puţin una dintre domnişoarele din echipa doctorului Montague era întinsă în patul imaculat având pantofi groşi şi şosete de lână în picioare.

— Ei bine, cum vă place, domnilor, să locuiţi într-o casă

bântuită? îi întrebă pe cei doi.

— E foarte bine, zise Luke, foarte bine. Îmi dă o scuză să beau ceva în toiul nopţii.

Avea sticla de coniac şi pahare, iar Eleanor îşi zise că arătau ca un grup foarte prietenos, ei patru, aşezaţi în camera Theodorei la patru dimineaţa, bând coniac. Vorbeau uşor, repede şi îşi aruncau unul altuia mici priviri iuţi, furişe, fiecare întrebându-se ce teroare secretă fusese trezită în ceilalţi, ce schimbări erau vizibile în feţe sau gesturi, ce slăbiciune neprotejată ar fi putut deschide calea spre pierzanie.

— S-a întâmplat ceva cât timp am fost plecaţi? vru doctorul să ştie.

Eleanor şi Theodora se uitară una la alta şi râseră în sfârşit sincer, fără nicio umbră de isterie sau de frică. După o clipă, Theodora zise cumpătat:

— Nimic special. Cineva a bătut la uşă cu o ghiulea şi apoi a încercat să intre să ne mănânce şi a izbucnit în hohote de râs când n-am vrut să-i deschidem uşa. Dar nimic foarte straniu.

Împinsă de curiozitate, Eleanor se duse să deschidă uşa.

— Credeam că mai avea puţin până să se sfărâme, dar nu există nici măcar o zgârietură pe lemn şi nici pe celelalte uşi; toate sunt perfect netede, constată ea derutată.

— Ce drăguţ că nu a stricat lemnăria, zise Theodora întinzându-i paharul de coniac lui Luke. N-aş putea să suport dacă această casă veche şi dragă ar păţi ceva. Îi rânji lui Eleanor. Nellie aici de faţă avea de gând să ţipe.

— Şi tu la fel.

— Ba deloc; am zis-o doar ca să-ţi ţin de urât. Pe lângă asta, doamna Dudley ne-a zis deja că n-ar veni. Şi *voi* unde eraţi, apărătorii noştri viteji?

— Am fugărit un câine, zise Luke. Cel puţin, un animal ca un câine. Se opri, apoi continuă şovăitor: L-am urmat afară din casă.

Theodora făcu ochii mari, iar Eleanor zise:

— Vrei să spui că era *înăuntru?*

— L-am văzut când a trecut prin faţa uşii mele, spuse doctorul. L-am zărit doar cum se furişa. L-am trezit pe Luke şi l-am urmat în jos pe scări şi afară în curte, însă l-am pierdut undeva în spatele casei.

— Uşa de la intrare era deschisa?

— Nu, zise Luke. Uşa de la intrare era închisă. La fel şi celelalte uşi. Am verificat.

— Ne-am plimbat destul de mult timp, spuse doctorul. Nu ne-am închipuit că sunteţi treze până nu v-am auzit vocile. Posomorât, adăugă: Mai e ceva ce nu am luat în considerare. Cum îl priveau derutaţi, le explică, numărând pe degete în stilul lui profesoral.

În primul rând, Luke şi cu mine am fost treziţi înaintea voastră, domnişoarelor, asta e clar; noi suntem în picioare şi hoinărim, înăuntru şi afară, de mai bine de două ore, atraşi în ceea ce pare a fi fost o fugă după cai verzi pe pereţi. În al doilea rând, niciunul din noi – îi aruncă lui Luke o privire întrebătoare în timp ce vorbea – nu a auzit vreun zgomot de aici, de sus, până când nu au început vocile voastre. A fost o linişte perfectă. Adică, bătăile pe care le auzeaţi voi în uşă nu erau perceptibile pentru noi. Când am decis să renunţăm la veghea noastră şi să urcăm, aparent am alungat orice ar fi aşteptat la uşa voastră. Acum, că suntem toţi împreună aici, totul e calm.

— Tot nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise Theodora încruntându-se.

— Trebuie să luăm nişte măsuri de precauţie, îi răspunse el.

— Împotriva cui? Cum?

— Când Luke şi cu mine suntem chemaţi afară şi voi sunteţi ţinute prizoniere înăuntru, nu începe să pară – şi aici vocea lui era abia şoptită – nu începe să pară că intenţia era, cumva, să ne despartă?

— 5 —

1

În timp ce se admira în oglindă, cu lumina puternică a soarelui împrospătând până şi camera albastră din Hill House, Eleanor cugetă: „Este a doua dimineaţă în Hill House şi sunt incredibil de fericită. La final găseşti iubirea; abia dacă am dormit azi-noapte, am spus minciuni şi m-am făcut de râs şi aerul însuşi are gust de vin. Pentru o vreme frica m-a scos din minţile mele prosteşti, dar cumva mi-am câştigat dreptul la această bucurie; am aşteptat-o atât de mult timp”. Abandonând o credinţă de-o viaţă, aceea că a numi fericirea înseamnă să o spulberi, îşi zâmbi în oglindă şi-şi spuse în şoaptă:

— Eşti fericită, Eleanor, în sfârşit ţi s-a dat o parte din fericirea care ţi se cuvine.

Luându-şi ochii de la faţa ei din oglindă, gândi orbeşte: „La final găseşti iubirea, găseşti iubirea”.

— Luke? Era Theodora care striga de afară, din hol. Mi-ai şterpelit un dres azi-noapte! Eşti un mojic hoţoman, şi sper că doamna Dudley mă aude.

Eleanor îl auzi pe Luke, vag, protestând că un gentilom avea dreptul să păstreze favorurile pe care i le acorda o domnişoară şi exprimându-şi convingerea că doamna Dudley putea auzi fiecare cuvânt.

— Eleanor? Acum Theodora bătea la uşa comună. Eşti trează? Pot să intru?

— Intră, desigur, zise Eleanor privindu-se în oglindă. „O meriţi”, îşi spuse, „ai muncit toată viaţa pentru ea.”

Theodora deschise uşa şi rosti cu veselie:

— Ce drăguţ arăţi în dimineaţa asta, scumpa mea Nell! Viaţa asta ciudată îţi prieşte.

Eleanor îi zâmbi; era clar că viaţa asta îi pria şi prietenei sale.

— În mod normal ar trebui să avem cearcăne şi o căutătură de disperare sălbatică, adăugă Theodora cuprinzând-o de talie şi privindu-se în oglindă lângă ea. Totuşi, iată-ne – două domnişoare tinere, proaspete şi

înfloritoare.

— Eu am treizeci şi patru de ani, zise Eleanor şi se întrebă ce sfidare obscură o făcuse să mai adauge doi ani.

— Şi arăţi cam de paisprezece, râse Theodora. Haide; ne meritǎm micul dejun.

Coborârǎ zburdalnic treptele masivei scări şi dibuiră drumul prin camera de recreere spre sufragerie.

— Bună dimineaţa, zise Luke vioi. Cum a dormit toată lumea?

— Minunat, mulţumesc, spuse Eleanor. Ca un bebeluş.

— S-ar putea să mai fi fost nişte zgomote, zise Theodora, dar trebuie să ne aşteptǎm la asta în casele vechi. Domnule doctor, ce facem în dimineaţa asta?

— Hmm? zise doctorul ridicând privirea.

Doar el arăta obosit, dar ochii îi erau luminaţi de aceeaşi strălucire pe care fiecare o recunoştea în ceilalţi. „E entuziasm”, gândi Eleanor; „cu toţii ne distrăm.”

— Casa Ballechin, spuse Montague savurându-şi cuvintele. Casa Parohială Borley. Castelul Glamis. E incredibil să poţi s-o simţi pe pielea ta, absolut incredibil. *N-aş* fi crezut-o. Încep să înţeleg, vag, plăcerea detaşată a adevăraţilor spiritişti. Cred că o să iau puţină marmeladă, dacă eşti drăguţă. Mulţumesc. Soţia n-o să mă creadă niciodată. Mâncarea are altă aromă, nu vi se pare?

— Deci nu e numai faptul că doamna Dudley s-a întrecut pe sine; chiar mă întrebam, zise Luke.

— Am încercat să-mi amintesc, spuse Eleanor. Mă refer la noaptea trecută. Îmi amintesc că *ştiam* că eram îngrozită, dar nu-mi pot imagina să *fi fost* cu adevărat îngrozită…

— Eu îmi amintesc frigul, zise Theodora cutremurându-se.

— Cred că e aşa pentru că a fost atât de ireal în comparaţie cu orice structură mentală cu care sunt obişnuită; vreau să spun, pur şi simplu nu avea niciun *sens.*

Eleanor tăcu şi râse stânjenită.

— Sunt de acord, zise Luke. Azi-dimineaţă m-am

surprins *povestindu-mi* ce s-a întâmplat în cursul nopţii; adică inversul unui coşmar, la drept vorbind, când îţi spui încontinuu că de fapt nu s-a întâmplat.

— Eu cred că a fost distractiv, zise Theodora.

Doctorul ridică un deget în semn de avertizare:

— Încă este perfect posibil ca fenomenul să fi fost cauzat de apele subterane.

— Atunci mai multe case ar trebui să fie construite peste izvoare secrete, spuse Theodora.

Doctorul se încruntă.

— Acest entuziasm mă nelinişteşte. Este îmbietor, cu siguranţă, dar oare nu poate fi şi periculos? Un efect al atmosferei din Hill House? Primul semn că am căzut – cum s-ar spune – victime unei vrăji?

— Atunci voi fi o prinţesă fermecată, hotărî Theodora.

— Şi totuşi, zise Luke, dacă noaptea trecută a fost întreaga măsură a ceea ce poate Hill House, n-o să avem probleme prea mari; am fost speriaţi, clar, şi experienţa ni s-a părut neplăcută în momentul respectiv, dar nu-mi pot aminti să mă fi simţit în vreun pericol *fizic;* chiar şi Theodora, când a zis că ceea ce era la uşa camerei ei voia să intre să o mănânce, nu a părut chiar…

— Ştiu ce voia ea să spună, spuse Eleanor, deoarece şi eu am crezut că era cuvântul perfect. Sentimentul era că voia să ne devoreze, să ne înghită, să ne facă parte din casă poate… O, Doamne! Credeam că ştiu ce vreau să zic, dar mă exprim foarte prost.

— Nu există niciun pericol fizic, rosti doctorul categoric. Nicio fantomă, în lunga istorie a fantomelor, nu a rănit vreodată pe cineva fizic. Singurele vătămări sunt făcute de victimele însele. Nici n-ai putea să spui că fantomele atacă mintea, deoarece mintea, cea conştientă, care gândeşte, este invulnerabilă; în minţile noastre conştiente, în timp ce stăm aici de vorbă, nu există nicio iotă de credinţă în fantome. Niciunul dintre noi, chiar şi după noaptea trecută, nu poate să pronunţe cuvântul „fantomă” fără un surâs involuntar. Nu; pericolul supranaturalului este acela că atacă acolo unde minţile moderne sunt cele mai fragile,

unde ne-am abandonat armura care ne protejează de superstiţii şi nu avem nicio apărare care să o înlocuiască. Niciunul dintre noi nu gândeşte raţional că ceea ce alerga prin grădină azi-noapte era o fantomă şi că ceea ce bătea la uşă era o fantomă, şi totuşi cu siguranţă *ceva* se întâmpla în Hill House azi-noapte, iar refugiul instinctiv al minţii – îndoiala de sine – a fost eliminat. Nu putem să spunem: „Mi s-a părut”, pentru că mai erau alţi trei oameni acolo.

— Eu aş putea spune, interveni Eleanor zâmbind, că voi trei sunteţi toţi în imaginaţia mea; nimic din ce e aici nu e real.

— Dacă te-aş crede în stare să gândeşti aşa ceva, îi replică sobru doctorul, te-aş alunga de aici chiar azi. Te-ai aventura mult prea aproape de starea de spirit care ar întâmpina pericolele din Hill House cu un fel de îmbrăţişare frăţească.

— Adică ar crede că eşti ţăcănită, dragă Nell, îi explică Theodora.

— Ei bine, presupun că aş fi, spuse Eleanor. Dacă ar fi să trec de partea casei ăsteia împotriva voastră, m-aş aştepta să mă alungaţi.

„De ce eu?” se întrebă. „De ce eu? Sunt eu conştiinţa publică? De la care se aşteaptă să spună cu sânge-rece ceea ce ceilalţi sunt prea aroganţi să recunoască? Ar trebui eu să fiu cea mai slabă, mai slabă chiar decât Theodora? Dintre noi toţi, cu siguranţă eu sunt cel mai puţin susceptibilă să mă întorc împotriva celorlalţi.”

— Poltergeisturile sunt cu totul altceva, zise doctorul, ochii lui zăbovind scurt asupra lui Eleanor. Se ocupă exclusiv cu lumea fizică, aruncă pietre, mişcă obiecte, sparg vase; doamna Foyster de la Casa Parohială Borley a suferit mult timp, dar s-a pierdut în cele urmă cu firea când ceainicul ei a fost azvârlit prin fereastră. Cu toate astea, poltergeisturile sunt la cel mai de jos nivel în ierarhia supranaturală; sunt distructivi, dar lipsiţi de judecată şi de voinţă; sunt doar o forţă dezorientată. Vă aduceţi aminte, întrebă el cu un zâmbet, minunata poveste

a lui Oscar Wilde, „Fantoma din Canterville”?

— Gemenii americani care au pus pe fugă săraca fantomă engleză, zise Theodora.

— Exact. Mi-a plăcut întotdeauna ideea că gemenii americani erau de fapt un fenomen poltergeist; cu siguranţă un poltergeist poate să eclipseze orice altă manifestare mai interesantă. Fantomele rele le alungă pe cele bune. Doctorul îşi frecă mâinile satisfăcut, apoi reluă: Alungă şi orice altceva. Există un conac în Scoţia infestat cu poltergeist, unde până la şaptesprezece incendii spontane au izbucnit într-o singură zi; unui poltergeist îi place să arunce oamenii cu violenţă din pat, azvârlind patul cât colo, şi îmi aduc aminte de cazul unui preot care a fost nevoit să-şi părăsească domiciliul pentru că era terorizat, zi de zi, de un poltergeist care-i arunca în cap cu cărţi de imnuri furate de la o biserică rivală.

Dintr-odată, fără motiv, râsul începu să tremure în Eleanor; voia să fugă până la capătul mesei să-l îmbrăţişeze pe doctor, voia să se învârtă scandând pe pajişte, voia să cânte şi să strige şi să-şi arunce mâinile în aer şi să se mişte în cercuri mari, energice, posedate, prin încăperile din Hill House. „Sunt aici, sunt aici”, gândi ea. Încântată, închise ochii preţ de câteva clipe, după care îl întrebă sfioasă pe doctor:

— Şi ce o să facem astăzi?

— Sunteţi ca o ceată de copii, la cum mă întrebaţi tot timpul „ce facem astăzi”, replică doctorul, zâmbind şi el. Nu puteţi să vă amuzaţi cu jucăriile voastre? Sau unul cu celălalt? Eu am treabă.

— Singurul lucru pe care *chiar* vreau să-l fac – şi Theodora chicoti – este să mă dau pe balustrada aia.

Veselia entuziastă pusese stăpânire şi pe ea.

— V-aţi ascunselea, zise Luke.

— Încercaţi să nu vă plimbaţi prea mult de unii singuri, le spuse doctorul. Nu găsesc niciun motiv pentru care să nu faceţi asta, dar pare mai raţional.

— Pentru că sunt urşi în pădure, zise Theodora.

— Şi tigri în pod, adăugă Eleanor.

— Şi o vrăjitoare bătrână în turn şi un dragon în camera de zi.

— Eu vorbeam serios, râse doctorul.

— E ora zece. Strâng…

— Bună dimineaţa, doamnă Dudley, spuse doctorul, în timp ce Eleanor, Theodora şi Luke se lăsau pe spate râzând incontrolabil.

— Strâng la ora zece.

— Nu vă mai ţinem mult. Cam cincisprezece minute, vă rog, apoi puteţi strânge masa.

— Strâng micul dejun la ora zece. Servesc prânzul la unu. Servesc cina la şase. E ora zece.

— Doamnă Dudley, începu doctorul aspru, dar apoi, observând faţa lui Luke strâmbată de un hohot de râs mut, îşi ridică şervetul ca să-şi ascundă faţa şi se recunoscu înfrânt: Puteţi strânge masa, doamnă Dudley.

Veseli, cu sunetul râsului lor reverberând pe coridoare până la grupul de marmură din camera de zi şi în camera copiilor de la etaj şi până în ciudatul foişor din turn, se duseră în salonaşul lor, unde se prăbuşiră pe scaune încă râzând.

— Nu ar trebui să ne batem joc de doamna Dudley, zise doctorul, dar în clipa următoare se aplecă înainte, cu faţa în mâini şi umerii tremurând.

Râseră mult timp, vorbind din când în când în propoziţii trunchiate, arătându-se frenetic cu degetul, şi hohotele lor zguduiră Hill House până când, slăbiţi şi consumaţi, se lăsară pe spate istoviţi şi se uitară unul la altul.

— Acum… zise doctorul, însă fu oprit de un chicot care izbucni brusc din Theodora. Acum, repetă el mai serios, moment în care toţi tăcură. Mai vreau cafea. Voi nu?

— Adică să intrăm acolo şi să i-o cerem doamnei Dudley? întrebă Eleanor.

— Să mergem ţintă la ea când nu e ora unu sau şase şi pur şi simplu să-i *cerem* nişte cafea? se minună Theodora.

— Cam aşa ceva, da, spuse doctorul. Luke, băiete, am observat că tu deja eşti un fel de favorit al doamnei Dudley…

— Şi cum mai exact, îl descusu Luke cu uimire, aţi reuşit să observaţi ceva atât de neverosimil? Doamna Dudley mă priveşte cu aceeaşi ură specifică pe care i-o aruncă unei farfurii care nu e la locul ei pe raft; în ochii doamnei Dudley…

— Eşti, până la urmă, moştenitorul casei, zise doctorul convingător. Doamna Dudley probabil că nutreşte faţă de tine aceleaşi sentimente pe care le are un bătrân servitor pentru tânărul său stăpân.

— În ochii doamnei Dudley sunt ceva mai prejos decât o furculiţă scăpată pe podea. Vă rog, dacă vă gândiţi să-i cereţi ceva babei nebune, trimiteţi-o pe Theo sau pe şarmanta noastră Nell. *Lor* nu le e frică..

— Ba nu, zise Theodora. Nu poţi să trimiţi o muiere neajutorată să o înfrunte pe doamna Dudley. Nell şi cu mine trebuie să fim protejate, nu să ne postăm pe metereze pentru voi, laşilor.

— Domnule doctor…

— Prostii, zise doctorul apăsat. Cu siguranţă că nici nu ţi-ar trece prin cap să mă rogi *pe mine,* un bărbat mai în vârstă; oricum, doar *ştii* că te adoră.

— Cărunt impertinent ce sunteţi! Să mă sacrificaţi pentru o ceaşcă de cafea! Să nu vă surprindă, şi o zic prevestitor, să nu vă surprindă dacă o să-l pierdeţi pe Luke al vostru pentru această cauză; poate că doamna Dudley nu şi-a luat încă gustarea de dimineaţă şi este perfect capabilă de un *filet de Luke à la meunière,* sau poate *dieppoise,* depinzând în ce stare e; dacă nu mă întorc – şi îşi agită degetul ameninţător sub nasul doctorului – vă implor să vă priviţi prânzul cu cea mai gravă suspiciune.

Cu o plecăciune extravagantă, potrivită unuia care pleca să ucidă un uriaş, închise uşa în spatele lui.

— Minunatul Luke, spuse Theodora întinzându-se lasciv.

— Minunata Hill House, zise Eleanor. Theo, există un fel de căsuţă de vară în grădina din dos, complet năpădită de plante; am observat-o ieri. Vrei s-o explorăm în dimineaţa asta?

— Aş fi încântată, zise Theodora. N-aş vrea să las

neîndrăgit niciun centimetru din Hill House. Oricum, e o zi prea frumoasă ca să stăm înăuntru.

— Putem să-l întrebăm şi pe Luke dacă vrea să vină. Şi dumneavoastră, domnule doctor?

— Notiţele mele… începu Montague, dar se opri când uşa se deschise aşa de subit, încât lui Eleanor nu-i veni altă explicaţie decât că Luke nu îndrăznise să dea ochii cu doamna Dudley până la urmă, şi în schimb aşteptase rezemat de uşă; apoi însă îi văzu faţa palidă şi-l auzi pe doctor zicând cu mânie: Mi-am încălcat propria regulă de căpătâi! L-am trimis singur.

Eleanor întrebă grabnic:

— Luke? Luke?

— E în regulă, spuse Luke reuşind să zâmbească. Dar haideţi în coridorul lung.

Înfioraţi de faţa şi vocea şi zâmbetul lui, se ridicară în linişte şi îl urmară peste prag în coridorul lung şi întunecat care ducea la holul din faţă.

— Aici, zise Luke, şi un fior unduios de greaţă coborî pe spinarea lui Eleanor când văzu că ţinea un chibrit aprins spre perete.

— E… scris? întrebă ea venind mai aproape.

— Scris, confirmă Luke. L-am observat abia la întoarcere. Doamna Dudley a zis nu, adăugă el cu asprime în glas.

— Lanterna mea. Montague îşi scoase lanterna din buzunar, şi la lumina ei, mergând de la un capăt al coridorului la celălalt, literele ieşeau clar în evidenţă. Cretă, zise doctorul, făcând un pas în faţă ca să atingă o literă cu vârful degetului. E scris cu cretă.

Scrisul era mare şi împrăştiat şi ar fi trebuit să arate, gândi Eleanor, ca şi cum ar fi fost scrijelit de ştrengari pe un gard. În schimb, era incredibil de real, în linii frânte peste lambriurile groase ale coridorului. Literele se întindeau pe toată lungimea peretelui, aproape prea mari ca să fie citite, chiar şi atunci când stăteai cu spatele de peretele de vizavi.

— Puteţi să citiţi ce scrie? întrebă Luke şoptit.

Doctorul, mişcând lanterna, citi încet:

— AJUT-O PE ELEANOR SĂ VINĂ ACASĂ.

— Nu. Eleanor simţi cum i se opreau cuvintele în gât; îşi văzuse numele în timp ce-l citea doctorul. „Eu sunt”, se gândi. „Numele meu stă scris acolo atât de clar; nu ar trebui să fiu pe pereţii casei ăsteia.” Ştergeţi-l, *vă rog,* spuse, moment în care simţi braţul Theodorei pe după umerii ei. E o *nebunie,* îngăimă ea năucă.

— Nebunie e cuvântul, evident, zise Theodora cu tărie. Hai înăuntru, Nell, şi aşază-te. Luke o să aducă o cârpă şi o să-l şteargă.

— Dar e o *nebunie,* insistă Eleanor, dându-se în spate ca să-şi vadă mai bine numele pe perete. *De ce…?*

Ferm, doctorul o împinse prin uşa salonaşului şi o închise în urma lor; Luke deja atacase mesajul cu batista lui.

— Acum ascultă-mă bine, îi spuse Montague. Doar pentru că numele tău…

— Până aici mi-a fost, zise Eleanor holbându-se la el. Îmi ştie numele, nu? *Îmi* ştie numele.

— Taci, te rog. Theodora o zgâlţâia violent. Putea să fie oricare dintre noi; ne ştie *toate* numele.

— Tu ai scris asta? Eleanor se întoarse spre Theodora. Te rog, spune-mi, n-o să mă supăr sau ceva, doar că aş vrea să ştiu, poate a fost doar o glumă, nu? Ca să mă sperie?

Se uita rugătoare la doctor.

— Ştii că niciunul dintre noi nu a scris-o, îi răspunse acesta.

Când Luke intră ştergându-şi mâinile pe batistă, Eleanor se întoarse plină de speranţă.

— Luke, tu ai scris-o, nu-i aşa? Când ai plecat?

Luke o privi, apoi veni să se aşeze pe braţul fotoliului ei.

— Ascultă, vrei să mă duc să-ţi scriu numele peste tot? Să-ţi cioplesc iniţialele pe copaci? Să scriu „Eleanor, Eleanor” pe bileţele de hârtie? O trase foarte uşor de păr. Am mai multă minte, zise el. Revino-ţi.

— Atunci de ce eu? gemu Eleanor, uitându-se de la unul

la altul. „Sunt scoasă din grup”, gândi ea nebuneşte, „eu sunt cea aleasă”, şi apoi zise repede, pe un ton de implorare: Am făcut ceva să atrag atenţia, mai mult ca altcineva?

— Nu mai mult decât de obicei, draga mea, zise Theodora. Stătea lângă şemineu, sprijinită de cămin, bătând din degete, şi când vorbi se uită la ea cu un zâmbet senin: Poate l-ai scris chiar tu.

Nervoasă, Eleanor aproape ţipă:

— Crezi că eu *vreau* să îmi văd numele scrijelit peste tot prin casa asta jegoasă? Crezi că *mie* îmi place ideea de a fi în centrul atenţiei? Nu *eu* sunt copilul răzgâiat – *mie* nu-mi place să fiu scoasă în evidenţă…

— Cerea ajutor, n-ai văzut? zise Theodora cu grijă. Poate că spiritul bietei domnişoare de companie a găsit în sfârşit o modalitate de comunicare. Poate că aştepta doar o femeie monotonă, timidă…

— Poate că mi s-a adresat mie pentru că niciun strigăt de ajutor nu ar putea vreodată să treacă de egoismul tău de fier; poate că eu sunt în stare de mai multă simpatie într-un minut decât…

— Şi poate, desigur, că ţi l-ai scris singură, stărui Theodora.

După obiceiul bărbaţilor care asistă la o ceartă între femei, doctorul şi Luke se retrăseseră, stând aproape unul de altul, într-o tăcere nefericită; apoi, într-un final, Luke se mişcă şi luă cuvântul.

— Ajunge, Eleanor.

Lui Eleanor nu-i venea să-şi creadă urechilor. Se roti valvârtej, tropăind.

— Cum îndrăzneşti? Cum *îndrăzneşti?*

În acel moment, doctorul izbucni în râs. Se holbă la el şi apoi la Luke, care o privea zâmbind. „Ce e în neregulă cu mine? Atunci – dar ei cred că Theodora a făcut-o anume, m-a enervat ca să nu-mi mai fie frică; ce ruşinos să fiu manipulată aşa.” Îşi acoperi faţa şi se aşeză în fotoliu.

— Nell, dragă, zise Theodora, *chiar* îmi pare rău.

„Trebuie să răspund cumva”, îşi spuse Eleanor. „Trebuie

să le arăt că sunt un om bun, până la urmă; un om bun; să creadă că mi-e ruşine de mine.”

— *Mie* îmi pare rău, rosti în cele din urmă. Eram speriată.

— Desigur că erai, zise doctorul.

„Ce simplu e el, ce transparent; crede fiecare chestie prostească pe care a auzit-o vreodată. Crede chiar că Theodora m-a scos din isterie cu un şoc. Zâmbindu-i, Eleanor se gândi: Acum sunt iar în joc.”

— Chiar am crezut că o să începi să urli, zise Theodora, venind să îngenuncheze lângă fotoliul ei. *Eu* aş fi făcut-o, în locul tău. Dar nu ne permitem să te pierzi cu firea, ştii asta, nu?

„Nu ne permitem să fie nimeni altcineva în afară de Theodora în centrul scenei”, gândi Eleanor; „dacă aleasa casei va fi până la urmă Eleanor, o să treacă singură prin asta.”

Întinse mâna şi o mângâie pe Theodora pe cap.

— Mulţumesc. Bănuiesc că am fost un pic cam zguduită preţ de o clipă.

— Mă întrebam dacă o să ajungeţi să vă păruiţi, zise Luke, până am înţeles ce făcea Theodora.

Zâmbind spre ochii mari, voioşi ai celeilalte femei, Eleanor îşi spuse: „Dar nu asta făcea Theodora, deloc”.

2

Timpul trecea leneş în Hill House. Lui Eleanor şi Theodorei, doctorului şi lui Luke, în alertă împotriva terorii, înfăşuraţi din toate părţile de dealurile ample şi stabiliţi în siguranţă printre bogăţiile întunecate ale casei, li se permiseră o zi liniştită şi o noapte liniştită – destul, poate, ca să se moleşească un pic. Luau mesele împreună, şi gătitul doamnei Dudley rămăsese perfect. Vorbeau unul cu celălalt şi jucau şah; doctorul termină *Pamela* şi se apucă de *Sir Charles Grandison*[5]. O nevoie nestăvilită de intimitate ocazională îi făcea să petreacă ore bune singuri în camerele lor, fără a fi deranjaţi. Theodora şi Eleanor şi Luke explorară desişul încâlcit din spatele casei şi căsuţa de vară, în timp ce doctorul stătea pe peluza largă, scriind, dar destul de aproape ca să-i vadă şi să-i audă. Găsiră o grădină de trandafiri împrejmuită de ziduri, năpădită de buruieni, şi o grădină de legume îngrijită cu tandreţe de familia Dudley. Vorbeau des despre picnicul de la pârâu. Erau frăguţe în apropierea casei de vară; Theodora şi Eleanor şi Luke culeseră o batistă plină şi se întinseră pe iarbă lângă doctor, mâncându-le, pătându-şi mâinile şi gurile.

— Ca nişte copii, le zise doctorul, ridicându-şi amuzat ochii din notiţe.

Fiecare dintre ei scrisese – neglijent şi cu foarte puţină atenţie la detalii – o relatare a ceea ce credeau că văzuseră sau auziseră până atunci în Hill House, iar doctorul adunase hârtiile în mapa lui. În următoarea dimineaţă – a treia de când se aflau acolo –, doctorul şi Luke petrecură o oră plină de afecţiune şi exasperare pe podeaua holului de la etaj, încercând, cu creta şi ruleta, să determine dimensiunile precise ale spaţiului rece, în timp ce Eleanor şi Theodora şedeau turceşte pe podea, notând

[5] *The History of Sir Charles Grandison* (1753) – roman epistolar scris de Samuel Richardson în replică la *The History of Tom Jones* de Henry Fielding, care ironiza romanele anterioare ale lui Richardson (n.red.).

măsurătorile doctorului şi jucând x şi 0. Munca doctorului era considerabil îngreunată de faptul că, mâinile fiindu-i în repetate rânduri îngheţate de frigul extrem, nu putea ţine nici creta, nici ruleta mai mult de un minut. Luke, în cadrul uşii dinspre camera copiilor, putea ţine un capăt al ruletei până când mâna îi ajungea în spaţiul rece, şi apoi degetele îşi pierdeau puterea şi se relaxau nevolnice. Un termometru, aruncat în centrul spaţiului rece, refuza să înregistreze vreo schimbare, susţinând cu înverşunare că temperatura acolo era aceeaşi ca în tot restul holului, ceea ce-l făcu pe doctor să spumege violent împotriva statisticienilor de la Casa Parohială Borley, care măsuraseră o scădere de unsprezece grade. După ce defini spaţiul rece cât de bine putu, îşi notă rezultatele în carneţelul lui, îi conduse jos la prânz şi lansă o provocare generală, invitându-i să dea piept cu el pe terenul de crochet în răcoarea după-amiezii.

— Pare prostesc să irosim o dimineaţă splendidă ca aceea de azi uitându-ne la un loc glacial pe podea, le explică Montague. Trebuie să ne propunem să petrecem mai mult timp afară.

Fu uşor surprins când ei izbucniră în râs.

— Mai există o lume pe undeva? întrebă Eleanor gânditoare. Uitându-se la farfuria cu prăjitura de piersici făcută de doamna Dudley, adăugă: Sunt sigură că doamna Dudley se duce în altă parte noaptea şi aduce smântână în fiecare dimineaţă şi Dudley vine cu cumpărături în fiecare după-amiază, dar, din câte îmi dau eu seama, nu mai există niciun alt loc pe lume în afară de ăsta.

— Suntem pe o insulă pustie, zise Luke.

— Nu-mi pot imagina nicio altă lume în afara Hill House, mărturisi Eleanor.

— Poate ar trebui să crestăm un băţ sau să punem pietre într-o grămăjoară, una pentru fiecare zi, ca să ştim de cât timp suntem naufragiaţi, propuse Theodora.

— Ce plăcut e să n-ai nicio veste din afară! Luke se servi cu un maldăr enorm de frişcă. Nicio scrisoare, niciun ziar; ar putea să se întâmple orice.

— Din nefericire… zise doctorul, apoi se opri. Îmi cer scuze, continuă el peste câteva momente. Voiam doar să spun *că o să ne vină* veşti din afară şi, desigur, deloc „din nefericire”. Doamna Montague – soţia mea, adică – o să ajungă sâmbătă.

— Dar când e sâmbătă? întrebă Luke. Am fi încântaţi să o cunoaştem pe doamna Montague, desigur.

— Poimâine. Doctorul se gândi. Da, zise el după o clipă. Cred că poimâine e sâmbătă. Vom şti că este sâmbătă, desigur, le spuse făcându-le scurt cu ochiul, pentru că o să fie doamna Montague aici.

— Sper că nu are mari speranţe că o să se întâmple cine ştie ce noaptea, zise Theodora. Hill House nu ne-a îndeplinit nici pe departe aşteptările iniţiale, cred eu. Sau poate că doamna Montague o să fie întâmpinată cu o salvă de manifestări paranormale.

— Doamna Montague va fi mai mult decât pregătită să le ţină piept, declară doctorul.

— Mă întreb, îi zise Theodora lui Eleanor în timp ce se ridicau de la masa de prânz sub privirea vigilentă a doamnei Dudley, de ce a fost totul *atât* de liniştit. Aşteptarea asta mi se pare stresantă, aproape mai rea decât dacă s-ar întâmpla ceva.

— Nu noi suntem cei care aşteptăm, îi replică Eleanor. Ci casa. Cred că aşteaptă momentul potrivit.

— Poate aşteaptă până ne simţim în siguranţă şi atunci o să sară pe noi.

— Mă întreb cât poate să aştepte. Eleanor se cutremură şi porni în sus pe scara masivă. Sunt aproape tentată să-i scriu o scrisoare surorii mele. Ceva de genul: „Am un sejur absolut *splendid* aici, în minunata Hill House…”

— „Chiar trebuie să te gândeşti să-ţi aduci toată familia aici vara viitoare”, continuă Theodora. „Dormim cu cearşafurile pe cap în fiecare noapte…”

— „Aerul e atât de înviorător, în special în holul de la etaj…”

— „Îţi petreci tot timpul bucurându-te că eşti în viaţă…”

— „Se întâmplă ceva clipă de clipă…”

— „Civilizaţia pare atât de departe…”

Eleanor râse. Era în faţa Theodorei, în capul scărilor. Holul era puţin mai luminat în această după-amiază, pentru că lăsaseră uşa de la camera copiilor deschisă, iar lumina soarelui bătea prin ferestrele de lângă turn şi atingea ruleta şi creta doctorului de pe podea. Lumina se reflecta din vitraliul de pe casa scărilor şi se spărgea în fragmente de albastru şi portocaliu şi verde pe culoarea închisă a lemnului din hol.

— Mă duc la culcare, zise ea. N-am fost atât de leneşă în viaţa mea.

— Eu o să mă întind în pat şi o să visez tramvaie, spuse Theodora.

Eleanor deprinsese obiceiul să ezite în pragul camerei sale, aruncând o privire rapidă în jur înainte să intre; îşi spunea că făcea asta deoarece camera era atât de excesiv de albastră, încât avea întotdeauna nevoie de un moment ca să se obişnuiască. Când intra, traversa încăperea ca să deschidă fereastra pe care o găsea întotdeauna închisă; astăzi ajunsese până în mijlocul camerei când auzi uşa Thedorei trântindu-se şi vocea ei înăbuşită zicând:

— Eleanor!

Alergă în hol până în pragul camerei Theodorei şi se opri îngrozită, uitându-se peste umărul tinerei.

— Ce e *asta?* şopti ea.

— A ce *arată* asta? Vocea Theodorei creştea isteric. A ce *arată* asta, toanto?

„Nici pe *asta* n-o să i-o iert”, gândi Eleanor, lucidă în confuzia ei.

— Arată a vopsea, spuse ea şovăitor. Numai că… numai că mirosul e groaznic.

— E sânge, rosti Theodora cu certitudine. Se apucă de uşă, clătinându-se odată cu uşa care se mişcă. Sânge, repetă ea. Peste tot. Îl vezi şi tu?

— Desigur că îl văd. Şi nu e *peste* tot. Nu mai face din ţânţar armăsar.

„Deşi”, gândi ea conştiincioasă, „Theodora nu face chiar atât de mare caz, de fapt. La un moment dat, una din noi

chiar o să-şi arunce capul pe spate şi o să urle de-adevăratelea, şi sper că n-o să fiu eu aia, pentru că eu încerc să mă abţin; Theodora o să fie cea care…” O întrebă sec:

— Acolo e altă inscripţie pe perete?

Auzi râsul sălbatic al Theodorei. „Poate că eu o să fiu aia până la urmă, şi chiar nu mi-o permit. Trebuie să fiu tare…” Închise ochii, şi deodată se trezi fredonând în minte: „O, stai şi vezi; iubitu-ţi vine: cântă vesel şi bonom. De rămâi s-aştepţi sosirea. La final găseşti iubirea…”

— Da, într-adevăr, dragă, zise Theodora. Nu ştiu cum de ţi-ai dat seama.

„Ştie orice pui de om.”

— Fii raţională, o îndemnă Eleanor. Cheamă-l pe Luke. Şi pe doctor.

— De ce? întrebă Theodora. Nu trebuia să fie o surpriză privată doar pentru mine? Un secret doar pentru noi două?

Apoi, depărtându-se de Eleanor, care încerca să o ţină, să nu se ducă mai adânc în cameră, alergă până la marele şifonier şi deschise uşa, moment în care începu să plângă.

— Hainele mele! Hainele mele!

Eleanor se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă până în capul scărilor.

— Luke, strigă ea aplecându-se peste balustradă. Domnule doctor!

Nu ridicase vocea şi încercase să pară calmă, dar auzi cartea doctorului căzând la podea şi apoi tropăitul picioarelor în timp ce el şi Luke alergau spre scară. Le observă feţele speriate mirându-se de neliniştea care zăcea chiar sub suprafaţă, aşa încât fiecare părea să se aştepte la un strigăt de ajutor de la un alt membru al grupului. „Inteligenţa şi capacitatea de înţelegere chiar nu sunt o protecţie, deloc”, îşi spuse.

— E Theo, zise ea când ajunseră pe palier. E isterică. Cineva – ceva – a aruncat vopsea roşie prin camera ei, şi acum plânge din cauza hainelor.

„Ei bine, aş fi putut să fiu mai cinstită de atât”, gândi ea întorcându-se ca să-i urmeze. „Aş fi putut fi mai cinstită de

atât?” se întrebă peste câteva secunde, şi-şi dădu seama că zâmbea.

Theodora încă plângea în hohote în camera ei, lovind uşa şifonierului cu piciorul, într-o criză care ar fi putut fi ilară dacă nu şi-ar fi ţinut în braţe bluza galbenă, mototolită şi pătată; celelalte haine fuseseră smulse de pe umeraşe şi stăteau călcate în picioare şi dezordonate pe podeaua şifonierului, toate mânjite şi înroşite.

— Ce e asta? îl întrebă Luke pe doctor.

— Aş putea jura că e sânge, dar pentru atât de mult ar trebui să…

Deodată se făcu linişte. Toţi stătură în tăcere o clipă, uitându-se la inscripţia AJUT-O PE ELEANOR SĂ VINĂ ACASĂ scrisă în litere tremurate, roşii pe tapetul de deasupra patului Theodorei.

„De data asta sunt pregătită”, îşi spuse Eleanor, apoi rosti:

— Mai bine o scoateţi de aici; duceţi-o în camera mea.

— Hainele mele sunt distruse, i se plânse Theodora doctorului. Vedeţi în ce hal sunt hainele mele?

Mirosul era cumplit, iar scrisul de pe perete se scursese şi stropise. Erau un şir de picături de la perete la garderobă – probabil asta îi îndreptase atenţia Theodorei într-acolo – şi o mare pată neregulată pe covorul verde.

— E revoltător, zise Eleanor. Vă rog, duceţi-o pe Theo în camera mea.

Împreună, Luke şi doctorul o convinseră pe Theodora să treacă prin baie spre camera lui Eleanor, iar aceasta din urmă, uitându-se la vopseaua roşie („Trebuie să fie vopsea”, se gândi, „pur şi simplu *trebuie* să fie vopsea; ce altceva ar *putea* fi?”), zise cu voce tare:

— Dar *de ce?*

„Uite pe cineva al cărei nume stă scris cu sânge”, gândi ea cu demnitate. „E oare posibil să nu fiu chiar coerentă în clipa asta?”

— Cum se simte? vru ea să ştie, răsucindu-se când doctorul se întoarse în cameră.

— O să fie bine în câteva minute. Va trebui s-o mutăm la

tine pentru o vreme, mă gândesc; nu-mi pot imagina că va mai vrea să doarmă aici *vreodată.* Doctorul zâmbi un pic stins. O să treacă mult timp, cred, până când o să mai deschidă o uşă de una singură.

— Presupun c-o să trebuiască să-i dau cu împrumut nişte haine.

— Presupun că da, dacă nu te deranjează. Doctorul o privi curios. Mesajul ăsta te perturbă mai puţin ca celălalt?

— E prea absurd, zise Eleanor, încercând să-şi înţeleagă propriile sentimente. Am stat aici şi m-am uitat la el, pur şi simplu întrebându-mă *de ce.* Adică, e ca o glumă de care nu s-a prins nimeni; cred că ar fi trebuit să-mi fie *mult* mai frică de atât şi nu mi-e, pentru că e pur şi simplu *prea* oribil ca să fie real. Şi îmi tot amintesc cum mă dădea Theo cu ojă roşie… Chicoti şi doctorul îi aruncă o privire tăioasă, dar ea continuă: Ar putea la fel de bine să fie vopsea, nu-i aşa?

„Nu mă pot opri din vorbit", se gândi. „Ce am *eu* de explicat în toată situaţia asta?" Apoi spuse:

— Poate nu pot să-l iau în serios, după ce am văzut-o pe Theo urlând din cauza hainelor şi acuzându-mă că mi-am scris numele pe peretele ei. Poate că m-am obişnuit să mă învinuiască pe mine pentru toate.

— Nimeni nu te învinovăţeşte pentru nimic, îi replică doctorul, şi Eleanor simţi că era mustrată.

— Sper că hainele mele o să fie destul de bune pentru ea, zise cu acreală.

Doctorul se învârti pe loc, uitându-se prin cameră; atinse cu un deget prudent literele de pe perete şi mişcă bluza galbenă a Theodorei cu piciorul.

— Mai încolo, spuse el absent. Poate mâine. Se uită la Eleanor şi zâmbi: Pot să fac o schiţă precisă după toate astea.

— Pot să vă ajut. Îmi provoacă silă, dar nu mă sperie.

— Da. Cu toate astea, cred că ar fi mai bine să încuiem camera deocamdată; nu vrem să mai intre Theodora din greşeală aici. Apoi, mai încolo, pot să o studiez pe îndelete. De asemenea, zise Montague dintr-odată amuzat, n-aş vrea

să intre doamna Dudley aici să cureţe tot.

Eleanor îl privi tăcută cum încuie uşa dinspre hol din interior, apoi intrară în baie şi doctorul încuie uşa comună dinspre camera verde a Theodorei.

— O să văd dacă mai putem aduce alt pat aici. Uşor jenat, adăugă: Nu te-ai pierdut cu firea, Eleanor; asta mă ajută.

— V-am zis, mă dezgustă, dar nu mă sperie, spuse ea mulţumită, apoi se întoarse spre Theodora.

Theodora era întinsă în patul ei, şi lui Eleanor i se întoarse un pic stomacul pe dos când văzu că se mânjise de roşu pe mâini şi acum îi murdărea perna.

— Uite ce e, zise ea dur, va trebui să porţi hainele mele până îţi iei altele sau până le spălăm pe celelalte.

— Să le spălăm? Theodora se rostogoli convulsiv în pat şi-şi apăsă ochii cu mâinile pătate. *Să le spălăm?*

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să te curăţ!

Îşi spuse, fără a încerca să găsească un motiv, că nu mai simţise o asemenea ură incontrolabilă pentru o persoană până atunci. Se duse în baie, umezi un prosop şi se întoarse să frece violent mâinile şi faţa Theodorei.

— Eşti jegoasă de la chestia asta, îi zise, urând faptul că trebuia s-o atingă.

Deodată Theodora îi zâmbi.

— Nu cred cu adevărat că tu ai făcut-o, zise ea. Eleanor se întoarse să se uite la Luke, care era în spatele ei şi le privea.

— Ce proastă sunt, îi spuse Theodora, iar Luke râse.

— O să fii încântătoare în puloverul roşu al lui Nell.

„E perversă”, gândi Eleanor, „animalică şi spurcată şi murdară.” Se duse cu prosopul în baie şi îl lăsă să se înmoaie în apă rece; când ieşi, Luke spunea:

— …încă un pat aici; voi, fetelor, o să împărţiţi camera de acum încolo.

— O să împărţim o cameră şi o să împărţim hainele, zise Theodora. Practic o să fim gemene.

— Verişoare, o corectă Eleanor, dar n-o auzi nimeni.

3

— Era un obicei, respectat cu stricteţe, zise Luke învârtind coniacul în pahar, ca un călău public, înainte de o execuţie prin tranşarea în patru, să însemne cu creta pe burta condamnatului locurile unde va cădea securea – de frica vreunei scăpări, să fim înţeleşi.

„Aş vrea s-o lovesc cu un băţ”, gândi Eleanor uitându-se în jos la capul Theodorei de lângă fotoliul ei; „aş vrea s-o bombardez cu pietre.”

— Un rafinament splendid, splendid. Pentru că, desigur, trasatul cu creta ar fi fost aproape de nesuportat, un chin teribil, dacă victima s-ar fi gâdilat uşor.

„O urăsc”, îşi spuse Eleanor, „îmi face silă; e toată spălată şi curată şi îmi poartă puloverul roşu.”

— Însă când moartea era prin atârnare în lanţuri, călăul…

— Nell? Theodora ridică privirea spre ea şi zâmbi. Chiar îmi pare rău să ştii.

„Aş vrea s-o privesc murind”, gândi Eleanor. Îi zâmbi înapoi şi-i spuse:

— Nu-i nicio supărare, stai liniştită.

— Sunt sufiţi care afirmă că universul nu a fost niciodată creat şi în consecinţă nu poate fi distrus. Mi-am petrecut după-amiaza răsfoind prin biblioteca noastră, anunţă Luke sumbru.

Doctorul oftă.

— Nu jucăm şah în seara asta, cred, îi spuse tânărului, iar acesta încuviinţă din cap. A fost o zi extenuantă, şi cred că domnişoarele ar trebui să se retragă mai devreme.

— În niciun caz înainte să fiu bine amorţită de coniac, zise Theodora ferm.

— Frica este abandonarea logicii, abandonarea *voită* a tiparelor raţionale, spuse Montague. Îi cedăm sau ne luptăm cu ea, dar nu putem găsi o cale de mijloc.

— Mă întrebam mai devreme, zise Eleanor, simţind că poate le datora o scuză tuturor. Mă gândeam că sunt pe

deplin calmă şi cu toate astea ştiam că sunt groaznic de înfricoşată. Se încruntă derutată, şi ei aşteptară să continue. Când îmi *este* frică, pot vedea perfect partea raţională, frumoasă, neînfricoşată a lumii, văd scaune şi mese şi ferestre care rămân la fel, neafectate nici măcar în cea mai mică măsură, şi pot vedea lucruri, precum modelul ţesut cu grijă al covorului, care nici nu se clintesc. Dar când mi-e frică, nu mai exist în relaţie cu aceste lucruri. Poate pentru că lucrurilor *nu* le e frică.

— Eu cred că ne e doar frică de noi înşine, murmură doctorul.

— Nu, zise Luke. Ne e frică de a ne vedea clar şi fără măşti.

— De a şti ce vrem cu adevărat, spuse Theodora.

Îşi împinse obrazul în mâna lui Eleanor, care, urându-i atingerea, îşi retrase repede mâna şi zise:

— Mie mi-e întotdeauna frică de singurătate. *„Eu* vorbesc aşa?" se întrebă. „Spun ceva ce o să regret amarnic mâine? Îmi creez şi mai multă vină?" Literele alea formau numele *meu,* şi niciunul dintre voi nu ştie ce simţi într-un asemenea caz – e atât *de familiar!* Făcu un gest înspre ei, aproape rugându-i: Încercaţi să *înţelegeţi.* Este numele meu drag şi îmi aparţine, iar ceva îl foloseşte şi îl scrie şi mă cheamă cu el, şi *numele* meu propriu şi personal… Se uită de la unul la altul, chiar şi în jos la faţa Theodorei, care o privea atent, şi rosti: Uite ce e. Eu sunt unică şi sunt tot ce am. *Urăsc* să mă văd dizolvându-mă şi greşind şi scindată astfel încât trăiesc doar într-una dintre jumătăţi, mintea mea, şi văd cealaltă jumătate a mea neajutorată şi frenetică şi împinsă şi n-o pot opri, dar ştiu că n-o să fiu rănită cu adevărat, şi totuşi timpul e atât de lung, chiar şi secunda se tot lungeşte, şi aş putea suporta orice dacă aş avea posibilitatea să mă predau pur şi simplu…

— *Să te predai?* zise doctorul tăios, iar Eleanor se holbă la el.

— Să te predai? repetă şi Luke.

— Nu ştiu, bolborosi ea perplexă.

„Vorbeam şi eu aşa”, îşi spuse, „ziceam ceva – ce ziceam adineauri?”

— A mai făcut asta, îi spuse Luke doctorului.

— Ştiu, răspunse doctorul grav.

Eleanor le putea simţi privirile cercetătoare.

— Îmi pare rău, oftă ea. M-am făcut de râs? Probabil pentru că sunt obosită.

— Ba deloc, zise doctorul la fel de grav. Bea-ţi coniacul.

— Coniac? Eleanor privi în jos, dându-şi seama că ţinea un pahar de coniac în mână. Ce am zis?

Theodora chicoti.

— Bea, o îndemnă ea. Ai nevoie de asta, Nell, dragă.

Ascultătoare, Eleanor sorbi din coniac, simţindu-i cu claritate arsura ascuţită, apoi îi spuse doctorului:

— Sigur am zis ceva prostesc, după cum vă holbaţi toţi la mine.

Doctorul râse.

— Nu mai încerca să fii în centrul atenţiei.

— Vanitate, zise Luke pe un ton sincer.

— Trebuie să fii în lumina reflectoarelor, adăugă

Theodora şi toţi zâmbiră tandru, toţi uitându-se la Eleanor.

4

În capul oaselor, în două paturi alăturate, Eleanor şi Theodora îşi întinseseră braţele între ele şi se ţineau strâns de mână; camera era brutal de rece, cufundată într-o beznă adâncă. Din camera de dincolo, camera care până în acea dimineaţă fusese a Theodorei, se auzea sunetul constant şi înfundat al unui bebeluş care gângurea, prea înfundat ca să fie inteligibil vreun cuvânt, prea constant pentru a-l desconsidera. Ţinându-se de mână atât de strâns încât fiecare putea să-i simtă celeilalte oasele, Eleanor şi Theodora ascultau, iar sunetul constant şi înfundat îi tot dădea înainte, vocea ridicându-se uneori pentru a accentua un cuvânt nedesluşit, coborând alteori până devenea doar un suflu, auzindu-se mereu. Apoi, fără avertisment, se auzi un mic râs, un râs mic şi gâlgâit care sparse gânguritul şi urcă tot mai sus pe gamă, apoi se opri dintr-odată într-un icnet dureros şi vocea continuă.

Strânsoarea Theodorei se slăbea şi se strângea. Eleanor, adormită pentru o clipă de sunete, se holbă înspre locul unde ar fi trebuit să fie Theodora în întuneric şi fu izbită de un gând: „De ce e întuneric? *De ce e întuneric*?” Se rostogoli, apucă mâna Theodorei cu ambele mâini şi încercă să vorbească, dar nu putea; o ţinu strâns, orbeşte şi îngheţată, încercând să-şi trezească mintea, încercând să gândească din nou.

„Am lăsat lumina aprinsă. Prin urmare, de ce e întuneric?”

„Theodora”, încercă ea să şoptească, dar gura ei nu reuşea să se mişte; „Theodora”, încercă ea să întrebe, „de ce e întuneric?” Şi vocea continua, gângurind înfundat şi constant, un mic sunet lichid care jubila. Credea că ar fi putut distinge cuvinte dacă stătea perfect nemişcată, dacă stătea perfect nemişcată şi asculta şi asculta şi auzea vocea dându-i tot înainte, neîncetând o clipă, şi se atârna disperată de mâna Theodorei simţind greutatea care-i răspundea pe propria mână.

Apoi râsul gâlgâit se întoarse, şi sunetul pe care-l scotea, crescând dement, înecă vocea. Deodată se lăsă o linişte absolută. Eleanor trase aer în piept, întrebându-se dacă putea vorbi acum, însă chiar în acel moment auzi un ţipăt uşor şi scurt care îi frânse inima, un ţipăt infinit de trist, un geamăt dulce de o tristeţe sălbatică. „E un *copil”,* gândi ea incredulă, „plânge un copil undeva”, şi atunci, odată cu acel gând, auzi vocea răcnită sălbatic pe care n-o mai auzise niciodată, dar pe care ştia totuşi că o auzea mereu în coşmarurile ei.

— Pleacă! urla vocea. Pleacă, pleacă, nu mă răni! Şi apoi hohote de plâns. Te rog, nu mă răni. Te rog, lasă-mă să mă duc acasă.

Urmă ţipătul trist.

„Nu mai suport”, îşi spuse Eleanor categoric. „E monstruos, e îngrozitor, au rănit un copil, nu voi permite nimănui să rănească un copil”, şi gânguritul continua, înfundat şi constant, iar şi iar şi iar, vocea ridicându-se un pic şi coborând un pic, dându-i tot înainte.

„Gata”, gândi Eleanor, simţind că stătea pe o parte în pat în bezna neagră, ţinându-se cu ambele mâini de mâna Theodorei, ţinându-se atât de strâns, că putea simţi oasele din degetele Theodorei, „gata, n-o să mai îndur aşa ceva. Şi-au pus în minte să mă sperie. Ei bine, au reuşit. Sunt speriată, dar mai mult de atât, sunt o persoană, sunt un om, sunt o fiinţă umană pe două picioare, raţională şi plină de umor, şi pot suporta multe de la împuţita asta de casă dementă, dar nu voi accepta vătămarea unui copil, nu, nu; pe toţi sfinţii, îmi voi face gura să se deschidă acum şi voi urla şi voi şi voi urla.”

— OPREŞTE-TE, urlă ea, şi luminile erau aprinse, aşa cum le lăsaseră, iar Theodora şedea în capul oaselor în pat, speriată şi zbârlită.

— Ce e? zicea Theodora. Ce e, Nell? Ce e?

— Doamne, Doamne, gemu Eleanor. Sări din pat până într-un colţ al încăperii, unde se ghemui tremurând. Doamne, Doamne, a cui era mâna pe care o ţineam?

— 6 —

1

„Învăţ căile inimii”, îşi spuse Eleanor foarte serioasă, apoi se întrebă la ce s-ar fi putut oare referi când gândise aşa ceva. Era după-amiază şi stătea la soare pe treptele casei de vară, cu Luke alături; „astea sunt căile tăcute ale inimii”, gândi ea. Ştia că era palidă şi încă zdruncinată, cu cearcăne sub ochi, dar soarele era cald şi frunzele se mişcau uşor deasupra lor şi Luke, lângă ea, se sprijinea leneş de treaptă.

— Luke, îl întrebă încet, de frică să nu fie ridicolă, de ce vor oamenii să vorbească unul cu celălalt? Care sunt lucrurile pe care vor oamenii să le ştie întotdeauna despre alţi oameni?

— Ce vrei să ştii tu despre mine, spre exemplu?

Luke râse. Ea gândi: „Dar de ce nu ar întreba ce vrea *el* să ştie despre *mine;* este atât de vanitos” şi râse la rândul ei.

— Ce aş putea să ştiu *vreodată* despre tine dincolo de ceea ce văd?

Văd era cel mai mic dintre cuvintele pe care le-ar fi putut alege, dar cel mai prudent. „Spune-mi ceva ce o să ştiu doar eu” era poate ceea ce ar fi vrut să-l roage, sau: „Ce-mi vei da ca să te ţin minte?” – sau chiar: „Niciodată nu mi-a aparţinut nimic de vreo importanţă sesizabilă; mă poţi ajuta?” Apoi se întrebă dacă nu cumva fusese fraieră ori prea îndrăzneaţă, uimită de propriile gânduri, însă el doar se holba la frunza din mâinile lui, uşor încruntat, ca un om complet adâncit într-o problemă acaparantă.

„Încearcă să formuleze totul ca să facă o impresie cât mai bună”, îşi zise Eleanor, „şi voi şti ce părere are despre mine în funcţie de cum răspunde; oare cum ţine să arate în ochii mei? Crede că o să mă mulţumesc cu un misticism de doi bani, sau o să se chinuie să pară unic? O să fie galant? Asta ar fi umilitor, pentru că atunci mi-ar arăta că ştie că galanteria mă încântă; va fi misterios? Nebun? Şi cum ar trebui să primesc eu asta, pe care deja o percep ca fiind o

confidenţă, chiar dacă ştiu că nu e adevărat? Aş vrea ca Luke să mă respecte la adevărata mea valoare sau măcar să nu văd diferenţa. Să fie el înţelept sau să fiu eu oarbă; mai bine să nu aflu, speră ea concret, să nu ştiu cu siguranţă ce crede el despre mine."

Apoi Luke o privi scurt şi afişă un zâmbet pe care ea începuse să-l identifice ca fiind zâmbetul lui autoironic. „Oare Theodora", se întrebă ea, şi gândul era neplăcut, „oare Theodora îl cunoaşte la fel de bine?"

— N-am avut niciodată o mamă, zise în cele din urmă.

Şocul fu enorm. *„Asta* e tot ceea ce crede el despre mine, estimarea lui despre ceea ce vreau eu să aud; să extind asta într-o confidenţă care mă va face vrednică de confidenţe importante? Să oftez? Să murmur? Să plec?"

— Nimeni nu m-a iubit niciodată pentru că nu mă integram, continuă Luke. Bănuiesc că tu poţi înţelege asta?

„Nu", gândi ea, „n-o să mă prinzi atât de ieftin; nu înţeleg cuvintele şi n-o să le accept la schimb cu sentimentele mele; bărbatul ăsta e un papagal. O să-i spun că n-aş putea înţelege niciodată aşa ceva, că autocompătimirea sentimentală nu mă mişcă direct în inimă; n-o să mă fac de râs încurajându-l să-şi bată joc de mine."

— Înţeleg, da, spuse peste câteva clipe.

— Mă gândeam că o s-o faci, zise el; Eleanor ar fi vrut din tot sufletul să-i tragă o palmă peste faţă. Cred că eşti o persoană foarte bună, Nell, adăugă Luke, însă apoi strică totul: Eşti inimoasă şi sinceră. După toate astea, când te întorci acasă…

Vocea lui se stinse şi ea gândi: „Ori începe să-mi spună ceva extrem de important, ori trage de timp până când această conversaţie poate fi încheiată cu graţie. Nu ar vorbi astfel fără un motiv; nu se dă de gol voit. Oare crede că un gest uman de afecţiune m-ar putea seduce să mă arunc nebuneşte în braţele lui? Îi este teamă că nu m-aş comporta ca o domnişoară? Ce ştie el despre mine, despre cum gândesc şi simt; îi pare rău pentru mine?"

— La final găseşti iubirea, zise ea.

— Da. Cum ziceam, n-am avut niciodată o mamă. Acum îmi dau seama că toată lumea a avut ceva ce mie mi-a lipsit. Îi zâmbi. Sunt complet egoist, mărturisi el cu regret, şi tot timpul sper ca cineva să-mi spună să mă comport cum trebuie, că o persoană îşi va asuma responsabilitatea pentru mine şi mă va face să mă maturizez.

„Este cu desăvârşire egoist”, gândi ea uşor surprinsă, „singurul bărbat lângă care am stat şi cu care am vorbit singură şi n-am răbdare cu el; pur şi simplu nu este foarte interesant.”

— De ce nu te maturizezi singur?

„Câţi oameni – câte femei – l-au mai întrebat asta?” îi trecu prin minte.

— Eşti isteaţă.

„Şi de câte ori a mai răspuns astfel? Această conversaţie probabil e în mare măsură instinctivă”, gândi ea amuzată. Îi spuse cu blândeţe:

— Îmi imaginez că eşti o persoană foarte singuratică.

„Tot ceea ce vreau e să fiu iubită”, gândi ea, „şi iată-mă vorbind tâmpenii cu un bărbat egoist.” Trebuie să fii cu adevărat foarte singuratic.

El îi atinse mâna şi zâmbi iar.

— Ai fost atât de norocoasă, Eleanor. Ai avut o mamă.

2

— Am găsit-o în bibliotecă, zise Luke. Jur că am găsit-o în bibliotecă.

— Incredibil, spuse doctorul.

— Uitaţi-vă. Luke puse marea carte pe masă şi deschise la coperta interioară. A făcut-o el însuşi – uite, titlul a fost scris în cerneală: AMINTIRI, *pentru* SOPHIA ANNE LESTER CRAIN; O *moştenire pentru educaţia şi iluminarea ei pe parcursul vieţii de la tatăl ei iubitor şi devotat*, HUGH DESMOND LESTER CRAIN; 21 *iunie 1881.*

Theodora, Eleanor şi doctorul se îngrămădeau în jurul mesei în timp ce Luke întorcea prima filă a cărţii.

— Vedeţi voi, fetiţa lui trebuia să înveţe smerenia. E evident că a decupat o serie de cărţi vechi şi frumoase ca să facă albumul ăsta, deoarece mi se pare că recunosc câteva dintre poze. Toate sunt lipite aici.

— Vanitatea realizării umane, oftă doctorul. Gândiţi-vă la cărţile pe care le-a hăcuit Hugh Crain ca să facă asta. Uite o gravură de Goya; un lucru oribil la care să mediteze o fetiţă.

— Sub această poză urâtă a scris: „Cinsteşte-ţi mama şi tatăl, Fiică, cinsteşte-i pe autorii fiinţei tale, care au primit o povară grea, de a-şi ghida copilul prin inocenţă şi virtute de-a lungul căii înfricoşătoare şi înguste spre fericirea eternă şi de a o înapoia în cele din urmă Dumnezeului ei ca un suflet pios şi plin de virtute; chibzuieşte, Fiică, la bucuria ce se iscă în Cer când sufletele acestor mici creaturi îşi iau zborul în sus, eliberate înainte să fi învăţat ceva despre păcate sau lipsa credinţei, şi asumă-ţi datoria neîncetată de a rămâne la fel de pură ca ele”.

— Biata fetiţă, suspină Eleanor, apoi icni când Luke întoarse pagina.

A doua lecţie morală a lui Hugh Crain avea drept ilustraţie o groapă cu şerpi, cu şerpi pictaţi în culori vii încolăciţi în jurul paginii, iar deasupra era mesajul, tipărit îngrijit şi decorat cu aur: „Osânda veşnică este soarta

omenirii; nici lacrimi, nici despăgubiri nu pot dezlega moştenirea păcatului pe care a primit-o Omul. Fiică, ţine-te departe de această lume, ca nu cumva să fii coruptă de poftele şi nerecunoştinţa ei; Fiică, apără-te".

— Următorul e iadul, zise Luke. Nu vă uitaţi dacă aveţi stomacul sensibil.

— Cred că o să sar peste priveliştea iadului, spuse Eleanor, dar citeşte-mi textul.

— Înţelept din partea ta, zise doctorul. E o ilustraţie din Foxe[6]; una dintre morţile mai puţin atractive, am crezut întotdeauna, dar cine poate pătrunde cu mintea în căile martirilor?

— Uită-te aici totuşi, o îndemnă Luke. A ars un colţ al paginii, şi iată ce zice: „Fiică, de-ai putea auzi chiar şi pentru o clipă agonia, urletele, ţipetele cumplite şi căinţa bietelor suflete osândite la focul veşnic! De-ar putea ochii tăi să fie arşi, doar pentru o clipă, de orbitoarea strălucire roşie a pustiei care arde neîncetat! Vai, făpturi nenorocite, în durere nemuritoare! Fiică, tatăl tău în această clipă a atins colţul paginii de lumânarea lui, şi vezi cum hârtia fragilă se scorojeşte şi se încreţeşte în flacără; chibzuieşte, Fiica mea, că fierbinţeala acestei lumânări este pentru focurile veşnice ale Iadului ceea ce este un fir de nisip pentru deşertul vast şi că, aşa cum această hârtie arde în neînsemnata ei flacără, la fel va arde sufletul tău pentru totdeauna, într-un foc de mii de ori mai aprig".

— Pun pariu că i-o citea în fiecare noapte înainte de culcare, spuse Theodora.

— Aşteaptă, zise Luke. Încă n-aţi văzut Raiul – chiar şi *tu* poţi să te uiţi la asta, Nell. E Blake[7] şi e un pic sever, dar clar mai bine decât Iadul. Ascultaţi: „Sfânt, sfânt, sfânt! În lumina pură a cerului îngerii îl preamăresc pe El şi unii pe alţii neîncetat. Fiică, aici te voi căuta".

[6] *Cartea martirilor* a lui John Foxe, teolog englez din secolul al XVI-lea, a reprezentat o operă de căpătâi pentru curentul puritan din cadrul protestantismului (n.red.).

[7] *The Marriage of Heaven and Hell* de William Blake (1793) – culegere de texte poetice şi în proză având ca temă reinterpretarea profeţiilor biblice, cu ilustraţiile autorului (n.red.).

— Ce operă din dragoste e asta, zise doctorul. Ore întregi doar ca s-o concepi, şi scrisul e atât de gingaş, şi aurirea…

— Iar acum cele şapte păcate capitale, anunţă Luke, şi cred că bătrânul le-a desenat el însuşi.

— Chiar şi-a turnat sufletul în Lăcomie, zise Theodora. Nu sunt sigură că o să-mi mai fie vreodată foame.

— Aşteaptă până la Desfrânare, o preveni Luke. Babacul chiar s-a întrecut pe sine.

— Nu vreau să mai văd nimic, cred. O să mă aşez aici, lângă Nell, şi dacă daţi de vreun precept moral deosebit de edificator, care credeţi că mi-ar face un bine, citiţi-l cu voce tare.

— Iată Desfrânarea, exclamă Luke. A fost vreodată vreo femeie peţită astfel?

— Doamne fereşte, făcu doctorul. Doamne fereşte.

— *Trebuie* s-o fi desenat chiar el, zise Luke.

— Pentru un *copil?*

Doctorul era scandalizat.

— Propriul ei album. Fiţi atent la Mândrie, e leită cu Nell a noastră.

— Poftim? se burzului Eleanor.

— Te tachinează, îi spuse doctorul împăciuitor. Nu veni să te uiţi, draga mea; te tachinează.

— Lenea, acum, zise Luke.

— Invidia, zise doctorul. Cum de s-a încumetat săracul copil să încalce…

— Ultima pagina e cea mai frumoasă, cred. Ăsta, domnişoarele mele, este sângele lui Hugh Crain. Nell, vrei să vezi sângele lui Hugh Crain?

— Nu, mulţumesc.

— Theo? Nu? În orice caz, insist, pentru binele conştiinţelor voastre, să citesc ceea ce a avut de zis Hugh Crain în încheierea cărţii lui: „Fiica mea: pacturile sacre sunt semnate cu sânge, şi am tras aici din încheietura mea fluidul vital cu care te leg. Trăieşte virtuos, fii umilă, ai încredere în Mântuitorul tău şi în mine, tatăl tău, şi îţi jur că ne vom uni în lumea de apoi în fericire nesfârşită.

Acceptă aceste învăţături de la tatăl tău devotat, care a făcut această carte din smerenia sufletului său. Sper ca efortul meu plăpând să dea roade şi să-mi apere Copila de capcanele acestei lumi şi s-o aducă în siguranţă în braţele tatălui ei în Rai”. Şi semnează: „Tatăl tău de-a pururi iubitor, în această lume şi în următoarea, autor al fiinţei tale şi gardian al virtuţii tale; cu cea mai umilă iubire, Hugh Crain”.

Theodora se cutremură.

— Cât trebuie să fi savurat asta, să-şi semneze numele cu propriul sânge! Parcă-l şi văd cum se tăvăleşte pe jos de râs.

— Nu e sănătos, nu e o muncă deloc sănătoasă pentru un om, zise doctorul.

— Dar trebuie să fi fost foarte mică atunci când tatăl ei a părăsit casa, spuse Eleanor. Mă întreb dacă într-adevăr i-a citit-o vreodată.

— Sunt sigur că da, aplecat deasupra leagănului şi scuipând cuvintele ca să prindă rădăcini în mintea ei tânără. Hugh Crain, zise Theodora, ai fost un moş spurcat şi ai construit o casă spurcată, şi dacă poţi să mă mai auzi de undeva, aş vrea să-ţi spun în faţă că eu sper cu adevărat că îţi vei petrece eternitatea în acea poză respingător de oribilă şi că nu vei înceta să arzi o clipă.

Făcu un gest sălbatic şi batjocoritor în jurul camerei. Preţ de o clipă, încă amintindu-şi, toţi rămaseră tăcuţi, de parcă ar fi aşteptat un răspuns, şi apoi cărbunii din foc căzură cu un pocnet slab, doctorul se uită la ceas şi Luke se ridică.

— Soarele a trecut de catarg, spuse doctorul vesel.

3

Theodora stătea încovrigată în faţa focului, uitându-se răutăcios la Eleanor; în celălalt capăt al camerei piesele de şah se mişcau încet, răsunând uşor discordant când atingeau masa. Theodora vorbi pe un ton suav, apăsător:

— O să-l primeşti în apartamentul tău micuţ, Nell, şi o să-i oferi ceva de băut în ceaşca ta de stele?

Eleanor se uita la foc, fără să răspundă. „Am fost aşa neghioabă”, gândi ea, „am fost o proastă.”

— Ai destul loc pentru doi? Ar veni dacă l-ai chema?

„Nimic nu putea fi mai rău decât asta”, îşi zise Eleanor. „Am fost o proastă.”

— Poate că tânjeşte după o căsuţă – ceva mai mic, desigur, decât Hill House; poate că o să vină acasă cu tine.

„O proastă, o proastă ridicolă.”

— Perdelele tale albe… micuţii tăi lei de piatră…

Eleanor se uită la ea aproape cu blândeţe.

— Dar *trebuia* să vin! Se ridică în picioare, întorcându-se orbeşte ca să scape. Fără să audă vocile surprinse din spatele ei, fără să vadă unde sau cum mergea, orbecăi cumva până la uşa masivă de la intrare şi ieşi în căldura delicată a nopţii de vară. *Trebuia* să vin, zise ea lumii de afară.

Frica şi vina sunt surori; Theodora o ajunse din urmă pe peluză. În linişte, supărate, rănite, plecară din Hill House umăr la umăr, mergând împreună, fiecare simţind milă faţă de cealaltă. O persoană furioasă sau amuzată, sau terifiată, sau geloasă o să persevereze cu încăpăţânare în nişte extreme comportamentale care ar fi imposibile în alte împrejurări; nici lui Eleanor, nici Theodorei nu-i trecu vreo clipă prin minte că nu era prudent să meargă departe de Hill House după ce se întuneca. Fiecare era preocupată de propria disperare, astfel încât evadarea în întuneric era necesară; aşadar, învăluindu-se în mantia aceea strânsă, vulnerabilă şi imposibilă care e mânia, tropăiau mai departe împreună, fiecare dureros de conştientă de

cealaltă şi fiecare hotărâtă să nu vorbească prima.

Eleanor vorbi prima, în cele din urmă; îşi lovise piciorul de o piatră şi încerca să fie prea mândră ca să observe, dar după un timp, chinuită de durere, zise, pe un ton încordat în tentativa de a-l face să sune inexpresiv:

— Nu-mi pot imagina de ce crezi că ai vreun drept să te amesteci în treburile mele.

Limbajul ei era formal pentru a preveni un val de incriminări sau de reproşuri nemeritate („nu erau străine? verişoare?”).

— Sunt sigură că nimic din ceea ce fac nu prezintă niciun interes pentru tine.

— Aşa e, replică Theodora necruţătoare. Nimic din ceea ce faci nu prezintă niciun interes pentru mine.

„Mergem de-o parte şi de alta a unui gard”, gândi Eleanor, „dar şi eu am dreptul să trăiesc, şi am pierdut o oră cu Luke la casa de vară încercând s-o demonstrez.”

— M-am rănit la picior, zise ea.

— Îmi pare rău. Theodora părea cu adevărat îndurerată. Ştii ce fel de bestie e el. Ezită. Un desfrânat, spuse în final, cu o urmă de amuzament.

— Sunt sigură că nu mă interesează *ce* este el – şi apoi, pentru că erau femei care se ceartă: De parcă ţi-ar păsa ţie, oricum.

— Nu ar trebui să i se permită să scape cu faţa curată, zise Theodora.

— Să scape cu faţa curată cu *ce?* întrebă Eleanor delicat.

— Te faci de râs.

— Şi dacă nu mă fac? Te-ar deranja groaznic dacă s-ar întâmpla să fi greşit de data asta, nu-i aşa?

Vocea Theodorei era obosită, cinică.

— Dacă greşesc, o să te binecuvântez cu toată inima mea. Aşa proastă cum eşti.

— Nici n-aveai ce altceva să spui.

Înaintau de-a lungul potecii spre pârâu. În întuneric, picioarele lor simţeau că merg la vale, şi fiecare, în taină şi cu perversitate, o acuza pe cealaltă că alesese intenţionat

o potecă pe care mai merseseră şi altcândva, când erau fericite.

— Oricum, spuse Eleanor pe un ton rezonabil, nu înseamnă nimic pentru tine, indiferent ce s-ar întâmpla. De ce ţi-ar păsa dacă mă fac eu de râs?

Theodora tăcu un timp, continuându-şi drumul. Deodată, Eleanor fu absurd de sigură că cealaltă femeie îi întinsese o mână, nevăzută.

— Theo, zise Eleanor stingheră, nu mă pricep să vorbesc cu oamenii şi să spun lucruri.

Theodora râse.

— Dar la *ce* te pricepi? Să fugi de lucruri?

Nu fusese spus nimic irevocabil încă, dar le mai rămăsese doar cea mai subţire marjă de siguranţă; se mişcau delicat la periferia unei întrebări deschise, o întrebare precum „Mă iubeşti?” care, odată rostită, nu mai putea primi niciodată un răspuns şi nici nu mai putea fi uitată. Păşeau încet, reflectând, iar poteca se înclina mai departe în faţa picioarelor lor şi ele o urmau, mergând una lângă alta în cea mai extremă intimitate expectativă; simulările şi ezitarea lor fiind epuizate, nu mai puteau decât să aştepte pasive o soluţie. Fiecare ştia, aproape la secundă, ce gândea cealaltă şi ce voia să spună; fiecare aproape plângea pentru cealaltă. Simţiră în acelaşi timp momentul în care poteca se schimbă şi fiecare fu conştientă că şi cealaltă îşi dăduse seama. Theodora o prinse pe Eleanor de braţ şi, prea înfricoşate ca să se oprească, înaintară încet, una lângă alta, în vreme ce în faţa lor poteca se lărgea şi se înnegrea şi se curba.

Eleanor îşi ţinea respiraţia; mâna Theodorei o ţinu mai strâns, avertizând-o să nu facă zgomot. De-o parte şi de alta, copacii tăcuţi îşi lepădară culoarea întunecată pe care o avuseseră, păliră, deveniră transparenţi şi se înălţară albi şi cadaverici spre cerul negru. Iarba era decolorată, poteca, lată şi neagră; nu mai era nimic altceva. Dinţii lui Eleanor clănţăneau, greaţa fricii aproape că o încovoia; braţul ei tremura sub mâna Theodorei, care o ţinea aproape strângând-o, şi simţea fiecare pas ca pe un act de

voinţă, o insistenţă nebunească, precisă de a pune un picior jos în faţa celuilalt, aceasta fiind singura alegere rezonabilă. O dureau ochii înlăcrimaţi de la negrul ţipător al potecii şi a albului înfiorat al copacilor, şi în acel moment gândi, cu o imagine clară şi conştientă a cuvintelor ce-i ardeau în minte: „Acum mi-e cu adevărat frică”.

Merseră mai departe, poteca se desfăşura în faţa lor, copacii erau albi de ambele părţi şi, mai presus de toate, cerul negru se întindea dens deasupra lor; picioarele lor pâlpâiau albe acolo unde atingeau pământul; mâna Theodorei era palidă şi luminoasă. În faţă, cărarea cotea în afara razei lor vizuale, iar ele mergeau încet înainte, mişcându-şi picioarele cu precizie pentru că era singura acţiune fizică pe care mai puteau să o facă, singurul lucru rămas care să le păzească de scufundarea în groaznica negreală şi albeaţă şi incandescenţă malefică, luminoasă. „Acum mi-e cu adevărat frică”, gândi Eleanor în cuvinte de foc; departe, încă putea simţi mâna Theodorei pe braţul ei, dar Theodora era distantă, inaccesibilă; era amarnic de frig, fără căldură umană în jur. „Acum mi-e cu adevărat frică”, gândi Eleanor în timp ce-şi mişca picioarele înainte unul după altul, tremurând când atingeau poteca, tremurând de un frig absurd.

Poteca se derula mai departe; poate că le ducea undeva, intenţionat, de vreme ce niciuna din ele nu putea să iasă de pe ea şi să calce cu bună ştiinţă în anihilarea de albeaţă care era iarba de pe ambele părţi. Poteca vira, neagră şi strălucitoare, şi ele o urmară. Mâna Theodorei se strânse mai tare, şi lui Eleanor i se opri respiraţia după ce trase abrupt aer în piept – se mişcase ceva, mai în faţă, ceva mai alb decât copacii albi, chemându-le? Chemându-le, pălind printre copaci, privindu-le? Exista mişcare în jurul lor, imperceptibilă în noaptea fără sunet; existau paşi care mergeau invizibili pe lângă ele în iarba albă? Unde erau? Poteca le duse până la sfârşitul predestinat şi muri sub picioarele lor. Eleanor şi Theodora priveau într-o grădină, cu ochii orbiţi de lumina soarelui şi de culorile bogate; în

mod incredibil, se ţinea un picnic pe iarba din grădină. Puteau auzi râsul copiilor şi vocile pline de afecţiune, amuzate ale mamei şi tatălui; iarba era de un verde bogat, dens, florile erau colorate în roşu şi portocaliu şi galben, soarele era albastru şi auriu şi un copil purta un pulover stacojiu şi glasul îi răsună din nou într-un râset când se rostogoli după un căţeluş prin iarbă. Era întinsă o faţă de masă în carouri de pe care, zâmbind, mama se aplecă să ia un platou cu fructe sclipitoare; apoi Theodora urlă.

— Nu te uita înapoi, ţipă ea strident, înspăimântată. Nu te uita înapoi, nu te uita, fugi!

Fugind, fără să ştie de ce fugea, Eleanor gândi că avea să-şi agaţe piciorul de faţa de masă în carouri; îi era teamă că o să se împiedice de căţeluş; dar pe măsură ce alergau prin grădină nu mai era nimic în afară de buruieni, care creşteau negre în întuneric, şi Theodora, care încă urla, călcă în picioare tufişurile unde mai înainte fuseseră flori şi se împiedică plângând de nişte pietre îngropate pe jumătate şi de ceea ce ar fi putut fi o ceaşcă spartă. Băteau şi zgâriau violent zidul alb de piatră unde creştea viţă neagră, ţipând şi implorând să fie lăsate să iasă, până când o poartă ruginită de fier cedă şi fugiră, plângând şi icnind şi cumva ţinându-se de mână, de-a lungul grădinii de zarzavaturi de la Hill House şi intrară violent printr-o uşă din spate în bucătărie, unde îi întâlniră pe Luke şi pe doctor, care se grăbeau spre ele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Luke, prinzând-o pe Theodora. Sunteţi bine?

— Aproape că am înnebunit, spuse doctorul epuizat. Vă căutăm de ore întregi.

— Era un picnic, zise Eleanor. Căzuse pe un scaun din bucătărie şi îşi privea mâinile zgâriate şi sângerânde, tremurând fără să-şi dea seama. Am încercat să ieşim, le explică, arătându-le mâinile. Era un picnic. Copiii…

Theodora râse prin plânsetul care încă mai continua, râse iar şi iar subţire, apoi îngăimă printre hohote:

— M-am uitat în urmă – am făcut nefăcuta şi m-am uitat în spatele nostru… şi râse mai departe.

— Copiii… şi un căţeluş…

— Eleanor. Theodora se întoarse violent şi îşi lipi capul de Eleanor. Eleanor, zise ea. Eleanor.

Şi, ţinând-o pe Theodora în braţe, Eleanor privi în sus spre Luke şi doctor şi simţi cum camera începu să se clatine nebuneşte, iar timpul, aşa cum îl ştiuse dintotdeauna, se opri.

— 7 —

1

În după-amiaza zilei în care doamna Montague era aşteptată, Eleanor se duse singură pe dealurile de deasupra casei, fără nici cea mai mică intenţie de a ajunge undeva anume, nepăsându-i vreun pic unde şi cum se ducea, vrând doar să aibă intimitate şi să iasă de sub apăsarea pădurii ce înconjura Hill House. Găsi un locşor unde iarba era moale şi uscată şi se întinse, întrebându-se câţi ani trecuseră de când stătuse pe iarbă ca să fie singură şi să mediteze. În jur, copacii şi florile de câmp, cu acel aer ciudat de amabil al lucrurilor naturale care au fost subit întrerupte din ocupaţia lor presantă de a creşte şi a muri, se întoarseră spre ea prevenitor, de parcă, nesimţitoare şi nereceptivă cum era, trebuiau totuşi să se poarte cu tandreţe faţă de o făptură care avea imensul ghinion de a nu fi înrădăcinată în pământ, forţată să se mişte dintr-un loc în altul, sfâşietor de mobilă. Eleanor culese în dorul lelii o margaretă care-i muri imediat între degete şi, întinsă pe iarbă, se uită la faţa ei moartă. Nu-i trecea nimic prin minte în afara unei copleşitoare fericiri sălbatice. Trase de margaretă şi se întrebă, zâmbind în sinea ei: „Ce-o să mă fac? *Ce-o* să mă fac?”

2

— Pune bagajele în hol, Arthur, zise doamna Montague. Ai crede că venea cineva să ne ajute cu uşa asta, nu? O să *trebuiască* să cheme pe cineva să ducă bagajele sus. John? John?

— Draga mea, draga mea. Domnul Montague se grăbi în hol cu şervetul la el şi îşi sărută supus nevasta pe obrazul pe care i-l întinse. Ce bine că ai ajuns! Am crezut că nu mai vii.

— Am *zis* doar c-o să ajung azi, nu? Mă ştii pe mine să *nu* vin când am zis că vin? L-am adus pe Arthur.

— Arthur, spuse doctorul fără entuziasm.

— Ei bine, *cineva* trebuia să conducă, zise doamna Montague. Îmi închipui că te aşteptai să conduc singură tot drumul până aici? Ştii foarte bine că obosesc. Bună seara.

Doctorul se întoarse zâmbind. Eleanor şi Theodora, cu Luke în spatele lor, stăteau îngrămădiţi nesiguri în prag.

— Draga mea, aceştia sunt prietenii mei, care mi-au ţinut companie în Hill House în ultimele zile. Theodora. Eleanor Vance. Luke Sanderson.

Theodora, Eleanor şi Luke murmurară politicos, iar doamna Montague încuviinţă din cap şi zise:

— Văd că nu v-aţi sinchisit să ne aşteptaţi cu cina.

— Am crezut că nu mai veniţi, spuse doctorul.

— Cred că ţi-am zis c-o să ajung azi. Desigur, e *perfect* posibil să mă înşel, dar *eu* îmi amintesc că am zis c-o să ajung azi. Sunt sigură că o să vă reţin numele foarte curând. Domnul de faţă este Arthur Parker; m-a condus aici pentru că mie nu-mi place să conduc. Arthur, aceştia sunt prietenii lui John. Poate cineva să facă ceva în legătură cu valizele noastre? Doctorul şi Luke se apropiară murmurând, iar doamna Montague continuă: O să stau în cea mai bântuită cameră pe care o aveţi, desigur. Arthur poate să stea oriunde. Valiza albastră e a mea, tinere, la fel şi servieta; ele să meargă în cea mai bântuită cameră.

— Camera copiilor, cred, spuse doctorul Montague când Luke îl privi întrebător. Bănuiesc că una dintre sursele perturbării e camera copiilor, îi explică soţiei lui, care oftă iritată.

— Mi se pare că ai fi putut fi mai metodic. Stai aici de aproape o săptămână, şi presupun că nu ai făcut *nimic* cu planşeta, nici cu scrierea automată. Îmi imaginez că niciuna dintre tinerele astea nu are daruri parapsihologice, aşa-i? Alea de acolo sunt bagajele lui Arthur. Şi-a adus crosele de golf, în caz că.

— În caz că ce? întrebă Theodora sec.

Doamna Montague se întoarse s-o privească cu răceală.

— Vă rog, nu mă lăsaţi să vă întrerup cina, zise ea în cele din urmă.

— Există clar un spaţiu rece chiar în faţa uşii de la camera copiilor, îi spuse doctorul plin de speranţă.

— Da, dragă, foarte frumos. Tânărul acela n-are de gând să-i ducă sus bagajele lui Arthur? Păreţi cam confuzi pe aici, nu? După aproape o săptămână m-aş fi aşteptat să aveţi toate lucrurile oarecum ordonate. S-a materializat vreo siluetă?

— Au fost manifestări categorice…

— Ei bine, acum sunt eu aici şi o să punem toate lucrurile la punct. Unde să lase Arthur maşina?

— E un grajd gol în spatele casei, unde le-am pus şi noi pe ale noastre. Poate s-o ducă acolo de dimineaţă.

— Aiurea. Nu cred în amânarea lucrurilor, John, aşa cum prea bine ştii. Arthur o să aibă destule de făcut de dimineaţă, fără a mai pune la socoteală şi treaba din seara asta. Trebuie să mute maşina îndată.

— E întuneric afară, spuse doctorul ezitând.

— John, mă uimeşti. Chiar ai impresia că nu ştiu dacă este întuneric afară noaptea? Maşina are faruri, John, şi tânărul acela poate să meargă cu Arthur să-i arate drumul.

— Mulţumesc, zise Luke mohorât, dar avem o politică absolută împotriva ieşirii din casă după ce se întunecă. Arthur poate, dacă vrea el, dar eu n-o voi face.

— Domnişoarele, spuse doctorul, au avut o experienţă

şocantă…

— Tânăru-i un laş, rosti Arthur. Bărbatul cu faţa roşie şi părul alb terminase de scos valizele şi sacii de golf şi geamantanele din maşină şi acum stătea lângă doamna Montague, uitându-se de sus la Luke. Ar trebui să îţi fie ruşine, băiete, în faţa femeilor.

— Femeile sunt la fel de speriate ca mine, îi replică Luke afectat.

— Fireşte, fireşte.

Doctorul Montague, împăciuitor, puse o mână pe braţul nou-venitului.

— După ce o să stai aici o vreme, Arthur, o să înţelegi că atitudinea lui Luke are la bază raţiunea, nu frica. Avem grijă să stăm împreună după ce se întunecă.

— Recunosc, John, că nu mă aşteptam în vecii vecilor să vă găsesc pe toţi atât de *nelinişiţi,* zise doamna Montague. Detest frica în astfel de chestiuni. Bătu din picior iritată. Ştii prea bine, John, că aceia care au trecut dincolo *doresc* să ne vadă fericiţi şi zâmbitori; vor să ştie că ne gândim la ei cu drag. Spiritele care locuiesc în această casă ar putea de fapt să *sufere* dându-şi seama că vă e frică de ele.

— Putem vorbi despre asta mai târziu, spuse doctorul ostenit. Acum, ce-aţi zice de cină?

— Desigur. Doamna Montague le aruncă o privire celor două tinere. Ce păcat că a trebuit să vă întrerupem!

— Aţi cinat deja?

— Normal că nu am cinat, John. Am zis doar c-o să ajungem la cină, nu? Sau mă înşel din nou?

— În orice caz, i-am spus doamnei Dudley că o să fiţi aici, zise doctorul deschizând uşa care ducea spre camera de recreere şi mai departe în sufragerie. Ne-a lăsat un festin minunat.

„Săracul doctor Montague”, gândi Eleanor, dându-se la o parte ca să-l lase să-şi conducă soţia în sufragerie. „E aşa de stingher; mă întreb cât are de gând să rămână.”

— Mă întreb cât are de gând să rămână, îi şopti Theodora în ureche.

— Poate valiza ei e plină de ectoplasmă, zise Eleanor cu

speranţă.

— Şi cât vei putea să rămâi cu noi? se interesă doctorul Montague, aşezându-se în capul mesei alături de soţia lui.

— Ei bine, dragă, zise doamna Montague gustând mofturoasă din sosul de capere al doamnei Dudley – dar ce bucătar decent ai găsit, nu-i aşa? –, *ştii* că Arthur trebuie să se întoarcă la şcoala lui; Arthur e director, le explică ea celorlalţi, şi şi-a anulat cu generozitate angajamentele de luni. Ar fi bine să plecăm luni după-amiază, aşa Arthur ar putea ajunge la orele de marţi.

— Fără îndoială că Arthur a lăsat în urmă o grămadă de elevi fericiţi, îi şopti Luke Theodorei.

— Dar azi e abia sâmbătă, îi replică ea.

— Chiar nu-mi displace deloc cum găteşte, continuă doamna Montague. John, vreau să vorbesc cu bucătarul vostru mâine-dimineaţă.

— Doamna Dudley e o femeie admirabilă, zise doctorul prudent.

— E cam extravagant pentru gustul *meu,* spuse Arthur. În ce mă priveşte, prefer carnea cu cartofi, îi explică el Theodorei. Nu beau, nu fumez, nu citesc prostii. Exemple proaste pentru flăcăii de la şcoală. Ajung să te admire un pic, să ştii.

— Sunt sigură că toţi vor să calce pe urmele dumneavoastră, zise Theodora sobră.

— Mai dai de câte un şnapan din când în când, spuse Arthur clătinând din cap. Fără înclinaţie spre sport şi aşa mai departe. Stau îmbufnaţi prin colţuri. Plângăcioşi. Le scoţi *asta* repede din cap oricum.

Se întinse după unt.

Doamna Montague se aplecă în faţă ca să se uite la el în lungul mesei.

— Mănâncă ceva uşor, Arthur, îl sfătui ea. Avem o noapte lungă în faţă.

— Ce Dumnezeu ai de gând să faci? exclamă doctorul.

— Sunt sigură că *ţie* nici nu ţi-ar trece prin cap să abordezi sistematic lucrurile de genul ăsta, dar trebuie să recunoşti, John, că în zona asta pur şi simplu am o

înţelegere instinctivă mai amplă; femeile în general au, să ştii, John, cel puţin *unele* femei. Făcu o pauză şi se uită gânditoare la Eleanor şi Theodora. Niciuna dintre ele, aş îndrăzni să zic. Exceptând cazul în care, desigur, mă înşel din nou, nu? Îţi place foarte mult să-mi arăţi când gafez, John.

— Draga mea…

— Eu *nu pot* suporta nicidecum o treabă neglijentă. Arthur o să patruleze, desigur. Pentru acest motiv l-am adus cu mine. Este rar, îi explică lui Luke, care stătea în faţa ei la masă, să găseşti în domeniul educaţiei persoane interesate în lumea de dincolo; veţi vedea că Arthur este foarte bine informat. Eu mă voi culca în cea mai bântuită cameră, doar cu o lumină de veghe aprinsă, şi mă voi strădui să contactez elementele care perturbă această casă. Nu dorm niciodată când sunt spirite neliniştite prin preajmă, îi spuse lui Luke, care dădu din cap, mut.

— Uite un bun-simţ exemplar, comentă Arthur. E obligatoriu să abordezi lucrurile de genul ăsta aşa cum trebuie. Niciodată nu merită să ţinteşti prea jos. Le-o spun şi flăcăilor mei.

— Cred că după cină o să facem o mică sesiune cu planşeta, spuse doamna Montague. Doar Arthur şi cu mine, desigur; voi restul, din câte văd, nu sunteţi încă pregătiţi, n-aţi face decât să alungaţi spiritele. Vom avea nevoie de o cameră foarte liniştită…

— Biblioteca, sugeră Luke politicos.

— Biblioteca? Ar putea fi o idee; cărţile se dovedesc în general transmiţători foarte buni. Materializările se produc adeseori cel mai bine în camerele în care există cărţi. Nu-mi pot aduce aminte de niciun caz în care materializarea să fi fost în vreun fel împiedicată de prezenţa cărţilor. Presupun că s-a şters praful în bibliotecă? Arthur mai strănută uneori.

— Doamna Dudley ţine casa într-o ordine perfectă, o asigură doctorul.

— Chiar trebuie să vorbesc cu doamna Dudley de dimineaţă. Atunci, John, ne vei conduce la bibliotecă, iar

tânărul acela îmi va aduce servieta; nu valiza mare, ai grijă, ci servieta mică. Du-mi-o în bibliotecă. O să venim şi noi imediat; după o sesiune cu planşeta o să am nevoie de un pahar cu lapte şi poate o prăjiturică; merg şi biscuiţii, dacă nu sunt prea săraţi. Câteva minute de conversaţie cu nişte oameni simpatici poate fi de mare ajutor, dacă vreau să fiu receptivă în timpul nopţii; mintea este un instrument precis, trebuie întotdeauna să avem mare grijă de ea. Arthur?

Se înclină scurt în faţa lui Eleanor şi a Theodorei şi ieşi, escortată de Arthur, Luke şi soţul ei.

După o clipă Theodora murmură:

— Cred că o să-mi placă la nebunie de doamna Montague.

— Nu ştiu ce să zic, zise Eleanor. Arthur e mai degrabă pe gustul meu. Şi Luke *este* un laş, aş zice.

— Săracul Luke. N-a avut niciodată o mamă.

Ridicându-şi privirea, Eleanor văzu că Theodora o privea cu un zâmbet curios şi se ridică atât de repede de la masă, că vărsă un pahar.

— N-ar trebui să fim singure, zise ea, deodată fără suflu. Trebuie să-i găsim pe ceilalţi.

Plecă de la masă şi aproape fugi din cameră. Theodora alergă după ea, râzând, de-a lungul coridorului până în salonaş, unde Luke şi doctorul şedeau în faţa focului.

— Rogu-vă, domnule, zise Luke sfios, ce este planşeta?

Doctorul oftă enervat.

— Imbecilii! Scuze. Toată ideea mă agasează, dar dacă *ei* îi place… Se întoarse şi scormoni mânios în foc. Planşeta, continuă el după o clipă, este un dispozitiv similar cu o placă Ouija; şi mai bine, poate fi descrisă ca o formă de scris automat, o metodă de a comunica cu… ăă… lucruri intangibile, deşi după mintea *mea* singurele chestii intangibile cu care intri în contact printr-una din chestiile alea sunt imaginaţiile oamenilor care se joacă cu ele. Da. Ei bine. Planşeta este o bucată mică de lemn uşor, de obicei în formă de inimă sau triunghiulară. Se pune un creion în capătul îngust, iar în cealaltă parte e o pereche

de roţi sau picioruşe care alunecă uşor pe hârtie. Doi oameni pun fiecare câte un deget pe ea, îi pun întrebări, iar obiectul se mişcă – împins de o forţă despre care nu vom discuta acum – şi scrie răspunsuri. Placa Ouija, cum ziceam, este foarte similară, cu excepţia că obiectul se mişcă pe o tablă, indicând anumite litere. Un pahar de vin obişnuit va face acelaşi lucru; am văzut chestia asta încercată cu o jucărie cu roţi, deşi recunosc că arăta stupid. Fiecare persoană foloseşte vârful degetelor de la o mână, ţinând cealaltă mână liberă pentru a nota întrebări şi răspunsuri. Răspunsurile sunt invariabil, cred eu, fără sens, deşi desigur că nevastă-mea crede altceva. Baliverne. Atacând din nou focul, mormăi: Şcolăriţe. Superstiţii.

3

— Planşeta a fost foarte amabilă în această seară, anunţă doamna Montague. John, există cu certitudine elemente străine în această casă.

— O şedinţă splendidă, zău, întări Arthur, care flutura triumfător o foaie de hârtie.

— V-am adunat o grămadă de informaţii, zise doamna Montague. Deci. Planşeta a fost destul de insistentă în privinţa unei călugăriţe. Ştii ceva despre o călugăriţă, John?

— În Hill House? Puţin probabil.

— Planşeta avea o părere foarte puternică despre o călugăriţă, John. Poate ceva similar – o siluetă vagă, întunecată – a fost văzut prin apropiere? Săteni terifiaţi când se împleticeau noaptea târziu spre casă?

— Silueta unei călugăriţe este o imagine destul de comună…

— John, te *rog* frumos. Presupun că sugerezi că mă înşel. Sau vrei să atragi atenţia asupra faptului că *planşeta* s-ar putea să se înşele? Te asigur – şi trebuie să ai încredere în planşetă, chiar dacă cuvântul *meu* nu este destul de bun pentru tine – că o călugăriţă a fost explicit sugerată.

— Tot ceea ce vreau să spun, draga mea, este că stafia unei călugăriţe este de departe cea mai comună formă de apariţie. O astfel de prezenţă nu a fost niciodată menţionată la Hill House, dar în aproape fiecare altă…

— John, te *rog frumos.* Presupun că pot continua? Sau vom arunca planşeta pe fereastră fără s-o ascultăm? Mulţumesc. Mai liniştită, doamna Montague urmă: Aşa deci. Mai este şi un nume, scris variabil ca Helen, sau Helene, sau Elena. Cine ar putea fi?

— Draga mea, mulţi oameni au locuit…

— Helen ne-a dat un avertisment cu privire la un călugăr misterios. Atunci când un călugăr şi o călugăriţă apar *amândoi* în aceeaşi casă…

— Poţi fi sigur că locul a fost construit pe un teren mai vechi, zise Arthur. Influenţele dăinuie, să ştiţi. Influenţe vechi care zăbovesc pe aici.

— Sună foarte mult a jurăminte încălcate, nu-i aşa? Foarte mult.

— Se întâmpla frecvent în vremurile alea, să ştii. Tentaţia, probabil.

— Îmi vine greu să cred… începu doctorul.

— Îndrăznesc să spun că a fost zidită de vie, îl întrerupse doamna Montague. Călugăriţa, mă refer. Făceau asta des, să ştiţi. N-aveţi idee ce mesaje am primit de la călugăriţe zidite de vii.

— Nu există niciun caz înregistrat de *vreo* călugăriţă care să fi fost *vreodată…*

— John. Pot să-ţi mai subliniez odată faptul că eu *însămi* am primit mesaje de la călugăriţe zidite de vii? Crezi că am născocit aşa ceva, John? Sau îţi închipui că o călugăriţă ar *pretinde* cu bună ştiinţă că a fost zidită de vie, când n-a fost? Este posibil să mă înşel din nou, John?

— Desigur că nu, draga mea.

Doctorul Montague oftă obosit.

— Cu o lumânare şi un coltuc de pâine, îi spuse Arthur Theodorei. Groaznic lucru, când te gândeşti la asta.

— Nicio călugăriţă nu a fost vreodată zidită de vie, zise doctorul posomorât. Îşi ridică vocea un pic: E o legendă. O poveste. O calomnie care a circulat…

— Bine, John. Nu ne vom certa pe tema asta. Poţi crede orice vrei tu. Dar înţelege, totuşi, că uneori viziunile pur materialiste trebuie să cedeze în faţa *faptelor.* Deci este un fapt dovedit că printre apariţiile supranaturale care perturbă această casă sunt o călugăriţă şi un…

— Ce altceva aţi mai aflat? întrebă Luke în grabă. Sunt *atât* de interesat să aflu ce a avut… ăă… planşeta de zis.

Scoasă din sărite, doamna Montague agită un deget spre el.

— Nimic despre *dumneata,* tinere. Deşi una dintre domnişoarele aici de faţă s-ar putea să audă ceva de interes.

„Ce femeie imposibilă”, gândi Eleanor; „o femeie imposibilă, vulgară, posesivă.”

— Deci, Helen, continuă doamna Montague, vrea să căutăm o fântână veche în pivniţă.

— Nu-mi spune că *Helen* a fost *îngropată* de vie, zise doctorul.

— N-aş prea crede, John. Sunt sigură că ar fi pomenit ceva despre asta. De fapt, Helen n-a precizat ce *am putea* găsi în fântână. Mă îndoiesc însă că o să fie vreo comoară. Rareori se întâmplă să găseşti o comoară *reală* în cazuri de genul ăsta. Mai degrabă dovezi despre o călugăriţă dispărută.

— Mai degrabă optzeci de ani de gunoaie.

— John, *nu* pot înţelege scepticismul ăsta, mai ales de la tine. La urma urmelor, tu ai venit în casa asta ca să strângi dovezi despre activităţi supranaturale, şi acum, când îţi aduc un raport complet al *cauzelor* şi un indiciu despre unde ar trebui să începem căutările, eşti absolut dispreţuitor.

— Nu avem nicio autoritate să excavăm pivniţa.

— Arthur ar putea să… începu doamna Montague plină de speranţă, dar doctorul spuse cu fermitate:

— Nu. Contractul de închiriere îmi interzice în mod explicit să aduc vreo modificare clădirii. N-o să săpăm în pivniţă, n-o să smulgem lambriurile, n-o spargem podelele. Hill House este în continuare o proprietate valoroasă, iar noi suntem cercetători, nu vandali.

— Eu aş fi crezut că vrei să afli *adevărul,* John.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

Doctorul Montague traversă furios camera până la tabla de şah şi luă un cal în mână, privindu-l cu furie. Arăta de parcă ar fi numărat cu încăpăţânare până la o sută.

— Of, Doamne, multă răbdare mai trebuie să avem uneori, suspină doamna Montague. Dar chiar vreau să vă citesc scurtul pasaj pe care l-am primit spre final. Arthur, îl ai tu? În timp ce bărbatul căuta prin mănunchiul lui de coli de hârtie, îl îmboldi: Era chiar după mesajul despre florile pe care ar trebui să i le trimiţi mătuşii tale. Planşeta are un

martor de control pe nume Merrigot, le explică ea celorlalţi, iar Merrigot are un veritabil interes personal pentru Arthur; îi aduce veşti de la rude şi aşa mai departe.

— Nu e vorba de o boală fatală, vedeţi voi, spuse Arthur serios. Trebuie să trimit flori, clar, însă Merrigot era foarte încurajatoare.

— Deci. Doamna Montague selectă câteva pagini şi le întoarse repede; erau acoperite de litere creionate neglijent şi răşchirat. Încruntată, îşi făcu degetul să alunece de-a lungul paginii până când găsi: Aici. Arthur, citeşte tu întrebările şi citesc eu răspunsurile; aşa o să sune mai natural.

— Să-i dăm drumul, zise voios Arthur aplecându-se peste umărul doamnei Montague. Acum, ia să văd, să încep cam pe aici?

— Cu „Cine eşti?”

— Bun. „Cine eşti?”

— „Nell”, citi doamna Montague cu vocea ei stridentă, iar Eleanor, Theodora, Luke şi doctorul se întoarseră brusc, cu urechile ciulite.

— Nell cine?

— „Eleanor Nellie Nell Nell.” Mai fac asta uneori, se opri doamna Montague să explice. Repetă un cuvânt iar şi iar, ca să se asigure că a fost înţeles pe deplin.

Arthur îşi drese glasul.

— „Ce vrei?” citi el.

— „Acasă.”

— „Vrei să te duci acasă?”

Theodora ridică ironic din umeri spre Eleanor.

— „Vreau să fiu acasă.”

— „Ce cauţi aici?”

— „Aştept.”

— „Ce aştepţi?”

— „Acasă.”

Arthur se opri şi încuviinţă cu înţelepciune din cap.

— Uite, din nou. Le place un cuvânt şi-l folosesc iar şi iar, doar pentru cum sună.

— De obicei niciodată nu întrebăm *de ce,* spuse doamna

Montague, pentru că are tendinţa să deruteze planşeta. Totuşi, de data asta ne-am luat inima în dinţi şi am întrebat direct. Arthur?

— „De ce?” citi el.

— „Mama”, citi doamna Montague. Deci, cum vedeţi, de data asta am avut dreptate să întrebăm, deoarece planşeta a oferit un răspuns foarte clar.

— „Este Hill House casa ta?” citi Arthur monoton.

— „Acasă”, răspunse doamna Montague, smulgându-i un suspin doctorului.

— „Suferi?” citi Arthur.

— Niciun răspuns. Doamna Montague dădu din cap încurajator. Uneori le displace să-şi recunoască necazurile, ca să nu ne întristeze pe noi, cei care am fost lăsaţi în urmă, să ştiţi. Ca mătuşa lui Arthur, spre exemplu, care n-o să-i spună *niciodată* că este bolnavă, dar Merrigot ne dă de veste de fiecare dată; şi e şi mai rău când au trecut la cele de dincolo.

— Stoică, întări Arthur, apoi citi: „Putem să te ajutăm?”

— „Nu”, citi doamna Montague.

— „Putem să facem orice altceva pentru tine?”

— „Nu. Pierdută. Pierdută. Pierdută.” Doamna Montague ridică privirea. Vedeţi? Un cuvânt, repetat iar şi iar. Sunt *fericită* când se repetă. Mi s-a întâmplat câteodată să dau peste un cuvânt care să-mi acopere o pagină întreagă.

— „Ce vrei?” citi Arthur.

— „Mama”, citi doamna Montague ca răspuns.

— „De ce?”

— „Copil.”

— „Unde e mama ta?”

— „Acasă.”

— „Unde e casa ta?”

— „Pierdută. Pierdută. Pierdută.” Şi după aceea, zise doamna Montague împăturind foaia cu un gest brusc, n-am mai primit nimic în afară de baliverne.

— *Niciodată* nu mi s-a întâmplat ca planşeta să fie aşa de cooperantă, îi mărturisi Arthur Theodorei. O experienţă

interesantă, zău.

— Dar de ce să se ia de Nell? Întrebă Theodora necăjită. Tâmpenia voastră de planşetă n-are niciun drept să le trimită oamenilor mesaje fără permisiune sau…

— N-o să ai niciodată rezultate dacă ocărăşti planşeta, începu Arthur, dar doamna Montague îl întrerupse, pivotând ca să se holbeze la Eleanor.

— *Tu* eşti Nell? exclamă ea, apoi se răsuci spre Theodora. Noi credeam că *tu* erai Nell.

— Aşa? făcu Theodora obraznic.

— Nu afectează mesajele, desigur, zise doamna Montague bătând nervoasă cu degetele pe foaia de hârtie, deşi chiar *cred* că prezentările ar fi putut fi făcute corect. Sunt sigură că *planşeta* ştia diferenţa dintre voi, dar mie nu-mi surâde să fiu indusă în eroare.

— Nu te simţi neglijată, îi spuse Luke Theodorei. O să te îngropăm de vie.

— Dacă primesc vreun mesaj de la chestia aia, zise Theodora, mă aştept să fie despre comori ascunse. Nu prostii de genul trimiterii de flori vreunei mătuşi.

„Cu toţii evită prudenţi să mă privească”, îşi spuse Eleanor; „iar am fost scoasă în faţă, însă ei sunt destul de amabili să se prefacă, de parcă ar fi un fleac.”

— De ce credeţi că toate astea mi-au fost adresate mie? întrebă ea neputincioasă.

— Serios, fetiţo, nici nu-mi pot *imagina,* zise doamna Montague aruncând hârtiile pe măsuţa joasă. Deşi nu mai *eşti* chiar un copil, nu? Poate că eşti mai receptivă la supranatural decât îţi dai seama, deşi – şi îi întoarse spatele cu indiferenţă – cum ai *putea* fi, dacă stai de o săptămână întreagă în această casă şi n-ai căpătat nici cel mai mic mesaj de dincolo… Focul acela trebuie răscolit.

— Nell nu vrea mesaje de dincolo, zise Theodora mângâietor, ducându-se să ia mâna rece a lui Eleanor în a ei. Nell îşi vrea patul cald şi puţin somn.

„Pace”, gândi Eleanor concret; „ceea ce vreau cel mai mult pe lume e pace, un locşor liniştit în care să mă întind şi să meditez, un locşor liniştit printre flori unde să pot

visa şi să-mi spun poveşti dulci.”

4

— Eu, rosti Arthur somptuos, o să-mi amplasez cartierul general în mica încăpere din partea asta a camerei copiilor, de unde pot auzi orice strigăt. Voi avea la îndemână revolverul – nu vă alarmaţi, domnişoarelor, sunt un ţintaş excelent – şi o lanternă, pe lângă un fluier deosebit de sonor. Nu voi avea nicio problemă să vă chem pe toţi, în caz că observ orice detaliu care ar merita atenţia voastră sau dacă am nevoie de… hm… companie. Cu toţii puteţi dormi liniştiţi, vă asigur.

— Arthur va patrula prin casă, explică doamna Montague. O dată pe oră, regulat, va face o tură prin camerele de la etaj; mă îndoiesc că va trebui să ne deranjăm cu cele de la parter în noaptea asta, de vreme ce *eu* voi fi aici, sus. Am mai făcut asta de multe ori. Haideţi, cu toţii!

O urmară în linişte pe scară, privindu-i degetele ce atingeau uşor, afectuos, balustrada şi gravurile de pe pereţi.

— Este aşa o binecuvântare, zise ea deodată, să ştii că fiinţele din casa asta aşteaptă doar o şansă de a-şi spune poveştile şi de a se elibera de povara tristeţii lor! Ei bine, am ajuns. Arthur o să inspecteze mai întâi toate dormitoarele. Arthur?

— Cu scuzele de rigoare, domnişoarelor, cu scuzele mele, spuse Arthur când deschise uşa camerei albastre pe care o împărţeau Eleanor şi Theodora. Un locşor drăguţ, comentă el galant, adecvat pentru două domnişoare atât de şarmante; dacă nu aveţi nimic împotrivă, vă voi scuti de deranjul de a vă uita în şifonier şi sub pat.

Fără să se clintească, îl priviră pe Arthur îngenunchind în patru labe, uitându-se sub pat şi apoi ridicându-se şi ştergându-şi mâinile de praf.

— În deplină siguranţă, zise el.

— Aşa, eu unde ar trebui să mă duc? întrebă doamna Montague. Unde mi-a pus tânărul acela bagajele?

— Chiar la capătul holului, îi răspunse doctorul. Noi îi spunem camera copiilor.

Doamna Montague, urmată de Arthur, înaintă hotărâtă pe coridor. Când trecu prin locul rece din prag începu să tremure.

— Cu siguranţă voi avea nevoie de mai multe pături. Să-mi aducă tânărul acela mai multe pături dintr-o altă cameră. Deschizând uşa camerei copiilor, dădu din cap şi zise: Patul arată destul de proaspăt, sunt nevoită să recunosc, dar a fost cumva aerisită camera?

— I-am spus doamnei Dudley, o asigură doctorul.

— Miroase a stătut. Arthur, va trebui să deschizi fereastra aceea, în ciuda frigului.

Mohorâte, animalele de pe perete o priveau de sus pe doamna Montague.

— Eşti sigură că… Doctorul ezită şi ridică privirea cu înţeles spre feţele rânjitoare de deasupra uşii. Mă întreb dacă nu ar trebui să mai fie cineva cu tine aici.

— Dragul meu. Doamna Montague, binedispusă acum în prezenţa celor care trecuseră dincolo, era amuzată. Cât de multe ore – cât de multe, *multe* ore – am stat în cea mai pură iubire şi înţelegere, singură într-o cameră şi cu toate astea niciodată singură? Dragul meu, cum te pot face să înţelegi că nu e niciun pericol acolo unde nu există altceva decât iubire şi înţelegere compătimitoare? Sunt aici ca să *ajut* aceste fiinţe oropsite – sunt aici să le întind o mână duioasă şi să le anunţ că încă mai sunt *unii* care îşi amintesc, care le vor asculta şi vor plânge pentru ele; că singurătatea lor a luat sfârşit şi eu…

— Da, dar lasă uşa deschisă, îi spuse doctorul.

— Descuiată, dacă insişti.

Doamna Montague era cu adevărat mărinimoasă.

— O să fiu mai jos pe hol, zise doctorul. Nu mă pot oferi să patrulez, de vreme ce asta va fi ocupaţia lui Arthur, dar dacă ai nevoie de ceva, o să te aud.

Doamna Montague râse şi-şi flutură mâna spre el.

— Ceilalţi au nevoie de protecţia ta mult mai mult decât mine. O să fac tot ce pot, bineînţeles. Dar ei sunt mult,

mult mai vulnerabili, cu inimile lor împietrite şi ochii lor nevăzători.

Arthur, urmat de un Luke care arăta foarte amuzat, se întorcea de la verificarea celorlalte dormitoare de pe etaj. Înclină scurt din cap către doctor.

— Totul e liber. Puteţi acum să mergeţi la culcare în siguranţă deplină.

— Mulţumesc, îi spuse doctorul sumbru, apoi i se adresă soţiei lui: Noapte bună. Ai grijă.

— Noapte bună. Zâmbindu-le roată tuturor, doamna Montague le spuse: Să nu vă fie frică, vă rog eu. Orice s-ar întâmpla, ţineţi minte că sunt aici.

— Noapte bună, zise Theodora.

— Noapte bună, zise şi Luke.

Cu Arthur pe urmele lor, asigurându-i că puteau să se odihnească liniştiţi, că nu trebuiau să nu se îngrijoreze dacă auzeau focuri de armă şi că avea să-şi facă primul rond la miezul nopţii, Eleanor şi Theodora se duseră în camera lor, iar Luke, într-a lui. Peste câteva clipe apăru şi doctorul, întorcându-se şovăitor de la uşa închisă a nevestei sale.

— Aşteaptă, îi spuse Theodora lui Eleanor după ce intrară în cameră. Luke a zis să mergem la ei; nu te dezbrăca şi nu face zgomot. Crăpă uşa şi şopti peste umăr: Jur că zgripţuroaica o să scoată casa din pepeni cu toată atitudinea ei de iubire perfectă; dacă am văzut vreodată un loc care nu are ce face cu iubirea perfectă, ăla e Hill House. Acum. Arthur şi-a închis uşa. Repede. Nu face zgomot.

În linişte, fără a scoate un sunet pe mocheta din hol, se grăbiră în ciorapi până la camera doctorului.

— Grăbiţi-vă, le îndemnă Montague deschizând uşa doar cât să intre ele, nu faceţi zgomot.

— Nu suntem în siguranţă, zise Luke închizând uşa cu un pocnet şi aşezându-se pe covor, tipul ăsta o să împuşte pe cineva.

— Nu-mi place, spuse doctorul îngrijorat. Luke şi cu mine o să stăm treji şi o să veghem, dar vă vreau pe voi

două aici, ca să vă putem păzi. O să se întâmple ceva. Nu-mi place.

— Sper doar că nu a reuşit să stârnească furia casei cu planşeta ei, zise Theodora. Îmi cer scuze, domnule doctor. Nu vreau să vorbesc urât despre soţia dumneavoastră.

Doctorul râse, dar îşi ţinu ochii pe uşă.

— Iniţial a vrut să vină pentru tot sejurul nostru, dar era înscrisă deja la un curs de yoga şi nu-şi putea rata şedinţele. E o femeie extraordinară, în cele mai multe aspecte, adăugă el, privindu-i cu sinceritate pe toţi. E o soţie bună şi are foarte mare grijă de mine. Chiar face totul splendid, serios. Îmi coase nasturii la cămăşi. Zâmbi optimist. Ăsta – şi făcu un gest în direcţia holului – *ăsta* e practic singurul ei viciu.

— Poate simte că vă ajută cu munca dumneavoastră, zise Eleanor.

Doctorul făcu o grimasă şi se cutremură; în acel moment uşa se deschise larg şi apoi se trânti, iar în liniştea de afară putură auzi o mişcare care năvălea încet de parcă un vânt foarte constant şi foarte puternic sufla de-a lungul holului. Privindu-se unii pe alţii, încercară să zâmbească, încercară să pară curajoşi în faţa frigului ireal care-i năpădea. Imediat, prin zgomotul vântului, auziră bătăi în uşile de la parter. Fără un cuvânt, Theodora luă plapuma de la piciorul patului doctorului şi o trase în jurul lui Eleanor şi al său. Cele două se apropiară una de alta, încet, ca să nu scoată niciun sunet. Eleanor, lipindu-se de Theodora, groaznic de înfrigurată în ciuda mâinilor acesteia care o cuprindeau, gândi: „Îmi cunoaşte numele, de data asta îmi cunoaşte numele”. Bubuiturile urcară scările, lovind fiecare treaptă. Montague era tensionat, în picioare lângă uşă, şi Luke se duse să stea lângă el.

— Nu e nici pe departe pe lângă camera copiilor, îi zise, întinzând o mână ca să-l oprească să deschidă uşa.

— Cât de mult te oboseşte bubuiala asta constantă, se plânse caraghios Theodora. Vara viitoare chiar trebuie să merg în altă parte.

— Există dezavantaje peste tot, îi spuse Luke. În

regiunile de lacuri te pricopseşti cu ţânţari.

— Se poate să fi epuizat repertoriul casei? întrebă Theodora cu voce tremurândă, în ciuda tonului amuzat. Mi se pare că am mai trecut prin jocul de-a bubuitul; o s-o ia cu toate de la capăt?

Loviturile se auzeau cu ecou de-a lungul holului, părând să vină din capătul opus camerei copiilor. Lângă uşă, doctorul clătină din cap îngrijorat.

— Va trebui să ies. Ar putea fi speriată, le spuse.

Eleanor, legănându-se în ritmul bubuiturilor, care păreau la fel de mult în capul ei ca pe hol, ţinând-o strâns pe Theodora, zise:

— Ei ştiu unde suntem.

Ceilalţi, presupunând că se referea la Arthur şi doamna Montague, încuviinţară din cap şi continuară să asculte atent.

„Bătăile”, îşi spuse Eleanor, apăsându-şi ochii cu mâinile şi clătinându-se în ritmul zgomotului, „o să înainteze pe hol, o să meargă tot mai departe până la capătul holului şi o să se întoarcă din nou, o să continue tot mai departe, cum s-a mai întâmplat şi înainte, după care o să înceteze şi noi o să ne uităm unii la alţii şi o să râdem şi o să încercăm să ne amintim cât de frig ne era şi de cârlionţii de frică ce înotau pe spinările noastre; după o vreme o să se oprească.”

— *Nouă* nu ne-a făcut niciodată rău, îi spunea Theodora doctorului, ridicând vocea peste zgomotul bubuiturilor. N-o să le facă rău nici *lor.*

— Sper doar să nu încerce să *facă* ceva în privinţa asta, zise doctorul macabru; se afla încă la uşă, dar aparent nu era în stare s-o deschidă, volumul zgomotului de după ea opunea o rezistenţă prea puternică.

— Mă simt ca o veterană în chestia asta, îi zise Theodora lui Eleanor. Vino mai aproape, Nell; să te încălzeşti.

O trase pe Eleanor şi mai aproape de ea sub pătură, iar frigul bolnăvicios şi tăcut le înconjură.

Deodată se făcu linişte, o tăcere care se târa secretoasă, pe care şi-o aminteau toţi; ţinându-şi respiraţiile, se uitară

unii la alţii. În timp ce doctorul ţinea clanţa cu ambele mâini, Luke, deşi avea faţa palidă şi vocea îi tremura, zise încet:

— Vrea cineva coniac? Pasiunea mea pentru spirite spirtoase…

— Nu, chicoti nestăpânit Theodora. Nu jocul ăsta de cuvinte!

— Îmi pare rău. N-o să mă credeţi, spuse Luke, zăngănind carafa de coniac de pahar în timp ce încerca să toarne, dar nu mi se mai pare doar un joc de cuvinte. Asta se întâmplă cu simţul umorului dacă locuieşti într-o casă bântuită.

Folosind ambele mâini ca să care paharul, veni la patul unde Theodora şi Eleanor se ghemuiau sub pătură. Theodora scoase o mână şi luă paharul.

— Uite, zise ea ridicându-l la gura lui Eleanor. Bea.

În vreme ce sorbea, disperată că nu se putea încălzi, Eleanor îşi spuse: „Suntem în ochiul furtunii; nu mai este foarte mult timp”. Îl privi pe Luke ducând cu grijă un pahar de coniac până la doctor, întinzându-i-l şi apoi, fără să înţeleagă ce se întâmpla, văzu paharul alunecând la podea printre degetele lui Luke în timp ce uşa era zdruncinată violent, în linişte. Luke îl trase pe doctor înapoi; uşa continua să fie atacată fără sunet, părând pe punctul de a sări din balamale, gata să cedeze şi să cadă, lăsându-i expuşi. Retrăgându-se cu spatele, Luke şi doctorul aşteptau, încordaţi şi neputincioşi.

— Nu poate să intre, şoptea Theodora iar şi iar, cu ochii la uşă, nu poate să intre, nu o lăsaţi să intre, nu poate să intre…

Zdruncinatul se opri, uşa era liniştită. O atingere uşoară, mângâietoare începu pe clanţă, pipăind-o intim şi încetişor, şi apoi, deoarece uşa era încuiată, mângâind şi dezmierdând tocul, ca şi cum ar fi linguşit ca să fie lăsată înăuntru.

— Ştie că suntem aici, şopti Eleanor, însă Luke, uitându-se la ea peste umăr, gesticulă furios să facă linişte.

„E atât de frig”, gândi Eleanor copilăroasă; „nu voi mai

putea niciodată să dorm cu tot zgomotul ăsta care vine dinăuntru capului meu; cum pot ceilalţi să audă zgomotul când vine din capul meu? Mă afund centimetru cu centimetru în casa asta, mă destram câte puţin de fiecare dată pentru că zgomotul ăsta mă rupe; de ce sunt *ceilalţi* speriaţi?”

Era vag conştientă că bubuitul reîncepuse, sunetul său copleşitor, metalic, revărsându-se peste ea în valuri; îşi duse mâinile reci la gură ca să simtă dacă faţa ei era încă acolo. „M-am săturat”, gândi ea, „îmi e prea frig.”

— La uşa camerei copiilor, spuse Luke tensionat, vorbind cu claritate peste zgomot. La uşa camerei copiilor; nu faceţi asta.

Şi întinse o mână ca să-l oprească pe doctor.

— Dragostea cea mai pură, zise Theodora pe un ton dement, dragostea cea mai pură, şi începu iar să chicotească.

— Dacă nici ei nu deschid uşile… îi spuse Luke doctorului, care stătea acum cu capul lipit de uşă, ascultând, cu Luke care-l ţinea de braţ pentru a-l împiedica să se mişte.

„Acum vom avea un zgomot nou”, gândi Eleanor, ascultând ideile care-i umblau prin cap. „Se schimbă.” Bubuitul se oprise, de parcă ar fi dat greş, acum era doar o mişcare rapidă în sus şi în jos pe hol, ca şi cum un animal ar fi păşit încoace şi încolo cu o nerăbdare incredibilă, privind întâi o uşă şi apoi alta, atentă să surprindă orice mişcare dinăuntru, şi apoi veni din nou murmuratul gângurit pe care şi-l amintea Eleanor. „Oare eu sunt cea care face asta?” se întrebă ea repede. „Oare eu sunt?”

Şi auzi râsul micuţ de dincolo de uşă, luând-o peste picior.

— Purceluşilor! Purceluşilor! zise Theodora abia perceptibil, şi râsul se umflă şi deveni un strigăt.

„E în capul meu”, gândi Eleanor punându-şi mâinile pe faţă, „e în capul meu şi iese, iese, iese…”

Casa se cutremură şi se zgâlţâi, perdelele se azvârleau spre ferestre, mobila se clătina, zgomotul din hol era atât

de puternic, încât reverbera din pereţi; puteau auzi sunetul de sticlă spartă pe măsură ce tablourile din hol cădeau, sau poate erau geamuri sparte. Luke şi doctorul se opinteau cu disperare în uşă ca să o ţină închisă, în timp ce podeaua se mişca sub picioarele lor. „Ne-am dus, ne-am dus”, îşi spuse Eleanor şi o auzi pe Theodora rostind undeva, departe:

— Se dărâmă casa.

Părea calmă şi mai presus de frică. Ţinându-se de pat, lovită şi zdruncinată, Eleanor îşi înclină capul, închise ochii şi-şi muşcă buzele împotriva frigului. Simţi prăbuşirea care-i lăsă un gol în stomac când încăperea căzu de sub ei şi apoi se îndreptă şi se întoarse încet, legănându-se.

— Dumnezeule, murmură Theodora.

La un kilometru distanţă, la uşă, Luke îl prinse pe doctor şi îl ţinu în picioare.

— Sunteţi bine? strigă Luke, cu spatele sprijinit de uşă, ţinându-l pe doctor de umeri. Theo, eşti bine?

— Rezist cât pot. Nu ştiu ce să zic de Nell.

— Ţine-i de cald, îi spuse Luke de departe. N-am văzut încă totul.

Vocea lui se pierdu; Eleanor încă putea să-l audă şi să-l vadă departe, în camera distanţată, unde el şi Theodora şi doctorul încă aşteptau; în întunericul clocotind în care cădea la nesfârşit nimic nu era real, în afara mâinilor ei albe în jurul piciorului patului. Putea să-i vadă, foarte mici, şi îi văzu încordându-se când patul se clătină şi peretele se aplecă înainte şi uşa se întoarse într-o parte. Undeva se auzi o prăbuşire teribilă, cutremurătoare, când ceva imens căzu cu capul înainte. „Trebuie să fie turnul”, gândi Eleanor, „şi eu care presupuneam că o să dăinuie peste ani; suntem pierduţi, pierduţi; casa se distruge pe ea însăşi.”

Auzi râsul peste tot, venind subţire şi lunatic, crescând în tonalitatea lui nebunească, şi îşi spuse: „Nu. S-a zis cu mine. E prea mult. O să renunţ la posesia propriei mele persoane, mă lepăd, o să dau de bunăvoie ceea ce n-am vrut niciodată să am; orice vrea din mine, poate să ia”.

— O să vin, zise ea cu voce tare, vorbindu-i în sus Theodorei, care se apleca peste ea.

Camera era perfect calmă, printre perdelele liniştite de la ferestre putea vedea lumina soarelui. Luke stătea într-un fotoliu lângă fereastră: avea faţa învineţită şi cămaşa ruptă şi sorbea din coniac. Doctorul se lăsase pe spate într-un alt fotoliu: avea părul proaspăt pieptănat, un aspect îngrijit şi dichisit şi era stăpân pe sine. Theodora, aplecându-se peste Eleanor, zise:

— E bine şi ea, cred.

Eleanor se ridică în capul oaselor şi îşi scutură capul, holbându-se în jur. Calmă şi liniştită, casa se ridica aranjată perfect în jurul ei şi nimic nu era mutat din loc.

— Cum… îngăimă ea, şi toţi trei râseră.

— Încă o zi, spuse doctorul cu o voce ştearsă, în ciuda aparenţei lui. Încă o noapte.

— Cum ziceam mai devreme, locuitul într-o casă bântuită se joacă diavoleşte cu simţul umorului unui om; chiar nu am intenţionat să fac un calambur interzis, îi spuse Luke Theodorei.

— Cum… sunt ceilalţi? întrebă Eleanor cu gura încleiată, cuvintele sunându-i nefamiliar.

— Amândoi dorm ca nişte bebeluşi, o informă doctorul. De fapt, zise el, ca şi cum ar fi continuat o conversaţie începută în timp ce Eleanor dormea, nu pot să cred că nevastă-mea a pricinuit furtuna asta, dar trebuie să recunosc că încă un singur cuvânt despre dragostea pură…

— Ce s-a întâmplat? vru Eleanor să ştie.

„Cred că mi-am trosnit dinţii toată noaptea, la cum îmi simt gura.”

— Hill House a început să danseze, zise Theodora, şi ne-a luat şi pe noi la o petrecere nebună de la miezul nopţii. Cel puţin, *cred* că era un dans. Se prea poate să fi făcut tumbe.

— E aproape nouă, spuse doctorul. Când e şi Eleanor gata…

— Haide, drăguţă, zise Theodora. Theo o să te spele pe faţă şi o să te facă curăţică pentru micul dejun.

— 8 —

1

— Le-a spus cineva că doamna Dudley strânge la zece?

Theodora se uita gânditoare în ibric.

Doctorul ezită.

— N-aş vrea să-i trezesc după o asemenea noapte.

— Dar doamna Dudley strânge la zece.

— Vin, zise Eleanor. Îi aud pe scări. „Aud totul din toată casa”, ar fi vrut să le spună.

Apoi, la distanţă, toţi putură auzi vocea doamnei Montague ridicată nervos.

— Ah, Doamne, nu pot găsi sufrageria! exclamă Luke grăbindu-se să deschidă uşile.

— …aerisită cum trebuie.

Vocea doamnei Montague o preceda. În cele din urmă, intră în sufragerie, îl atinse pe doctor scurt pe umăr în semn de salut şi se aşeză cu un gest din cap spre toţi ceilalţi.

— Ce să zic, începu ea de îndată, aş fi crezut că ne chemaţi şi pe noi la micul dejun. Presupun că totul este rece? Cafeaua este suportabilă?

— Bună dimineaţa, zise Arthur morocănos şi se aşeză cu un aer de indispoziţie ursuză.

Theodora aproape că dărâmă ibricul în graba de a pune o ceaşcă în faţa doamnei Montague.

— *Pare* destul de fierbinte, zise soţia doctorului. În orice caz, o să vorbesc cu această doamnă Dudley a voastră în dimineaţa asta. Camera aia trebuie aerisită.

— Cum a fost? o întrebă doctorul timid. Ai petrecut o noapte… ăă… profitabilă?

— Dacă prin „profitabilă” vrei să spui „confortabilă”, John, mi-ar fi plăcut să pot spune că da. Nu, ca răspuns la întrebarea ta foarte politicoasă, *nu* am petrecut o noapte confortabilă. N-am dormit deloc. Camera aia e insuportabilă.

— O casă cam zgomotoasă, nu-i aşa? zise Arthur. O cracă mi-a bătut întruna în geam toată noaptea; aproape

m-a înnebunit, tot bătând şi bătând.

— Chiar şi cu ferestrele deschise, camera aia tot înăbuşitoare este. Cafeaua doamnei Dudley nu este la fel de slabă ca sârguinţa ei în ceea ce priveşte dereticatul. Încă o ceaşcă, te rog. Sunt uimită, John, că m-ai pus într-o cameră care nu e aerisită cum trebuie; dacă e să existe vreo comunicare cu cei de dincolo, aerul ar trebui să circule adecvat. Am mirosit praf toată noaptea.

— Nu te înţeleg *pe tine,* îi zise Arthur doctorului, cum de te nelinişteşte atâta locul ăsta. Am stat treaz cât a fost noaptea de lungă, cu revolverul pregătit, şi nu s-a auzit nici musca. În afară de craca aia infernală care-mi bătea în geam. Aproape m-a scos din minţi, îi mărturisi Theodorei.

— Nu ne vom pierde speranţa, însă. Doamna Montague se încruntă spre soţul ei. Poate că diseară o să avem o manifestare.

2

— Theo? Eleanor lăsă jos carnetul. Când Theodora, care scria de zor, ridică privirea încruntată, adăugă: Mă gândeam la ceva.

— *Urăsc* să fac rapoarte; mă simt ca o mare proastă, încercând să scriu toate nebuniile astea.

— Mă întrebam.

— Ei bine? Theodora zâmbi un pic. Arăţi aşa de serioasă. Te apropii de o mare decizie?

— Da, spuse Eleanor, hotărându-se chiar în acel moment. Despre ce o să fac după ce plecăm toţi din Hill House.

— Ei bine?

— O să vin cu tine.

— O să vii cu mine unde?

— Înapoi cu tine, înapoi acasă. Eu – şi Eleanor zâmbi crispată – o să te urmez până acasă.

Theodora se holba la ea.

— De ce? o întrebă fără expresie.

— N-am avut niciodată pe cineva la care să ţin, spuse Eleanor, întrebându-se unde mai auzise pe cineva făcând o afirmaţie asemănătoare. Vreau să fiu undeva unde să-mi găsesc locul.

— Nu am obiceiul să iau acasă pisici rătăcite, zise Theodora uşor.

Eleanor râse şi ea.

— *Sunt* un fel de pisică rătăcită, nu-i aşa?

— Ei bine, tu ai casa ta, spuse Theodora ridicându-şi din nou creionul. O să fii destul de bucuroasă să te întorci la ea când o fi timpul, Nell, Nellie a mea. Presupun că toţi o să ne bucurăm să ne întoarcem acasă. Tu ce zici despre zgomotele alea de azi-noapte? *Eu* nu pot să le descriu.

— O să vin, să ştii, zise Eleanor. O să vin pur şi simplu.

— Nellie, Nellie. Theodora râse din nou. Uite ce e. Asta e doar o vară, doar o vizită de câteva săptămâni într-un minunat loc de vilegiatură. Tu ai viaţa ta de acasă, eu am

viaţa *mea.* Când se termină vara, ne întoarcem. O să ne scriem una alteia, bineînţeles, şi poate o să ne vizităm, dar Hill House nu e pentru totdeauna, să ştii.

— Pot să fac rost de o slujbă; nu o să-ţi stau în drum.

— Nu înţeleg. Theodora îşi azvârli creionul de exasperare. *Mereu* te duci unde nu eşti dorită?

Eleanor zâmbi paşnic.

— N-am fost dorită niciodată *nicăieri,* zise ea.

3

— Totul e atât de mămos, zise Luke. Totul, atât de moale. Totul, atât de căptuşit. Fotolii şi canapele mari care par să te îmbrăţişează şi care se dovedesc a fi tari şi neprimitoare când te aşezi şi te resping imediat…

— Theo? şopti Eleanor, însă Theodora se uită la ea şi clătină din cap enervată.

— …şi mâini peste tot. Mâini mici de sticlă, care se întind spre tine, chemându-te…

— Theo? repetă Eleanor.

— Nu, zise Theodora. Nu te primesc. Şi nu mai vreau să vorbesc despre asta.

— Poate că, spuse Luke uitându-se la ele, cel mai revoltător aspect este importanţa acordată globului. Vă rog să priviţi obiectiv abajurul făcut din bucăţele lipite de sticlă spartă sau marile bile de sticlă ale aplicelor de pe scări sau borcanul de bomboane irizat şi gofrat de la cotul lui Theo. În sufragerie se află un bol dintr-o sticlă galbenă deosebit de murdară care zace în mâinile unui copil şi un ou de Paşte din zahăr cu imaginea unor păstori care dansează înăuntru. O domnişoară pieptoasă susţine balustrada scării pe cap, iar în salon, sub sticlă…

— Nellie, lasă-mă în pace. Hai să ne plimbăm până la pârâu, mai bine.

— …o broderie cu faţa unui copil. Nell, nu mai fi aşa îngrijorată; Theo a sugerat doar să faceţi o plimbare până la pârâu. Dacă vreţi, vin şi eu cu voi.

— Orice, zise Theodora.

— Ca să sperii iepurii. Dacă vreţi, pot să iau şi un băţ cu mine. Dacă vreţi, nu vin deloc. Theo trebuie doar să spună.

Theodora râse.

— Poate Nell ar prefera să rămână aici şi să scrie pe pereţi.

— Foarte meschin, replică Luke. Insensibil din partea ta, Theo.

— Vreau să aud mai multe despre păstorii care dansează

în oul de Paşte, zise Theodora.

— O lume închisă în zahăr. Şase păstori foarte mici care dansează şi o ciobăniţă în roz şi albastru, întinsă pe un mal cu muşchi, care se delectează cu spectacolul; sunt şi flori şi copaci şi oi şi un căprar care cântă la nai. Mi-ar fi plăcut să fiu căprar, cred.

— Dacă n-ai fi fost braconier, zise Theodora.

— Dacă n-aş fi fost braconier. Aventurile lui Nell sunt bârfa cafenelelor, dacă ţii minte.

— Pan, spuse Theodora. Ar trebui să locuieşti într-un copac găunos, Luke.

— Nell, nu asculţi.

— Cred că ai speriat-o, Luke.

— Deoarece Hill House o să fie a mea cândva, cu comorile ei incalculabile şi pernele ei? Nu sunt blând cu o casă, Nell; s-ar putea să am un puseu de agitaţie şi să sparg oul de Paşte din zahăr sau să sfărâm mâinile copilaşului ori să tropăi urlând în sus şi în jos pe trepte, lovind cu un baston lămpile de sticlă lipită sau biciuind-o pe cap pe doamna pieptoasă cu scara; poate aş…

— Vezi? Chiar o sperii.

— Cred că da, oftă Luke. Nell, eu doar aberam.

— Nici măcar nu cred că are un baston, zise Theodora.

— De fapt, chiar am unul. Nell, eu *doar* aberam. Theo, la ce se gândeşte?

Theodora zise cu prudenţă:

— Vrea s-o iau acasă cu mine după ce plecăm de la Hill House, dar eu n-o s-o fac.

Luke râse.

— Biata Nell. La final găseşti iubirea. Hai să mergem până la pârâu.

— Casa Mamă, zise Luke în timp ce coborau scările dinspre verandă spre peluză, îndrumătoarea, directoarea, stăpâna casei. Sunt sigur că o să fiu un stăpân al casei foarte slab, ca Arthur al nostru, când Hill House o să-mi aparţină.

— Eu nu pot înţelege de ce ar vrea cineva să deţină Hill

House, spuse Theodora.

Luke se întoarse şi privi casa amuzat.

— Nu ştii niciodată ce-o să vrei până când n-o vezi clar. Dacă n-aş fi avut deloc şansa să o deţin, poate că aş vedea lucrurile altfel. Ce vor oamenii de fapt unii de la alţii, cum m-a întrebat Nell odată; ce rost au ceilalţi oameni?

— A fost vina mea că a murit mama, spuse Eleanor. A bătut în perete şi m-a strigat şi m-a strigat, dar eu nu m-am trezit. Ar fi trebuit să-i aduc medicamentele; o făcusem de fiecare dată. Dar de data aia m-a strigat şi eu nu m-am trezit.

— Ar fi trebuit să fi uitat toate astea deja, zise Theodora.

— Mă tot întreb de atunci dacă nu cumva m-am trezit de fapt. Dacă nu cumva m-am trezit şi am auzit-o şi dacă m-am culcat la loc. Ar fi fost uşor, şi mă tot întreb asta.

— Coteşte aici, zise Luke. Dacă mergem la pârâu.

— Îţi faci prea multe griji, Nell. Probabil îţi *place* să te gândeşti că a fost vina ta.

— Urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu, în orice caz. Dar, desigur, oricând s-ar fi întâmplat, tot vina mea ar fi fost.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat, n-ai mai fi la Hill House acum.

— Mergem în şir indian pe aici, zise Luke. Nell, ia-o în faţă.

Cu un zâmbet larg pe chip, Eleanor o luă înainte, păşind confortabil pe potecă. „Acum ştiu unde merg”, gândi ea. „I-am spus despre mama, deci *asta* e în regulă. O să găsesc o căsuţă sau poate un apartament ca al ei. O s-o văd zilnic şi vom pleca împreună în căutarea unor lucruri frumoase… veselă împodobită cu aur şi o pisică albă şi un ou de Paşte de zahăr şi o ceaşcă de stele. N-o să mai fiu speriată sau singură. O să-mi spun doar *Eleanor.”*

— Vorbiţi despre mine? întrebă ea peste umăr.

După o clipă Luke răspunse politicos:

— O luptă între bine şi rău pentru sufletul lui Nell. Presupun că eu va trebui să fiu Dumnezeu, totuşi.

— Dar, desigur, ea *nu* are cum să aibă încredere în

niciunul dintre noi, observă Theodora amuzată.

— În mine cu siguranţă nu, zise Luke.

— Pe lângă asta, Nell, spuse Theodora, nu vorbeam deloc despre tine. De parcă eu aş fi maestra jocurilor, îi zise apoi, pe jumătate înfuriată, lui Luke.

„Am aşteptat atât de mult timp", gândi Eleanor. „În sfârşit mi-am dobândit fericirea." Când ajunse în vârful dealului, se uită în jos la linia subţirică de copaci prin care trebuia să treacă pentru a ajunge la pârâu. „Sunt frumoşi pe fundalul cerului, atât de drepţi şi liberi. Luke se înşela cu privire la moliciunea omniprezentă, deoarece copacii sunt tari ca nişte copaci lemnoşi. Încă mai vorbesc despre mine, vorbesc despre cum am venit la Hill House şi am găsit-o pe Theodora şi acum nu-i voi mai da drumul." În spatele ei putea să le audă vocile, accentuate uneori de maliţiozitate, alteori crescând batjocoritoare, uneori atinse de un râs aproape camaraderesc. Merse mai departe visătoare, auzindu-i cum o urmau. Îşi dădu seama când intrară în iarba înaltă imediat după ea, pentru că iarba se mişca sâsâitoare sub picioarele lor şi un cosaş sări speriat la o parte.

„Aş putea s-o ajut cu magazinul ei", gândi Eleanor. „Îi plac lucrurile frumoase, şi aş merge cu ea să le găsim. Am putea să mergem oriunde vrem, până la marginea lumii dacă ni s-ar năzări, şi să ne întoarcem când vrem noi. Acum Luke îi spune ce ştie despre mine: că nu sunt uşor de abordat, că am avut un zid de leandri în jurul meu, şi ea râde pentru că n-o să mai fiu singuratică de acum încolo. Se aseamănă foarte mult şi sunt foarte amabili. Nu m-aş fi aşteptat să-mi dea atât de multe; am avut dreptate să fac călătoria asta, pentru că la final găseşti iubirea."

Ajunse sub ramurile rigide ale copacilor; acolo, umbrele ofereau o răcoare plăcută după soarele fierbinte de pe potecă. Acum trebuia să meargă mai atent, deoarece poteca o lua la vale şi uneori erau bolovani şi rădăcini în drum. În urma ei vocile continuau, rapide şi ascuţite, apoi mai lent, cu hohote de râs. „Nu mă voi uita în urmă", gândi ea fericită, „pentru că atunci o să ştie ce gândesc. O să

vorbim despre asta într-o bună zi, Theo şi cu mine, când o să avem mult timp la dispoziţie. Ce ciudat mă simt", îşi spuse când ieşi dintre copaci spre ultima parte abruptă a potecii care cobora spre pârâu. „Sunt prinsă într-un fel de mirare, sunt liniştită de bucurie. Nu mă voi întoarce până nu ajung la pârâu, unde ea aproape că a căzut în ziua când am ajuns aici. O să-i amintesc despre peştişorii aurii şi despre picnicul nostru."

Se aşeză pe malul îngust şi verde şi îşi puse bărbia pe genunchi. „Nu voi uita acest moment din viaţa mea", îşi promise ascultându-le vocile şi paşii cum coborau încet panta dealului.

— Grăbiţi-vă, zise ea, întorcând capul să se uite după Theodora. Eu…

Tăcu brusc. Nu era nimeni pe deal, nimic în afară de paşii care se auzeau clar pe potecă şi un vag râs batjocoritor.

— Cine…? şopti ea. Cine?

Putea vedea iarba apăsată sub greutatea paşilor. Văzu un alt cosaş sărind frenetic din drum şi o pietricică lovită rostogolindu-se. Auzea clar foşnetul paşilor pe potecă şi apoi, proptindu-se cu putere în mal, auzi râsul foarte aproape; *„Eleanor, Eleanor",* răsuna deopotrivă înăuntrul şi în afara capului ei; aceasta era chemarea pe care o aşteptase toată viaţa. Paşii se opriră, şi ea fu prinsă într-o mişcare de aer atât de solidă, că se clătină, însă fu ţinută. *„Eleanor, Eleanor",* auzi prin vuietul aerului de pe lângă urechile ei, *„Eleanor, Eleanor",* şi era ţinută strâns şi în siguranţă. „Nu e deloc frig", îşi zise, „nu e deloc frig." Închise ochii şi se lăsă iar pe spate pe mal, gândind: „Nu-mi da drumul" şi apoi: „Rămâi, rămâi", în timp ce fermitatea care o ţinea se disipa, după care o părăsi şi dispăru; *„Eleanor, Eleanor",* auzi iar, şi în clipa următoare stătea în picioare lângă pârâu, tremurând de parcă ar fi dispărut soarele, uitându-se nesurprinsă la paşii goi care se mişcau pe deasupra apei, trimiţând unde în toate direcţiile şi apoi peste iarba de pe partea cealaltă, mişcându-se încet şi mângâietor în sus şi peste deal.

„Întoarce-te”, aproape că spuse tremurând lângă pârâu, apoi se întoarse şi fugi nebuneşte în sus pe deal, plângând în timp ce alerga şi strigând:

— Theo? Luke?

Îi găsi în pâlcul de copaci, sprijiniţi de un trunchi şi vorbind încet şi râzând; când o auziră se întoarseră tresărind, Theodora era aproape nervoasă.

— Ce Dumnezeu mai vrei de data asta? izbucni ea.

— V-am aşteptat lângă pârâu…

— Am decis să stăm aici, unde era răcoare. Am crezut că ne-ai auzit strigând după tine. Nu-i aşa, Luke?

— O, da, zise Luke ruşinat. Eram siguri că ne-ai auzit strigând.

— Oricum, spuse Theodora, urma să venim şi noi imediat. Nu-i aşa, Luke?

— Ba da, zise Luke rânjind. O, da.

4

— Ape subterane, zise doctorul gesticulând cu furculiţa.

— Prostii. Doamna Dudley găteşte totul pentru voi? Sparanghelul este mai mult decât acceptabil. Arthur, lasă-l pe tânărul acela să te servească cu nişte sparanghel.

— Draga mea. Doctorul se uită cu drag la soţia lui. Ne-am făcut obiceiul să ne odihnim cam o oră după prânz; dacă ai vrea…

— Nu se pune problema. Am mult prea multe de făcut cât timp sunt aici. Trebuie să discut cu bucătăreasa voastră, trebuie să mă asigur că am camera aerisită, trebuie să pregătesc planşeta pentru încă o sesiune în după-amiaza asta; Arthur trebuie să-şi cureţe revolverul.

— Însemnul unui luptător, spuse Arthur. Armele de foc întotdeauna în stare bună.

— *Tu* şi *aceşti* tineri vă puteţi odihni, desigur. Poate că voi nu simţiţi urgenţa pe care o simt eu, constrângerea teribilă de a ajuta orice biet suflet se perindă neliniştit pe aici. Poate că tu crezi că sunt fraieră în simpatia mea pentru ele, poate sunt chiar ridicolă în ochii tăi pentru că pot vărsa o lacrimă pentru un suflet abandonat, lăsat fără niciun ajutor: dragoste pură…

— Crochet? zise Luke repede. Poate crochet? Se uită nerăbdător de la unul la altul. Badminton? Crochet?

— Ape subterane? adăugă Theodora ajutându-l.

— Fără sosuri simandicoase pentru *mine,* rosti Arthur ferm. Le spun băieţilor mei că e semnul unui mojic. Se uită gânditor la Luke. Semnul unui mojic. Sosuri simandicoase, femei care te servesc. Băieţii *mei* se servesc singuri. Semnul unui bărbat, îi spuse Theodorei.

— Şi ce altceva le mai predaţi? întrebă Theodora politicoasă.

— Predau? Te referi… dacă învaţă ceva, băieţii mei? Adică, de exemplu, algebră? Latină? Desigur. Arthur se lăsă pe spate mulţumit. Las toate chestiile de genul ăsta în seama profesorilor.

— Şi câţi băieţi aveţi acolo, la şcoala dumneavoastră?

Theodora se aplecase în faţă curtenitoare, interesată, făcând conversaţie cu un oaspete, iar Arthur se lăfăia în atenţia ei. În capul mesei, doamna Montague se încruntă şi bătu cu degetele în masă de nerăbdare.

— Câţi? Câţi. Avem o echipă de tenis a-ntâia, să ştii. Îi zâmbi larg Theodorei. A-ntâia. Absolut de primă mână. Fără a-i pune la socoteală pe papă-lapte?

— Fără a-i pune la socoteală pe papă-lapte, zise Theodora.

— Ah. Tenis. Golf. Baseball. Atletism. Crichet. Zâmbi cu şiretenie. N-ai fi crezut că jucăm crichet, nu-i aşa? Apoi avem înot şi volei. Unii dintre băieţi se bagă la toate, zise el uşor nemulţumit. Versatili, aşa. Poate şaptezeci, cu toţii.

— Arthur? Doamna Montague nu se mai putea abţine. Fără conversaţii despre muncă, te rog. Adu-ţi aminte că eşti în vacanţă.

— Da, ce fraier sunt. Arthur zâmbi duios. Trebuie să-mi verific armele, explică el.

— E ora două, zise doamna Dudley din uşă. La două strâng.

5

Theodora râse, şi Eleanor, ascunsă adânc printre umbrele din spatele casei de vară, îşi puse mâinile peste gură ca să se abţină să vorbească şi astfel să dea de gol că era acolo. „Trebuie să aflu”, gândea ea, „trebuie să aflu.”

— Se cheamă „Crimele din Grattan”, spuse Luke. Drăguţă piesă. Pot chiar şi să o cânt, dacă preferi.

— Semnul unui mojic.

Theodora râse din nou.

— Săracul Luke! Eu aş fi zis „şnapan”.

— Dacă preferi să petreci această oră scurtă mai degrabă în compania lui Arthur…

— Bineînţeles că aş prefera să fiu cu Arthur. Un om educat este întotdeauna un tovarăş însufleţitor.

— Crichet, zise Luke. N-ai fi crezut că jucăm crichet, nu-i aşa?

Începu să cânte, monoton şi nazal, accentuând fiecare cuvânt în parte:

Întâi fu doamna Grattan
Să-l lase să intre n-a vrut;
El a înjunghiat-o,
Crimele-au început

Urmă bunica Grattan
Bătrână şi căruntă;
Se-mpotrivi năvalei
Până ce fu înfrântă.

Urmă bunicul Grattan,
Lângă foc sta aşezat;
S-a furişat în spate
Şi cu-n fir l-a strangulat.

La urmă Bebe Grattan
Gângurea-n al său pătuţ;

El l-a lovit în coaste
Omorându-l pe micuţ.
Şi a scuipat tutun
Pe blondul lui căpuţ.

Când termină se lăsă un moment de tăcere, apoi Theodora spuse încet:

— E minunat, Luke. Foarte frumos. N-o să-l mai aud niciodată fără să mă gândesc la tine.

— Am de gând să i-l cânt lui Arthur, zise Luke.

„Când o să vorbească despre mine?" se întrebă

Eleanor din umbră. După o clipă, Luke continuă leneş:

— Mă întreb cum o să fie cartea doctorului. Crezi că o să scrie şi despre noi?

— Tu probabil că o să apari ca un cercetător serios al paranormalului. Iar eu voi fi domnişoara plină de talente incontestabile, dar cu o reputaţie dubioasă.

— Mă întreb dacă doamna Montague o să aibă un capitol întreg doar pentru ea.

— Şi Arthur. Şi doamna Dudley. Sper doar să nu ne reducă pe toţi la numerele dintr-un tabel.

— Mă întreb, mă întreb, zise Luke. E cald în după-amiaza asta. Ce-am putea face ca să ne mai răcorim?

— Am putea s-o rugăm pe doamna Dudley să ne facă limonadă.

— Ştii ce aş vrea să fac? Aş vrea să explorez. Hai să urmărim pârâul în sus printre dealuri să vedem de unde vine. Poate e vreun heleşteu pe undeva unde să înotăm.

— Sau o cascadă. Arată ca un pârâu care curge natural dintr-o cascadă.

— Atunci, haide.

Din spatele casei de vară, Eleanor îi auzi râzând, apoi sunetul paşilor lor se îndepărtă pe potecă spre Hill House.

6

— Uite un lucru interesant, aici, spuse Arthur, pe tonul cuiva care se străduieşte vitejeşte să distreze lumea. Aici, în cartea asta. Zice cum să faci lumânări din creioane obişnuite de copii.

— Interesant. Doctorul părea obosit. Te rog să mă scuzi, Arthur. Am aceste notiţe de scris.

— Desigur, doctore. Toţi avem treabă de făcut. Niciun sunet.

Eleanor, ascultând la uşa salonaşului, auzi micile zgomote iritante pe care le scotea Arthur în timp ce se pregătea să facă linişte.

— Nu sunt prea multe de făcut pe aici, nu? zise Arthur. Cum îţi petreci timpul în general?

— Muncind, replică doctorul scurt.

— Scrii ce se întâmplă în casă?

— Da.

— Scrii şi ceva despre mine acolo?

— Nu.

— Cred că ar trebui să copiezi şi notiţele noastre de la planşetă. Ce scrii acum?

— Arthur. Poţi să citeşti sau să faci altceva?

— Sigur. N-am vrut să fiu o pacoste. Eleanor îl auzi pe Arthur luând o carte, lăsând-o, aprinzând o ţigară, oftând şi în final zicând: Ascultă, nu e nimic de *făcut* pe aici? Unde *e* toată lumea?

Doctorul vorbi cu răbdare, dar fără interes:

— Theodora şi Luke s-au dus să exploreze pârâul, cred. Şi presupun că ceilalţi sunt prin preajmă. De fapt, cred că soţia mea o căuta pe doamna Dudley.

— Ah, suspină Arthur din nou. Aş putea să citesc, presupun. După un minut reluă: Auzi, doctore? N-aş vrea să te deranjez, dar ascultă ce scrie în cartea asta…

7

— Nu, zise doamna Montague, eu *nu* cred că tinerii trebuie amestecaţi într-un fel promiscuu, doamnă Dudley. Dacă soţul meu m-ar fi consultat *pe mine* înainte de a aranja acest sejur fantastic…

— Asta e acum. Era vocea doamnei Dudley, iar Eleanor, lipită de uşa de la sufragerie, se holbă şi deschise gura larg spre panourile de lemn ale uşii. Am zis întotdeauna, doamnă Montague, că eşti tânăr doar o dată în viaţă. Aceşti tineri se simt bine şi este ceva normal la vârsta lor.

— Dar să locuiască sub acelaşi acoperiş…

— Nu e ca şi cum nu ar fi fost destul de maturi ca să ştie ce e bine şi ce-i rău. Frumuşica aia de Theodora e destul de mare ca să aibă grijă de ea, aş crede, oricât de uşuratic ar fi domnul Luke.

— Am nevoie de o cârpă uscată, doamnă Dudley, pentru argintărie. E păcat, zic eu, cum cresc copiii din zilele noastre, ştiind totul. Ar trebui să existe mai multe mistere pentru ei, mai multe lucruri care aparţin de drept adulţilor, pentru aflarea cărora ar trebui mai întâi să crească.

— Şi atunci le află pe propria piele. Vocea doamnei Dudley era sprintenă şi plăcută. Dudley a adus aceste roşii din grădină azi-dimineaţă, zise ea. Au crescut frumos anul ăsta.

— Să mă apuc de ele?

— Nu, o, nu. Dumneavoastră luaţi loc acolo şi odihniţi-vă. Aţi făcut destule. O să pun apa la fiert şi o să bem un ceai gustos.

8

— La final găseşti iubirea, spuse Luke şi îi zâmbi lui Eleanor din cealaltă parte a camerei. Rochia aia bleu de pe Theo chiar îţi aparţine? N-am mai văzut-o până acum.

— Eu sunt Eleanor, zise Theodora meschină, pentru că am barbă.

— Ai fost destul de isteaţă să aduci haine pentru două persoane, îi spuse Luke lui Eleanor. Theo n-ar fi arătat nici pe jumătate atât de bine în sacoul meu vechi.

— Eu sunt Eleanor, zise Theodora, pentru că port bleu. Îmi iubesc iubirea cu un E pentru că este eterică. Numele ei este Eleanor şi trăieşte în expectativă.

„Este răutăcioasă”, gândi Eleanor distantă. Avea senzaţia că se găsea la mare depărtare. De acolo, i se părea, îi putea privi şi asculta pe aceşti oameni. „Acum”, gândi, „Theo este răutăcioasă şi Luke încearcă să fie amabil. Lui Luke îi este ruşine că a râs de mine şi îi e ruşine de Theo pentru că e răutăcioasă.”

— Luke, zise Theodora privind-o pe Eleanor din colţul ochiului, hai şi cântă-mi din nou.

— Mai încolo, spuse Luke stânjenit. Doctorul tocmai a aşezat piesele de şah.

Se întoarse cu o anume grabă.

Theodora, mâhnită, îşi lăsă capul pe spătarul fotoliului şi închise ochii, vădit hotărâtă să nu vorbească. Eleanor şedea privindu-şi mâinile şi asculta sunetele casei. Undeva la etaj o uşă se închise fără zgomot; o pasăre se lăsă pe acoperişul turnului pentru o clipă şi apoi îşi luă zborul. În bucătărie, cuptorul se liniştea şi se răcea cu scârţâituri delicate. Un animal – un iepure? – se mişca printre tufişurile de lângă casa de vară. Putea chiar să audă, cu noua ei capacitate de a percepe casa, praful cum plutea delicat în derivă prin pod, lemnul cum îmbătrânea. Doar biblioteca îi era închisă simţurilor. Nu putea auzi gâfâitul doamnei Montague şi al lui Arthur deasupra planşetei lor, nici întrebările lor emoţionate. Nu putea auzi cărţile

putrezind sau rugina care se infiltra în fierul scării în spirală din turn. În salonaş putea auzi, fără a-şi ridica ochii, bătăile iritate din degete ale Theodorei şi sunetul surd al pieselor de şah când erau mutate. Auzi când uşa de la bibliotecă se deschise trântită şi apoi ropotul vehement al paşilor venind spre salonaş. Cu toţii se întoarseră când doamna Montague intră valvârtej în cameră.

— Trebuie să spun, zise doamna Montague într-un suflu ascuţit, exploziv, chiar trebuie să *spun* că aceasta este cea mai *exasperantă...*

— Draga mea.

Doctorul se ridică, dar doamna Montague îl dădu la o parte cu un fluturat nervos din mână.

— Dacă aţi fi avut *decenţa...*

Arthur, venind sfios din spatele ei, o ocoli şi, aproape furişându-se, se aşeză într-un fotoliu lângă foc. Dădu din cap circumspect când Theodora se întoarse spre el.

— *Decenţa* minimă. Până la urmă, John, eu *chiar* am bătut drumul până aici, şi Arthur la fel, doar ca să dăm o mână de ajutor, şi în mod cert trebuie să spun că nu m-aş fi aşteptat în vecii vecilor să mă lovesc de un asemenea cinism şi o asemenea lipsă de încredere de la *tine,* dintre toţi oamenii, iar *ăştia...* (făcu un gest spre Eleanor şi Theodora şi Luke). Tot ceea ce cer, tot ceea ce *cer,* este cea mai mică fărâmă de încredere, doar puţină simpatie pentru tot ceea ce încerc să fac. În schimb, voi nu credeţi, vă bateţi joc, luaţi în derâdere şi în zeflemea. Abia respirând, cu faţa roşie, îşi agită degetul spre doctor şi-i spuse înverşunată: Planşeta nu vrea să-mi vorbească în seara asta. Nici măcar *un singur cuvânt* nu am primit de la ea, ca rezultat direct al dispreţului şi scepticismului tău. E posibil ca planşeta să nu-mi mai vorbească vreme de câteva săptămâni, s-a mai întâmplat. S-a mai întâmplat când am supus-o batjocurii necredincioşilor. Au mai fost perioade când planşeta a fost tăcută săptămâni întregi, şi *minimul la* care m-aş fi aşteptat, venind aici, aşa cum am făcut-o, cu nimic în afara celor mai bune intenţii, era un pic de respect!

Îşi mai vântură degetul spre doctor, fără cuvinte pentru moment.

— Draga mea, sunt convins că niciunul dintre noi nu ar fi intervenit voit.

— V-aţi bătut joc şi aţi luat-o în zeflemea, nu-i aşa? Sceptici, chiar şi cu cuvintele planşetei în faţa ochilor? Tinerii aceia obraznici şi nesimţiţi?

— Doamnă Montague, serios acum… încercă Luke, dar doamna Montague trecu pe lângă el şi se aşeză, cu buzele strânse şi ochii aprinşi.

Doctorul oftă, dădu să vorbească, dar apoi se opri. Întorcându-se dinspre nevastă-sa, îi făcu semn lui Luke înapoi la masa de şah. Înţelegând, tânărul îl urmă, iar Arthur, foindu-se în fotoliu, îi spuse pe un ton scăzut Theodorei:

— N-am mai văzut-o aşa supărată, să ştii. Groaznică experienţă, să aştepţi după toanele planşetei. Atât de uşor lezată, desigur. Sensibilă la atmosfera din jur.

Părând să creadă că explicase într-un fel satisfăcător situaţia, se lăsă pe spate şi zâmbi timid.

Eleanor abia dacă-i ascultase, mirându-se vag de mişcarea din cameră. „Cineva se plimbă prin jur”, gândi ea fără interes. „Luke se plimbă de colo colo prin cameră, vorbind singur în şoaptă; cu siguranţă e un fel ciudat de a juca şah, nu? Fredonând? Cântând?” Odată sau de două ori aproape că înţelese un cuvânt spart, apoi Luke coborî glasul. Se afla la masa de şah, unde-i era locul, şi Eleanor se răsuci să privească spaţiul gol din centrul camerei, unde cineva se plimba şi cânta încet, iar în clipa următoare auzi clar:

Să mergem iar prin vale,
Să mergem iar prin vale,
Să mergem iar prin vale,
Cum altcândva am făcut…

„Dar, o ştiu pe asta”, gândi ea zâmbind melodiei stinse. „Obişnuiam să jucăm jocul ăsta; mi-l amintesc.”

— E pur şi simplu din cauză că e o maşinărie foarte delicată şi complexă.

Doamna Montague îi vorbea Theodorei. Încă era supărată, dar înmuiată vizibil sub atenţia înţelegătoare a tinerei.

— Cel mai subtil iz de neîncredere o ofensează, cum e şi normal. Cum te-ai simţi *tu* dacă oamenii ar refuza să creadă în *tine?*

Să trecem prin ferestre,
Să trecem prin ferestre,
Să trecem prin ferestre,
Cum altcândva am făcut...

Vocea era slabă, poate doar o voce de copil, cântând dulce şi subţire, abia şoptită, şi Eleanor zâmbi şi-şi aduse aminte, auzind cântecelul mai clar decât vocea doamnei Montague care-şi continua peroraţia despre planşetă.

Te du să-ţi vezi iubitul,
Te du să-ţi vezi iubitul,
Te du să-ţi vezi iubitul,
Cum altcândva am făcut...

Auzi melodia stingându-se şi simţi mişcarea slabă a aerului în timp ce paşii veneau mai aproape de ea. Ceva aproape că o atinse pe faţă; poate că era doar un suspin minuscul pe obrazul ei, se gândi întorcându-se surprinsă. Luke şi doctorul erau concentraţi asupra tablei de şah, Arthur se apleca încrezător de aproape de Theodora, iar doamna Montague vorbea. „Niciunul dintre ei n-a auzit-o”, se gândi Eleanor cu bucurie; „nimeni n-a auzit-o în afară de mine.”

— 9 —

1

Eleanor închise uşa de la dormitor încet în urma ei, nevrând să o trezească pe Theo, chiar dacă zgomotul unei uşi închise abia dacă ar fi putut deranja pe cineva care dormea atât de adânc precum Theodora. „Eu am învăţat să dorm iepureşte”, îşi spuse ea consolator, „când ciuleam urechile după mama.” Holul era în penumbră, luminat doar de micuţa lampă de veghe de deasupra scărilor, şi toate uşile erau închise. „Ciudat”, gândi Eleanor în timp ce mergea în picioarele goale pe covorul din hol, „e singura casă pe care am cunoscut-o vreodată în care nu trebuie să-ţi baţi capul că faci zgomot noaptea sau că va şti cineva că tu ai fost.” Se trezise cu gândul să coboare în bibliotecă, iar mintea ei născocise un motiv: „Nu pot să dorm”, îşi explică sieşi, „aşa că o să mă duc jos să-mi iau o carte. Dacă mă întreabă cineva unde mă duc, zic: «Jos până în bibliotecă, să-mi iau o carte, pentru că nu pot dormi»”.

Era cald, moleşitor, luxos de cald. Coborî desculţă pe scara masivă şi merse până la uşa bibliotecii, în faţa căreia se opri. „Dar eu nu pot să intru acolo. Nu am voie înăuntru”, îşi zise, dând înapoi în faţa mirosului de putrefacţie care-i făcea greaţă.

— Mamă, rosti clar, după care făcu repede câţiva paşi în spate.

— Haide, răspunse distinct o voce la etaj.

Eleanor se întoarse nerăbdătoare şi se grăbi pe scări.

— Mamă? zise în şoaptă, apoi mai tare: Mamă?

Un râs fad pluti în jos spre ea. Ţinându-şi respiraţia, o luă la fugă pe scări şi se opri abia în vârf, uitându-se la dreapta şi la stânga de-a lungul holului la uşile închise.

— Eşti aici pe undeva, zise, şi ecoul se duse pe hol în jos, alunecând într-o şoaptă pe curenţii slabi de aer.

— Undeva, repeta ecoul. Undeva.

Eleanor începu să rădă şi-l urmări alergând fără sunet până la uşa camerei copiilor. Spaţiul rece dispăruse, observă ea râzând spre cele două feţe rânjite care o

priveau de deasupra.

— Eşti aici? şopti. Eşti aici? ţipă bătând la uşă, izbind cu pumnii.

— Da? Era doamna Montague, evident abia trezită. Da? Intră, orice ai fi.

„Nu, nu”, gândi Eleanor cuprinzându-se cu braţele şi râzând pe tăcute, „nu acolo, nu cu doamna Montague”, şi alunecă mai departe pe hol, în timp ce doamna Montague striga în spatele ei:

— Sunt prietena ta, nu-ţi vreau răul. Intră şi spune-mi ce te supără.

„N-o să deschidă uşa”, gândi Eleanor şireată. „Nu-i e frică, dar n-o să deschidă uşa.” Bătu la uşa lui Arthur şi auzi icnetul trezirii acestuia.

Dansând, simţind covorul moale sub picioarele ei, ajunse la uşa în spatele căreia dormea Theodora. „Necredincioasa Theodora”, îşi zise, „meschina Theo care râde, trezeşte-te, trezeşte-te, trezeşte-te!” Izbi şi pălmui uşa râzând, scuturâ de clanţă şi apoi fugi iute pe hol până la uşa lui Luke, unde ciocăni. „Trezeşte-te”, gândi ea, „trezeşte-te şi fii necredincios. Of, niciunul dintre ei n-o să deschidă uşa. O să stea înăuntru tremurând sub pături şi întrebându-se ce o să li se mai întâmple.” Ciocăni la uşa doctorului. „Te provoc să deschizi uşa şi să mă vezi dansând în holul de la Hill House!” îi spuse în gând.

Peste câteva clipe, Theodora o făcu să tresară cu un ţipăt nebunesc:

— Nell? Nell? Domnule doctor, Luke, Nell nu e aici! „Biata casă”, gândi Eleanor, „uitasem de Eleanor. Acum o să trebuiască să deschidă uşile.” Fugi iute în jos pe trepte, auzind în urma ei vocea ridicată de îngrijorare a doctorului şi pe aceea a Theodorei strigând:

— Nell? Eleanor?

„Ce fraieri sunt”, gândi ea. „Acum o să trebuiască să mă duc în bibliotecă.”

— Mamă, mamă, şopti, mamă!

Se opri scârbită în uşa bibliotecii. În spate putea să-i audă vorbind la etaj, în hol. „Ciudat, pot simţi întreaga

casă, o aud chiar şi pe doamna Montague protestând, îi aud şi pe Arthur şi pe doctor.”

— Trebuie s-o căutăm. Toată lumea, vă rog, grăbiţi-vă!

„Ei bine, şi eu pot să mă grăbesc”, gândi ea rupând-o la fugă pe coridor spre salonaş, unde focul pâlpâi uşor când deschise uşa. Piesele de şah erau unde le lăsaseră doctorul şi Luke, iar eşarfa pe care o purtase Theodora era pe spătarul fotoliului ei. „Pot să am grijă şi de *asta”,* îşi zise Eleanor, „de găteala asta jalnică de servitoare”, luă un capăt al eşarfei între dinţi şi trase, sfâşiind-o, apoi o lăsă să cadă când îi auzi în urma ei pe scări. Coborau toţi împreună, îngrijoraţi, spunându-şi unul altuia unde să caute mai întâi, strigând din ce în ce mai tare:

— Eleanor? Nell?

— Vii? Vii? auzi ea de departe, altundeva în casă, şi auzi scările tremurând sub picioarele lor şi un greiere sărind pe peluză.

Cutezătoare, veselă, alergă din nou pe coridor şi se uită la ei din prag. Se mişcau cu atenţie, toţi împreună, având grijă să stea aproape unii de alţii. Fasciculul lanternei doctorului străbătu holul şi se opri la marea uşă de la intrare, care era larg deschisă. Apoi, în grabă, strigând: „Eleanor, *Eleanor”,* traversară toţi holul şi ieşiră, căutând şi strigând, lanterna mişcându-se neobosită. Ţinându-se de uşă, Eleanor râse până când îi dădură lacrimile. „Ce fraieri sunt”, gândi ea. „Îi păcălim aşa de uşor. Sunt atât de lenţi şi atât de surzi şi de *grei.* Tropăie prin casă, băgându-şi nasul şi cercetând, şi sunt aşa de grosolani!” Traversă holul şi camera de recreere şi intră în sufragerie, de unde se duse în bucătărie, cu toate uşile ei. „E bine aici”, îşi zise, „pot merge în orice direcţie vreau când îi aud.” Când reveniră în holul din faţă, mişcându-se greoi şi strigând-o, ea se avântă pe verandă în noaptea răcoroasă. Cu spatele lipit de uşă, simţind cum aburii micuţi ai casei se ondulau în jurul gleznelor ei, se uită în sus la dealurile grele, apăsătoare. „Aşezată confortabil între dealuri”, gândi ea, „protejată şi la căldurică. Hill House e norocoasă.”

— Eleanor?

Erau foarte aproape. Străbătu în fugă veranda şi se repezi în salon.

— Hugh Crain, spuse ea, vrei să dansezi cu mine?

Făcu o reverenţă în faţa masivei statui înclinate, şi ochii acesteia scânteiară şi se luminară. Mici lumini reflectate atingeau figurinele şi scaunele aurite, iar Eleanor dansă serioasă înaintea lui Hugh Crain, care o privea radios.

— Să trecem prin ferestre, cânta ea, şi îşi simţi mâinile prinse în timp ce dansa. Să trecem prin ferestre, şi dansă până pe verandă şi în jurul casei.

Tot învârtindu-se şi învârtindu-se şi învârtindu-se în jurul casei, se gândi: „Niciunul dintre ei nu poate să mă vadă.” Atinse o uşă de la bucătărie din mers, şi la şase mile depărtare doamna Dudley se cutremură în somn. Când ajunse la turn, ţinut atât de strâns în îmbrăţişarea casei, în strânsoarea încordată a casei, merse încet pe lângă pietrele lui gri, nefiindu-i permis să atingă nici măcar exteriorul. Apoi se întoarse şi stătu în faţa masivei intrări. Uşa era din nou închisă, dar ea întinse o mână şi o deschise fără efort. „Astfel intru în Hill House”, îşi spuse, apoi intră de parcă ar fi fost casa ei.

— Aici sunt, rosti cu voce tare. Am fost în jurul casei, am trecut prin ferestre şi am dansat…

— Eleanor?

Era vocea lui Luke, şi ea gândi: „Dintre ei toţi, cel mai puţin mi-ar plăcea să mă prindă Luke. Să nu mă vadă”, imploră, întorcându-se şi fugind până în bibliotecă.

„Iată-mă şi aici”, îşi zise. „Iată-mă înăuntru.”

Nu era deloc frig, ci delicios, duios de cald. Era destulă lumină încât să vadă scara de fier spiralată urcând în turn, precum şi mica uşă din vârf. Sub picioarele ei podeaua de piatră se mişca mângâietor, frecându-i-se de tălpi, şi peste tot în jur aerul moale o atingea, umflându-i părul, plutind pe degetele ei, venind într-un suflu lin peste buzele ei, şi ea dansa în cercuri. „Nu-mi trebuie lei de piatră, nici leandri. Am rupt vraja casei şi am intrat cumva înăuntru. Sunt acasă”, îşi zise şi se opri uimită de acest gând. „Sunt acasă, sunt acasă, şi acum o să urc.”

Urcarea pe îngusta scară de fier era îmbătătoare, mergând tot mai sus, de jur împrejur, uitându-se în jos, ţinându-se de subţirica balustradă de fier, privind departe, departe, în jos spre podeaua de piatră. Urcând, cu ochii în jos, se gândi la iarba moale şi verde de afară şi la dealurile cocoşate şi la copacii bogaţi. Ridicând privirea, se gândi la turnul de la Hill House care se înălţa triumfător dintre copaci deasupra drumului ce şerpuia prin Hillsdale şi pe lângă o casă albă încadrată de flori şi pe lângă leandrii magici şi pe lângă leii de piatră şi tot înainte, departe, departe de tot, până la o micuţă doamnă care avea să se roage pentru ea. „Timpul a luat sfârşit acum, toate *astea* au dispărut şi sunt lăsate în urmă, inclusiv acea săracă doamnă care încă se roagă pentru mine.”

— Eleanor!

Preţ de o clipă nu-şi putu aduce aminte cine erau (fuseseră oaspeţi de-ai ei în casa cu leii de piatră? Cinaseră în jurul mesei lungi la lumina lumânărilor? Îi cunoscuse la hanul cu pârâul nărăvaş de dedesubt? Venise vreunul dintre ei călare pe deal în jos cu flamurile în vânt? Alergase vreunul cu ea prin întuneric? Şi apoi îşi aminti şi fiecare ocupă locul care-i revenea) şi ezită, ţinându-se de balustradă. Erau atât de mici, de incapabili. Stăteau departe, jos, pe podeaua de piatră şi arătau cu degetul spre ea. O strigau, iar vocile lor erau stăruitoare şi depărtate.

— Luke, zise ea, amintindu-şi. O puteau auzi, pentru că tăcuseră când vorbise. Doctorul Montague, adăugă. Doamna Montague. Arthur.

Nu şi-o putea aminti pe cealaltă, care stătea tăcută şi puţin la o parte.

— Eleanor, strigă doctorul Montague, întoarce-te cu mare atenţie şi coboară încet treptele. Mişcă-te foarte, foarte încet, Eleanor. Ţine-te de balustradă tot timpul. Haide, întoarce-te şi coboară.

— Ce naibii face fiinţa asta? întrebă doamna Montague. Îşi pusese părul pe bigudiuri, iar halatul ei avea un dragon peste burtă. Fă-o să se dea jos, ca să ne putem duce înapoi

la culcare. Arthur, fă-o să se dea jos chiar în clipa asta!

— Ascultă-mă, începu Arthur, moment în care Luke se duse la baza scării şi începu să urce.

— Pentru Dumnezeu, ai grijă, zise doctorul în timp ce Luke urca pas cu pas. Chestia aia a putrezit din perete.

— N-o să vă ţină pe amândoi, spuse categoric doamna Montague. O să cazi cu ea în capul nostru. Arthur, mişcă-te aici, lângă uşă.

— Eleanor, strigă doctorul, poţi să te întorci şi s-o iei în jos încetişor?

Deasupra ei mai era doar chepengul micuţ care ducea afară, în foişor. În picioare pe platforma mică şi îngustă din vârf, se opinti în chepeng, dar nu voia să se mişte. Zadarnic izbi în el cu pumnii, gândind nebuneşte: „Fă-l să se deschidă, fă-l să se deschidă, altfel o să mă prindă.” Privind peste umăr, putea să-l vadă pe Luke urcând cu băgare de seamă.

— Eleanor, stai pe loc. Nu te mişca, îi spuse el părând speriat.

„Nu pot să scap.” Eleanor privi în jos. Văzu una dintre feţe cu claritate, iar un nume în veni în minte.

— Theodora!

— Nell, fă ce-ţi spun ei. Te rog!

— Theodora? Nu pot ies. Uşa a fost bătută în cuie.

— Bineînţeles că a fost bătută în cuie, zise Luke. Şi din fericire pentru tine, fata mea. Urcând foarte încet, aproape că ajunsese la platforma îngustă. Stai perfect nemişcată, îi ceru.

— Stai perfect nemişcată, Eleanor, îi spuse şi doctorul.

— Nell, zise Theodora. *Te rog,* fă ce-ţi spun ei.

— De ce?

Eleanor se uită în jos şi văzu căderea ameţitoare a turnului de sub ea, scara de fier ţinându-se de zidurile circulare, tremurând şi tensionându-se sub picioarele lui Luke, podeaua rece de piatră, feţele distante, palide, holbate.

— Cum cobor? întrebă ea neajutorată. Domnule doctor, cum cobor?

— Mişcă-te foarte încet. Fă ce-ţi spune Luke.

— Nell, zise Theodora, nu-ţi fie frică. O să fie în regulă, serios.

— Normal că o să fie în regulă, spuse Luke sumbru. Probabil că numai gâtul *meu o* să se frângă. Mai stai puţin, Nell. Vin pe platformă. Vreau să trec de tine, ca să poţi să cobori înaintea mea.

Nici nu părea să gâfâie, în ciuda urcuşului, însă mâna îi tremura când o întinse să se apuce de balustradă, iar faţa îi era scăldată în sudoare.

— Haide, zise el brusc.

Eleanor se trase în spate.

— Ultima oară când mi-au spus s-o iau înainte, tu n-ai mai venit.

— Poate te împing peste margine, zise Luke. Să te las să te zdrobeşti acolo pe podea. Acum, fii cuminte şi mişcă-te încet. Treci de mine şi coboară pe scări. Şi speră, adăugă el furios, că pot să rezist tentaţiei de a te împinge.

Umilă, traversă platforma şi se lipi de peretele dur de piatră în timp ce Luke trecu precaut de ea.

— Ia-o în jos. O să fiu chiar în spatele tău.

Cu greu, simţind cum scara de fier tremura şi gemea la fiecare pas, coborî pe bâjbâite. Se uită la mâna ei de pe balustradă, albă din cauza forţei cu care o strângea, şi la picioarele ei goale păşind unul câte unul, pas cu pas, mişcându-se cu mare grijă, dar nu aruncă nicio altă privire spre podeaua de piatră. „Coboară foarte lent”, se îndemnă iar şi iar, neputându-se gândi la nimic în afara treptelor care păreau să se îndoaie şi să se curbeze sub picioarele ei, „coboară foarte, foarte, foarte lent.”

— Cu grijă, zise Luke în spatele ei. Ia-o uşor, Nell, nu are de ce să-ţi fie frică, aproape am ajuns.

Involuntar, sub ea, doctorul şi Theodora îşi ridicaseră braţele, de parcă ar fi fost pregătiţi să o prindă dacă ar fi căzut; la un moment dat, când Eleanor călcă greşit şi ratăo treaptă, iar balustrada se clătină când se prinse de ea, Theodora icni şi fugi să ţină de capătul scării.

— E în regulă, Nellie dragă, e în regulă, e în regulă.

— Încă puţin, zise doctorul.

Târându-se, Eleanor îşi făcu picioarele să alunece în jos, o treaptă după alta, şi în sfârşit, aproape înainte să-şi dea seama, călcă pe podeaua de piatră. În spatele ei scara se clătină şi zăngăni când Luke sări peste ultimele trepte şi traversă camera ferm ca să se afunde într-un fotoliu cu capul plecat, încă tremurând. Eleanor se întoarse să se uite în sus la locul infinit de înalt unde stătuse, la scara de fier încovoiată şi strâmbă care încă se clătina, lovind în peretele turnului, şi murmură:

— Am fugit până sus. Am fugit tot drumul până sus.

Doamna Montague veni hotărâtă de sub tocul uşii, unde ea şi Arthur se adăpostiseră de iminenta prăbuşire a scării.

— Mai e cineva de acord cu mine, zise ea cu mare delicateţe, că această tânără ne-a dat destule bătăi de cap pentru o noapte? *Eu,* una, aş vrea să mă duc înapoi în pat, la fel şi Arthur.

— Hill House… începu doctorul.

— Această prostie copilărească a distrus aproape cu certitudine orice şansă de manifestare *în noaptea asta,* pot să-ţi zic. Eu cu siguranţă nu mă aştept să-i mai văd pe vreunul dintre prietenii noştri de dincolo după acest spectacol ridicol, aşa că dacă mă veţi scuza – şi dacă sunteţi *siguri* că aţi terminat cu umblatul şi datul în stambă şi trezirea oamenilor ocupaţi – o să vă spun noapte bună. Arthur.

Doamna Montague ieşi cu aplomb, dragonul agresiv tremurând de indignare.

— Luke era speriat, spuse Eleanor uitându-se când la doctor, când la Theodora.

— Luke era cu siguranţă speriat, încuviinţă aceasta din spatele ei. Luke era aproape prea speriat ca să se mai dea jos de acolo. Nell, ce imbecilă eşti!

— Sunt înclinat să fiu de acord cu Luke.

Doctorul era vizibil nemulţumit. Eleanor îşi mută privirea la Theodora, care zise:

— Presupun că a *trebuit* să o faci, nu, Nell?

— Sunt bine, spuse Eleanor, incapabilă să se mai uite la

vreunul dintre ei. Îşi privea surprinsă picioarele, dându-şi seama dintr-odată că o purtaseră, nesimţitoare, în jos pe scara de fier. Reflectă o clipă, apoi îşi ridică ochii şi zise: Am venit la bibliotecă să-mi iau o carte.

2

Era umilitor, dezastruos. Nimeni nu scoase o vorbă la micul dejun, în timp ce Eleanor fu servită cu cafea şi ouă şi chifle la fel ca restul grupului. I se dădu voie să zăbovească la cafea cu ceilalţi, să privească soarele de afară, să vorbească despre ziua bună care urma. Preţ de câteva minute ar fi putut fi convinsă că nu se întâmplase nimic. Luke îi oferise marmeladă, Theodora îi zâmbise peste capul lui Arthur şi doctorul îi urase bună dimineaţa. Apoi, după micul dejun, după intrarea doamnei Dudley la zece, se duseră fără nicio vorbă, urmându-se unii pe alţii în tăcere, până în salonaş, unde doctorul îşi ocupă locul din faţa şemineului. Theodora purta puloverul roşu al lui Eleanor.

— Luke o să-ţi aducă maşina în faţă, spuse doctorul cu blândeţe. În ciuda mesajului transmis, ochii lui erau grijulii şi prietenoşi. Theodora o să urce să-ţi facă bagajele.

Eleanor chicoti.

— Nu poate. N-o să aibă ce purta.

— Nell… începu Theodora, dar se opri să se uite la doamna Montague, care ridică din umeri şi zise:

— Am verificat camera aceea. *Normal.* Nu-mi imaginez de ce niciunul dintre *voi* nu s-a gândit să o facă.

— Aveam de gând, se scuză doctorul. Dar mă gândeam că…

— Tu *întotdeauna* gândeşti, John, şi asta e problema ta. *Normal* că am verificat camera imediat.

— Camera Theodorei? întrebă Luke. N-aş vrea să mai intru acolo.

Doamna Montague părea surprinsă.

— Nu-mi imaginez de ce nu. Nu e nimic în neregulă cu ea.

— Am intrat şi m-am uitat la hainele mele, îi spuse Theodora doctorului. Sunt perfect curate.

— Camera trebuie ştearsă de praf, *normal,* dar la ce vă aşteptaţi dacă încuiaţi uşa şi doamna Dudley nu poate să…

Doctorul îşi ridică vocea peste cea a soţiei lui în timp ce-i vorbea lui Eleanor:

— …nici nu pot să-ţi spun ce rău îmi pare. Dacă e ceva ce pot să fac…

Eleanor râse.

— Dar nu pot să plec, răspunse într-un târziu, întrebându-se cum să găsească cuvintele ca să explice.

— Ai stat aici mult prea mult timp, zise doctorul.

Theodora se holbă la ea şi-i spuse pe un ton răbdător:

— N-am nevoie de hainele tale. N-ai auzit-o pe doamna Montague? N-am nevoie de hainele tale, şi chiar *dacă* aş fi avut, nu le-aş mai purta acum. Nell, trebuie să scapi de aici.

— Dar nu pot să plec, zise Eleanor, încă râzând pentru că era atât de perfect imposibil de explicat.

— Doamnă, rosti Luke sumbru, nu mai sunteţi binevenită ca oaspetele meu.

— Poate ar fi mai bine s-o conducă Arthur până înapoi în oraş. Arthur ar putea avea grijă să ajungă acolo în siguranţă.

— Să ajung unde? Eleanor clătină din cap spre ei, simţindu-şi părul frumos şi greu în jurul feţei. Să ajung unde? întrebă ea veselă.

— Păi, zise doctorul, acasă, desigur.

— Nell, micuţa ta casă, apartamentul tău propriu, unde sunt toate lucrurile tale, îi aminti Theodora.

Eleanor izbucni în râs.

— Nu am niciun apartament. L-am inventat. Dorm pe o saltea la sora mea, în camera copilului. Nu am nicio casă, niciun loc pe lume. Şi nu mă pot întoarce la sora mea, pentru că i-am furat maşina. Râse auzindu-şi cuvintele, atât de inadecvate şi inexprimabil de triste. Nu am nicio casă, repetă ea privindu-i plină de speranţă. Nicio casă. Tot ceea ce deţin pe lume e într-o cutie pe bancheta din spate a maşinii. Asta e tot ce am, nişte cărţi şi lucruri care erau ale mele când eram mică şi un ceas pe care mi l-a dat mama. Deci, vedeţi voi, nu există niciun loc unde să mă puteţi trimite.

„Aş putea, desigur, să merg tot înainte”, ar fi vrut să le spună, uitându-se fix la feţele lor speriate. „Aş putea să merg tot înainte, lăsându-i Theodorei hainele mele. Aş putea să plec în pribegie, să rătăcesc de colo colo, lipsită de adăpost, şi tot m-aş întoarce întotdeauna aici. Ar fi mai simplu să mă lăsaţi să rămân, mai înţelept, mai fericit”, ar fi vrut să le zică.

— Vreau să rămân aici, spuse într-un final.

— Am vorbit deja cu sora dumitale, zise doamna Montague plină de emfază. Trebuie să spun că a întrebat mai întâi de maşină. O persoană vulgară. I-am spus că nu trebuie să-i fie teamă. Ai greşit foarte mult, John, lăsând-o să fure maşina surorii ei şi să vină aici.

— Draga mea, începu doctorul Montague, apoi se opri, deschizându-şi braţele pierdut.

— În orice caz, este aşteptată. Sora era foarte supărată pe mine, întrucât plănuiau să plece în vacanţă azi, deşi nu ştiu de ce ar fi fost supărată *pe mine…* Doamna Montague se încruntă spre Eleanor. Chiar cred că ar trebui să se asigure cineva că ajunge teafără în mâinile lor!

Doctorul clătină din cap.

— Ar fi o greşeală, zise el încet. Ar fi o greşeală să trimitem pe unul dintre noi s-o însoţească. Trebuie să i se permită să uite totul despre această casă cât mai repede cu putinţă. Nu putem prelungi asocierea. Odată ce-o să plece de aici, o să fie iar ea însăşi. Poţi să îţi găseşti drumul spre casă? o întrebă pe Eleanor, însă aceasta îi răspunse doar printr-un hohot de râs.

— Mă duc să fac bagajele alea, zise Theodora.

— Luke, verifică-i maşina şi adu-o în faţă. Nu are decât o valiză.

— Zidită de vie. Eleanor începu să râdă de feţele lor împietrite. Zidită de vie, repetă ea. Vreau să rămân aici.

3

Formau o linie solidă pe treptele de la Hill House, păzind uşa. Dincolo de capetele lor, Eleanor putea vedea ferestrele uitându-se în jos şi, într-o parte, turnul care aştepta încrezător. Ar fi plâns dacă s-ar fi putut gândi la vreun mod în care să le explice de ce. În schimb, zâmbi strâmb spre clădire, uitându-se la fereastra camerei sale, la faţa amuzată şi sigură pe sine a casei, care o privea în tăcere. „Casa aşteaptă acum”, se gândi, şi o aştepta pe ea. Nimeni altcineva n-o putea satisface.

— Casa vrea să rămân, îi spuse doctorului, care se holbă la ea.

Stătea foarte ţeapăn şi cu mare demnitate, de parcă s-ar fi aşteptat să-l aleagă pe el în locul casei, de parcă, pentru că o adusese aici, era de ajuns să-şi inverseze instrucţiunile ca s-o trimită înapoi. Spatele lui era complet întors spre casă, observă ea. Privindu-l cu sinceritate, îi zise:

— Îmi pare rău. Îmi pare groaznic de rău, serios.

— O să te duci la Hillsdale, îi replică el sec.

Poate că îi era frică să zică prea multe, poate îşi închipuia că un cuvânt amabil sau compătimitor s-ar fi putut întoarce împotriva lui şi ar fi adus-o înapoi. Soarele strălucea pe dealuri şi pe casă şi pe grădină şi pe peluză şi pe copaci şi pe pârâu. Eleanor trase adânc aer în piept şi se învârti în loc, văzându-le pe toate.

— La Hillsdale coteşti pe Ruta Cinci spre est, continuă Montague. La Ashton o să dai de Ruta Treizeci şi Nouă, care te va duce acasă. Pentru propria ta siguranţă, insistă el, pentru propria ta siguranţă, draga mea. Crede-mă, dacă aş fi prevăzut asta…

— Chiar îmi pare groaznic de rău, zise ea.

— Nu putem să ne asumăm riscul, să ştii, *orice* risc. Abia încep să-mi dau seama la ce risc teribil v-am expus pe toţi. Şi deci… Suspină şi clătină din cap. Vei ţine minte? Spre Hillsdale şi apoi Ruta Cinci…

— Uite ce e. Eleanor îşi căută cuvintele, vrând să le explice precis cum stătea situaţia. *Mie* nu-mi era frică, spuse într-un final. Chiar nu-mi era frică. Sunt bine acum. Eram… fericită. Se uită serioasă la doctor. *Fericită.* Nu ştiu ce să spun, murmură, abia reţinându-şi lacrimile. Nu vreau să plec de aici.

— S-ar putea să existe o dată viitoare, îi spuse doctorul cu asprime. Nu poţi înţelege că nu putem să ne asumăm riscul ăsta?

Eleanor şovăi.

— Cineva se roagă pentru mine, zise ea prosteşte. O doamnă pe care am cunoscut-o demult.

Vocea doctorului era blândă, dar bătea impacientat din picior.

— O să uiţi toate astea foarte curând. Trebuie să uiţi totul despre Hill House. Am greşit atât de mult aducându-te aici!

— De cât timp *suntem* aici? întrebă Eleanor dintr-odată.

— Puţin mai mult de o săptămână. De ce?

— E singura dată când mi s-a întâmplat ceva. Mi-a plăcut.

— Ăsta este motivul pentru care pleci atât de precipitat, zise doctorul.

Eleanor închise ochii şi oftă, simţind şi auzind şi mirosind casa. Un tufiş înfloritor din dreptul bucătăriei era plin de miresme, iar apa din pârâu se mişca scânteietoare peste pietre. Departe, la etaj, poate în camera copiilor, un mic vârtej de aer se aduna şi trecea peste podea, învolburând praful. În bibliotecă, scara de fier se bălăngănea, iar lumina strălucea în ochii de marmură ai lui Hugh Crain. Bluza galbenă a Theodorei atârna curată şi nepătată, doamna Dudley pregătea prânzul pentru cinci persoane. Hill House privea, arogantă şi răbdătoare.

— Nu voi pleca, zise Eleanor în sus către ferestrele înalte.

— Ba *vei* pleca, ripostă doctorul, arătându-şi în cele din urmă nerăbdarea. Chiar acum.

Eleanor râse şi se întoarse, întinzându-şi mâna.

— Luke, îl chemă, iar el se apropie tăcut. Mulţumesc că m-ai dat jos azi-noapte. Am făcut o greşeală, acum ştiu, iar tu ai fost foarte curajos.

— Chiar am fost, să ştii. A fost un act de curaj care le întrece cu mult pe toate celelalte din viaţa *mea.* Şi mă bucur să văd că pleci, Nell, deoarece cu siguranţă n-aş mai face-o din nou.

— Ei bine, *mie* mi se pare că dacă pleci, ai face bine să-i dai drumul odată, spuse doamna Montague. Nu mă deranjează să-ţi iei la revedere, dar eu personal simt că voi toţi aveţi o viziune exagerată despre locul acesta. Eu *chiar* cred că avem lucruri mai bune de făcut decât să stăm aici certându-ne, când ştim cu toţii că *trebuie* să pleci. O să-ţi ia ceva timp, în orice caz, să te întorci în oraş şi la sora ta care aşteaptă să plece în vacanţă.

Arthur încuviinţă din cap.

— Personal, nu dau niciun sfanţ pe despărţirile înlăcrimate.

Departe, în salonaş, cenuşa căzu moale în şemineu.

— John, zise doamna Montague, poate că totuşi *ar fi* mai bine dacă Arthur…

— Nu, spuse doctorul ferm. Eleanor trebuie să se întoarcă de unde a venit.

— Şi cui îi mulţumesc pentru sejurul minunat? întrebă Eleanor.

Doctorul o luă de braţ şi, cu Luke în partea cealaltă, o conduse la maşină şi-i deschise portiera. Cutia era pe bancheta din spate, valiza era pe podeaua maşinii, haina şi gentuţa erau pe scaun. Luke lăsase motorul pornit.

— Domnule doctor, zise Eleanor ţinându-se de el, domnule doctor!

— Îmi pare rău. La revedere.

— Condu prudent, o sfătui Luke politicos.

— Nu mă puteţi *forţa* să plec aşa, se răsti ea. Dumneavoastră m-aţi *adus* aici.

— Şi tot eu te trimit de aici, zise doctorul. Nu te vom uita, Eleanor. Dar în momentul ăsta cel mai important lucru pentru *tine* este să uiţi de Hill House şi de noi toţi.

La revedere.

— La revedere, rosti sever doamna Montague de pe trepte.

— La revedere, drum bun, zise şi Arthur.

Eleanor, cu mâna pe portieră, se opri şi se întoarse.

— Theo? zise întrebător, iar Theodora coborî treptele în fugă până la ea.

— Credeam că n-o să-ţi iei rămas-bun de la mine! Ah, Nellie, Nell a mea… fii fericită. Te rog fii fericită. Nu mă uita *de tot;* într-o bună zi lucrurile *vor fi* cu adevărat din nou în ordine şi îmi vei scrie scrisori şi eu voi răspunde şi o să ne vizităm şi o să ne distrăm, vorbind despre lucrurile demente pe care le-am făcut şi văzut şi auzit în Hill House… Ah, Nellie! Credeam că nu o să-ţi iei rămas-bun de la mine.

— Rămas-bun, îi zise Eleanor.

— Nellie, spuse Theodora timid, ridicând o mână ca s-o atingă pe obraz, ascultă, poate într-o zi o să ne întâlnim din nou aici? Şi-o să facem picnicul acela lângă pârâu? Nu am apucat să facem acel picnic, îi spuse doctorului, iar acesta clătină din cap, uitându-se la Eleanor.

— La revedere, îi spuse Eleanor doamnei Montague, la revedere, Arthur. La revedere, domnule doctor. Sper să aveţi mare succes cu cartea. Luke, la revedere. Şi la revedere.

— Nell, zise Theodora, te rog, ai grijă.

— La revedere, zise Eleanor, apoi intră în maşină, pe care o simţea nefamiliară şi ciudată. „Deja sunt prea obişnuită cu confortul de la Hill House”, se gândi, amintindu-şi în ultimul moment să fluture o mână pe geam.

— La revedere, strigă, întrebându-se dacă mai existase vreodată vreun alt cuvânt pe care să-l spună. La revedere, la revedere!

Neîndemânatică, bâjbâind cu mâinile, dădu drumul frânei şi lăsă maşina să pornească încet.

Ceilalţi îi făcură cu mâna respectuoşi, stând pe loc, privind-o. „O să mă urmărească de-a lungul aleii până nu mă mai văd. Aşa e politicos, să se uite după mine până

dispar din raza lor vizuală. Aşadar, plec. La final găseşti iubirea. Dar eu *nu* o să plec", gândi ea cu voce tare pentru sine şi râse. Cu Hill House nu e la fel de uşor cum e cu *ei.* Doar spunându-mi să mă car nu pot să mă facă să plec, nu şi dacă Hill House vrea să rămân."

— Pleacă, Eleanor, scandă, pleacă, Eleanor, nu te mai vrem, nu în casa *noastră* bântuită, pleacă, Eleanor, nu poţi rămâne *aici.* Dar pot, cântă ea, dar pot. Nu *ei* fac regulile pe *aici.* Nu pot să mă alunge ori să mă împiedice sau să râdă de mine sau să se ascundă de mine. Nu voi pleca, şi Hill House îmi aparţine *mie.*

Se considera de o ageră isteţime în timp ce apăsa cu piciorul pe acceleraţie. „Nu pot fugi destul de repede încât să mă prindă de data asta, dar de acum ar trebui să-şi dea seama. Mă întreb cine va observa mai întâi. Luke, aproape sigur. Pot să-i aud deja cum strigă", îşi spuse ea, „aud paşii mărunţi alergând prin Hill House şi sunetul moale al dealurilor care se apropie apăsat. Chiar o fac", se gândi, trăgând de volan ca să trimită maşina direct în marele copac din curba aleii, „chiar o fac, fac asta singură, acum, în sfârşit. Asta sunt eu, chiar, chiar, chiar o fac singură, singurică."

În secunda nesfârşită a impactului, înainte ca maşina să se izbească de trunchi, gândi clar: *„De ce* fac asta? De ce fac asta? De ce nu mă opreşte nimeni?"

4

Doamna Sanderson era incredibil de uşurată să audă că doctorul Montague şi grupul lui plecaseră de la Hill House. I-ar fi alungat, îi spuse avocatului familiei, dacă doctorul Montague ar fi dat vreun semn că voia să rămână. Prietena Theodorei, domolită şi chinuită de remuşcări, era încântată s-o vadă pe Theodora întoarsă acasă atât de curând. Luke plecă la Paris, unde mătuşa lui spera din tot sufletul să rămână o perioadă. Doctorul Montague se retrase din lumea îndeletnicirilor ştiinţifice active după recepţia rece, aproape dispreţuitoare a articolului preliminar care analiza fenomenele supranaturale de la Hill House. Cât despre Hill House, antiteza sănătăţii mintale, se înălţa singuratică pe fundalul dealurilor, iar înăuntrul ei sălăşluia întunericul; aşa dăinuise vreme de mai bine de optzeci de ani şi poate că avea să mai dăinuie încă optzeci. Înăuntru, pereţii se înălţau drepţi, cărămizile se aliniau ordonat, podelele erau ferme şi uşile erau închise pe bună dreptate; liniştea se sprijinea cu nădejde de lemnul şi piatra casei, şi orice umbla pe acolo, umbla în singurătate.

„HILL HOUSE SE ÎNĂLȚA SINGURATICĂ PE FUNDALUL DEALURILOR, IAR ÎNĂUNTRUL EI SĂLĂȘLUIA ÎNTUNERICUL…"

Patru persoane au sosit la Hill House: doctorul Montague, un savant care caută dovezi solide legate de manifestările supranaturale; Theodora, asistenta sa drăguță și sensibilă; Luke, un aventurier și viitorul moștenitor al Hill House; și Eleanor, o tânără singuratică, fragilă, cu un trecut întunecat.

Dar ceea ce la început pare să fie un experiment nevinovat, o întâlnire misterioasă cu niște fenomene inexplicabile, se dovedește rapid a fi o călătorie în cele mai cumplite coșmaruri ale celor patru și o investigație căreia mulți dintre ei s-ar putea să nu-i supraviețuiască.

•

„Sunt puține cărțile care m-au speriat profund…
Dar *Casa bântuită* de Shirley Jackson le-a întrecut pe toate…
M-a speriat pe când eram adolescent și încă mă bântuie."
Neil Gaiman

„Shirley Jackson este unul dintre acei scriitori
extrem de speciali, care nu pot fi imitați… și ale căror cărți
exercită o vrajă de durată."
Joyce Carol Oates

„Poveștile lui Shirley Jackson sunt printre cele mai
înfricoșătoare pe care le-am citit vreodată."
Donna Tartt

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3785-3
9 786063 337833
eBook disponibil